Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

OCAK
1984
SAYI:52
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

YENİ YILA GİRERKEN

Geçtiğimiz yıl, gerek uluslararası alanda ve gerekse ülkemizde peş peşe gelişen bir dizi olaylar ve önemli alt üst oluşumlarla doludur. Cuntanın başı Evren başta olmak üzere, bütün hakim sınıf sözcüleri ise, hep bir ağızdan 84 yılının "huzur" ve "refah" yılı olacağından bol bol dem vurmaktadırlar.

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde, hele bugün dünyanın içinde bulunduğu koşullarda "huzur" ve "refah"tan bahsetmek çok daha saçma olacaktır. Hakim sınıflar böyle iddiaları ile sürekli dursunsunlar. Bu iddialar halk kitlelerini kandırıp iktidarlarını biraz daha sürdürebilmek için yapılan demogojiden başka birşey değildir. Bugün bırakalım bizim gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde "huzur" ve "refahı": emperyalist kapitalist ülkelerin çoğunda bir bunalım yaşanmaktadır. Önceki yıllara oranla gittikçe artan bunalımın sonucu kendini gösteren enflasyon, işsizlik ve bunların sonucu gündeme gelen yabancı düşmanlığı vb. artık bilinen gerçeklerdir.

Emperyalist kapitalist sistemin içine düştüğü bunalım, sistemin çelişkilerini her geçen gün iyice derinleştirmektedir. Bugün bir bölüm emperyalist ülkeler bu bunalımdan kurtulmanın yolunu, paylaşılmış pazarların yeniden paylaşılmasında; yani 3. bir emperyalist paylaşım savaşında görmektedirler. İşte bunun içindir ki, bu savaşta baş kışkırtıcılık rolünü oynayan ABD ve RSE ile birlikte, bütün emperyalist ülkeler devlet bütçelerinden önemli bir ödeneği askeri harcamalara ayırmakta ve 3. bir emperyalist paylaşım savaşına hazırlanmaktadırlar.

Bugün 3. bir emperyalist paylaşım savaşının kışkırtıcılığında baş aktörlük rolünü üstlenen iki en büyük emperyalist güç olan ABD ve RSE ve başlarında bulundukları Nato ve Varşova askeri paktları, karşılıklı olarak dünyanın önemli stratejik mevzilerine nükleer başlıklı füzelerini yerleştirmektedirler. Özellikle 70'li yıllardan sonra nükleer silahlanmada çılgınca birbirleriyle yarışan emperyalistler, gerçek amaçlarını gizlemek için yalan ve demogojiyide hiç ihmal etmemektedirler. Varşova paktının "sosyalizmi korumak" için silahlanıyoruz demogojisine, Nato'da "bir dünyayı korumak" için silahlanıyoruz demogojisiyle karşılık vermektedir. Yine bu nükleer başlıklı füzelerin "savunma" silahı olduğunu ve bununla "demokrasilerini koruduklarını" iddia eden emperyalistler, dönem dönemde bazı görüşmeler ve bu görüşmelerde yapılan sözde diyalogların da ihmal etmiyorlar.

70'li yılların başından itibaren başlayan ve stratejik silahların sınırlandırılması (SALT 1) anlaşması adı altında yapılan toplantılar ve devamında SALT 2 anlaşması ve yine en son Reagan'ın "ara çözüm" önergeleri ve "zirve toplantıları" vb. gibi toplantılarda emperyalistler, bol bol silahsızlanmadan dem vurur dururlar, ama hiç bir sonuçta alınmaz. Zaten alınmasıda mümkün değildir. Emperyalizmden böylesine bir iyi niyet beklemek safdillik olur. Daha fazla kâr ve savaş temeli üzerine kurulan emperyalizmin böyle birşey yapması onun doğasına aykırıdır. Toplantılarda yapılan silahsızlanma çığırtkanlığına gelince, bu özünde böyle çığırtkanlıkların arkasına gizlenilerek yapılan savaş hazırlığından başka birşey değildir.

Bugün dünyanın neresine bakılırsa bakılsın, önemli alt üst oluşumlara gebe olduğu görülecektir. Özellikle de yıllardır kaynayan bir kazan durumunda olan Orta-Doğu ve ABD emperyalizminin arka bahçesi Latin Amerika çok daha hızlı gelişmelere sahne olacaktır. Orta-Doğu'da yıllardır güncelliğini koruyan Filistin halkının sorunu, İsrail siyonistlerinin bölgedeki azgın saldırıları, İsrail siyonistlerinin Filistin halkına yönelik saldırılarının yanı sıra, RSE'nin FKÖ'yü içerden bölen faaliyetleri, milli burjuvazinin temsilcisi Arafat ve yandaşlarına yönelik saldırıları, yine RSE'nin bölgede uşağı Suriye ve Filistin'li örgüt liderlerinden Ebu Musa vb. aracılığıyla bu bölgeye yönelik yeni planları vb. ve yine yıllardır süren İran-Irak savaşı ve savaşan iki ülkeninde uğradığı güç kaybı, iki ülkedeki yönetimin otoritesini zayıf düşürmüştür. Savaştan hoşnutsuz olan halk kitleleri İran'da Humeyni rejimine karşı bir muhalefeti oluştururken, Irak'ta iyice sallantıya giren faşist Saddam yö-

Devamı Syf: 2'de

İÇİNDEKİLER

* Stalin'in dilinden Lenin:
Sayfa: 3'de

* Yunanistan'da Partimiz adına...
Sayfa: 14-15

* İdamlara Karşı Mücadele....
Sayfa: 20'de

* "TKP"nin 5. Kongresi üzerine..
Sayfa: 26'da

Baştaraft Syf: 1'de

netimi iyice köşeye sıkışmış olacak ki, gelişen Kürt milli hareketine özerklik tanımak zorunda kaldı.

Önemli bir stratejik konuma ve zengin petrol yataklarına sahip olan Orta Doğu, bu konumundan dolayı, bütün emperyalistlerin ağzını sulandırmaktadır. Bölgede RSE'nin belirli bir etkinlik sağlama yönündeki gelişmeleri karşısında boş durmayan ABD emperyalizmi ve Nato'nun Güneydoğu kanadının önemli bir müttefiki olan ve yeni bir Şah olmaya soyunan faşist cunta el ele vererek bölgeye yönelik yeni manevralara giriştiler. Bu manevralardan en önemlisi "KKTC"nin ilanı oldu.

ABD emperyalizmi, Orta-Doğuyu denetim altında tutabilmek için, Akdenizde batmaz bir uçak gemisi olan Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini garantilemek; faşist cunta ise 6 Kasım seçimlerinde umduğunu bulamayıp, kendi cephesinde açılan çatlağı onarabilmek ve kitlelerin dikkatini ülke içi sorunlardan dış olaylara kaydırabilmek ve bir prestij sağlayabilmek için yeni bir manevraya giriştiler. 15 Kasım 1983'de kukla Rauf Denktaş "KKTC"ni ilan etti. Gelişmeler yakından incelendiğinde, yıllardır zaten fiili bölünmüşlüğün resmileştirilmesinin böylesi bir dönemde yapılmasının hiçte tesadüfü bir şey olmadığı gayet açıkça görülecektir.

Dünyadaki gelişmelere baktığımızda, öylesine bir hızlılık ve çeşitlilik göstermektedir ki, bunların tümünü burada ele alıp incelemeye imkan yoktur. (Ki İKK bunlardan bazılarını somut olarak kendi başına ele alıp incelemişti. Bkz. İKK'nın önceki sayıları) Bu olayların önemli belli başlılarını belirtecek olursak; Kuzey Kore uçağının RSE tarafından hava sahasını ihlal ettiği gerekçesiyle düşürülmesi: Fransa'nın Çad'a müdahalesi: ABD'nin küçük bir Karaib adası olan Grenada'yı işgali, yine RSE'nin Afganistan ve Polonya'da gelişen olaylara müdahalesi vb. vb. gibi gelişmeler önemle izlenmesi ve bu konuda emperyalist haydutların teşhir edilmesi gereken gelişmelerdir.

83 yılının sonlarına doğru dünyada önemli tartışmalara sahne olan olaylardan biride Avrupa'ya ve Almanya'ya nükleer başlıklı füzelerin yerleştirilmesi idi. İki emperyalist paylaşın savaşından büyük acılar yaşayan Avrupa'nın deneyimli proletaryası ve emekçileri, emperyalistlerin bu planlarına karşı sokak gösterileri ve protesto yürüyüşleri düzenlediler. Doğru bir ML önderlikten yoksun, içinde hümanist, pasifist, kilise ve çeşitli barış komitelerinin bulunduğu yüzbinlerce kitle nükleer füzelerin yerleştirilmesini protesto ettiler. Kurdun dumanlı havayı sevmesi misali, böylesine kargaşalıktan yararlanmak isteyen çeşitli emperyalist güçler, bu hareketleri ya direk kendi kontrollerine almaya ya da onu yasal sınırlar içinde tutmaya özel bir önem göstermektedir. Kitlelerin böylece bilincini karartıp bu defada "Barış" adı altında silahlanan ve savaşa hazırlanan burjuvazi bir taşla iki kuş birden vurmaya çalışıyor. Burjuvazinin bu yeni manevrasını boşa çıkarmak ve sokaklara dökülen kitlelerin bu isyancı yanlarıyla birleşip onlara ML bilinci götürmek ML'lerin önünde duran en önemli görevlerden biri olmalıdır. Bu hareketler doğru bir önderlikle düzenin sınırlarını aşıp, emperyalist burjuvazinin karşısına dikilince, emperyalistler ancak o zaman savaş hazırlıklarından bir adım geri atmak zorunda kalırlar.

Dünyadaki olayların böylesine hızlı gelişmeleri ve gösterdiği gelişme yönü Nato'nun Güneydoğu kanadının önemli bir müttefiki olan ülkemizide şüphesiz ki derinden etkileyecektir. Nato içinde Türkiye'ye verilen görevin bir savaş anında RSE'nin İran-Irak üzerinden Orta-Doğu'ya ve buradan Akdeniz'e inmesini önlemek için hemen doğudan Rus ordularının önünü kesmek için harekete geçmek olduğunu ve bu plan gereği 2. ordunun Malatya'ya kaydırılması ve Türk ordusunun özellikle Doğuya yığınak yaptığını hatırlarsak, çıkacak bir savaşta Türkiye'nin savaş dışında kalmayacağını gayet rahatlıkla görebiliriz. Dünya üzerinde önemli bir jeopolitik konuma sahip olan Türkiye Nato ve özellikle de ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda savaşa girecektir. Hatta ABD'nin çıkarları doğrultusunda bölgede başka ülkelerede saldırabilme ihtimali kuvvetlidir. Bunun için faşist Türk ordusu devamlı kendini modernize etmekte; hatta aldıkları "önemli görev ile ellerindeki eski tekniğin uyumsuzluk olduğunu ve bu teknikle Rusya'ya karşı nasıl savaşacağı konusunda yakınıp durmaktadır. Yine son Avrupa basınında açıklanan ve dışişleri bakanı İlter Türkmen tarafından da yalanlanmaya çalışılan önemli bir konu Türkiye'ye füzeler yerleştirilme isteğidir. Henüz daha kesinleşmemesine rağmen, böyle bir yönelim olabilir ve bu muhtemel bir gelişmedir.

Dünyadaki olaylar, böylesine bir çeşitlilik gösterirken, biz birde ülkemizdeki gelişmelere kısaca bir göz atacak olursak; 6 Kasım seçimleri öncesi "veto" edilen ve seçime giremeyen partiler ile cunta arasındaki çelişki ve yine seçim sonuçlarında cuntanın umduğu sonucu alamaması ve bu durumdan ötürü cuntanın prestijinin sarsılması vb. gibi gelişmeler önümüzde yapılacak mahalli seçimler sonunu yaklaştıkça yeniden bu çelişkilerin keskinliği su yüzüne çıkacaktır.

Ülkemizdeki hakim sınıflar arasında sömürüden daha fazla pay alma, devlet imkanlarından daha fazla yararlanma vb. yönünde böylesine dalaşmalar devam ederken birde halkın durumuna bir göz atacak olursak, bugün kitlelerde önemli bir şaşkınlık ve bekle gör havası hakimdir. Ama bugünkü bu sessizlik tıpkı fırtına öncesi sessizliğe benzemektedir. Önümüzdeki yıllar ülkemiz açısından önemli olaylara gebe olacaktır.

Cuntanın kuralları dahilinde yapılan 6 Kasım "veto"lu seçiminde "kötünün iyisi" olarak halk kitlelerini peşine takabilen ve oyların büyük bölümünü alarak hükümet olmayı beceren faşist Özal; daha çok geçmeden ne mal olduğunu ortaya koydu ve halk kitlelerinde önemli bir hayal kırıklığı yarattı. "Orta direği güçlendireceğinden", "huzur" ve "refah" getireceğinden "enflasyon oranını aşağı çekeceğinden" bol bol bahseden Özal'ın kimi güçlendireceği; kime "refah" ve "huzur" getireceği şu bir aylık hükümeti döneminde bile açıkça ortadadır. Daha güvenoyu almasından 2 gün sonra, petrol ürünlerine yapılan zamın bütün tüketim maddelerinin fiatını otomatikman yükseltmesini, doların Türk lirası karşısında değer kazanmasına bağlayıp işi geçiştiren Özal hükümeti, 19 Aralık önlem paketi adı altında ikinci bir zamı daha piyasaya sürdü. Bu defa yapılan zam tekel ürünlerineydi. Tekel maddelerine % 46 oranında zam yapılacağını belirten hükümet yetkilileri yine önümüzdeki dönemde bir başka maddeye zam gelebileceğini belirtiyordu. Tüketim maddelerine böylesine acımasızca peş peşe zamlar yapılırken, ücretlerde hiçbir değişiklik olmamıştır. Ücretlerin böyle sabit kalması ve tüketim maddelerinin fiatlarının böylesine hızla yükselmesi halkımızın yaşam düzeyini her geçen gün düşürüyor, halkı yoksulluğa, açlığa ve sefalete itiyor. Özal'ın bugün çok övünerek bahsettiği ve uyguladığı ekonomi modeli olan "24 Ocak Kararlarından" zaten bundan farklı bir sonuç beklemek saçma olur. İMF'nin çizdiği plan dahilinde 1980 yılında piyasaya sürülen "24 Ocak Kararları" eğer "huzur" ve güven" getiren bir ekonomik model idiyse; 4 yıldan beri uygulandığı halde, neden "huzur" ve "güven" gelmedi de tersine halkın yaşamı daha da kötüye gitti. Şöyle dönüp 4 yıl önceki fiatlarla bugünkü fiatları karşılaştırdığımızda, arada yüzde bin fark varken, peki ya işçi ve ücretlilerin maaşlarındaki artma oranı nedir ? Ücretler yerinde sayınış a-

Devamı Syf: 8'de

enternasyonal proletaryanın kızıl meşalesi büyük öğretmeni LENİN'i komünist bir coşkuyla anıyoruz

Stalin'in dilinden LENİN

Kremlin Askeri Okulu Öğrencilerinin düzenledikleri gecedeki söylev. 28 Ocak 1924

Yoldaşlar ! Bu akşam Lenin'in anısına bir gece düzenlendiği ve benimde konuşmacılardan biri olarak bu geceye davet edildiğim bildirildi. Lenin'in faaliyetleri konusunda bir rapor sunmanın gereksiz olduğu kanısındayım. Lenin'in, insan ve militan olarak bazı hususlarına değinmem daha olumlu olur sanırım. Bu husus ya da olaylar arasında belli bir bağlantı olmayabilir, fakat bu, Lenin hakkında toplu bir fikir edinmek isteyenler için fazla önemli değildir. Daha doğrusu, şimdilik demin söylediğimden daha fazlasını sizlere verebilecek durumda değilim.

DAĞLARIN KARTALI

Lenin'i 1903 yılında tanıdım. Doğrusu bu, onu görmeden, mektup yoluyla oldu. Fakat buna rağmen, parti içindeki çalışma süresince onun etkisi sürdü gitti. O zamanlar Sibirya'da sürgündeydim. 19. yüzyılın sonlarına doğru ve özellikle 1901'den, yani Iskra'nın (*) yayınlanmasından itibaren Lenin'in devrimci eylemleri beride, onun olağaüstü yetenekli bir insan olduğu izlenimini bırakmıştı. O, sadece basit bir Parti lideri değil, ama bir yaratıcıydı. Çünkü Partinin önemli gereksinmelerini ve özünü kavrayan insan Lenin'di. Lenin'i partinin diğer liderleriyle karşılaştırdığımda, Plehanov, Martov Axelrod ya da diğerleri olsun, onun bambaşka nitelikte biri olduğunu, bütün seviyede bir Parti lideriyle karşılaştığımı, Rus devrimci hareketinin karmakarışık ortamında aydınlık bir yolda korkmadan ilerleyen dağların kartalıyla tanışmakta olduğunu hissediyordum. Bu duygu öylesine içime işlemişti ki, yurtdışında bulunmak zorunda kalan bir yakın dostu yazarak bu konuda onun görüşlerini almak ihtiya-

(*) **Iskra** (Kıvılcım) 1900 sonunda, Lenin tarafından kurulan ve yurtdışında **basılan ilk devrimci Marksist gazete, Iskra Rus devrim tarihinde önemli bir rol oynamış. Kasım 1903'de RSDİP'nin II. Kongresinde Menşeviklerin eline geçmiş, Lenin redaksiyon kurulundan çekilmiş ve gazete eski (Bolşevik) ve yeni (Menşevik) diye ikiye bölünmüştür.**

cını hissettim. Bir süre sonra, ki ben o zaman çoktan Sibirya'ya sürülmüştüm ve yıl 1903 sonuna yaklaşıyordu, dostumdan coşkulu bir cevap aldım. Aynı anda kısa ama son derece anlamlı bir başka mektup daha vardı. Bu ikinci mektup Lenin'den geliyordu, dostum, ona yazdığım mektubu Lenin'e göstermişti. Lenin, kısa mektubunda Partinin pratik eylemleri konusunda akıllı eleştirilerde bulunuyor ve gelecekte Parti çalışmalarının ne yönde oluşması gerektiğine değinen ışıl ışıl bir açıklamada bulunuyordu. Lenin en zor Parti sorunlarını öyle basit, öyle aydınlık bir biçimde açıklıyordu ki, sanki mektubundaki kelimeler birer ateş parçasıydı. Bu kısa ama dopdolu mektup bana şunu inandırdı ki, Partimizin başında bir kartal vardı. Çoğu mektupda olduğu gibi, eski militan alışkanlığına uyarak bu mektubu da yaktım ve bundan dolayı bir türlü kendimi bağışlayamadım.

İşte, Lenin'le ilişkilerim o tarihlerde gelişmeye başladı.

ALÇAK GÖNÜLLÜLÜK

Lenin'le ilk kez 1905'de, Tammerfors (Finlandiya) Bolşevik konferansında karşılaştım. Partimizin kartalını görmeye hazırlanıyordum. Sadece politik bakımdan değil, ama bir bakıma fizik bakımdan da büyük, oturaklı, koskoca bir insanla karşılaşacaktım. Çünkü hayalimde Lenin bir anlamda devleşmişti. Oysa, onu gördüğümde, sıradan bir insanla karşılaştığımı farkettim. Boyu vasatın altında, hiç bir özel görünümü olmayan, sade, basit, herhangi bir insan...

Büyük liderlerin salona geç gelmeleri, kendilerini bekletmeleri alışılagelmiştir. Hatta salona girmeden önce etrafta ses seda kesilir, hışt... susun... gibilerden biriki ses ancak duyulur. Bu büyüğe ve lidere saygıdır bir anlamda.

Lenin, konferansa herkesten önce geldi, bir kenara çekildi ve sıradan delegelerle konuşup tartışmaya koyuldu. İtiraf ederim ki, bu durum o zamana kadar alışık olduğumuz kurallara biraz ters geliyordu.

Sonraları anladım ki, Lenin'in bu basit görünümü ve alçakgönüllülüğü, kendini göstermekten kaçınması ve üstün durumunu etrafa belli etmekten çekinmesi, onun en güçlü niteliklerinden biriydi. Basit ve sıradan yığınların yeni lideri, tüm insanlığın en alt tabakasını oluşturan milyonların alçak gönüllü lideriydi Lenin.

MANTIK GÜCÜ

Bu konferansta, Lenin'in (politik durum) ve (tarım sorunları) konusunda verdiği iki söylev çok olumluydu. Bu söylevler konferansı coşturdu. Olağanüstü ikna etme gücü, konuların basit ve parlak bir biçimde ele alınışı, kısa ve herkesin anlayacağı cümleler, yapmacık ve gösterişten uzak bir tutum ve gereksiz jestlerin olmayışı Lenin'in söylevlerini alışılagelen diğer söylevlerden ayırıyordu.

Fakat Lenin'in söylevlerinde beni etkileyen bu olmadı. Benim en çok etkilendiğim onun mantık gücüydü. Onun derin mantığı karşısındakini elektrikliyor ve sonra derinlemesine kavrıyordu. Hatırlarım, temsilcilerin çoğu şöyle diyorlardı:

"Lenin'in söylevlerindeki mantık gücü insanı mengene gibi kavrar, kurtuluş yoktur, ya teslim olunacak ya da kesin bir mağlubiyete gidilecektir."

Lenin'in söylevlerinin bu niteliği, sanırım onun hatipliğinin en güçlü yanıdır.

YAKINMADAN

Lenin'e ikinci kez 1906'da Stockholm'de, Partimizin kongresinde rastladım. Bilindiği gibi, bu kongrede Bolşevikler azınlıkta kalmış, savaşımı kaybetmişlerdi. İşte ilk kez orada Lenin'i yenik durumda gördüm.

Yenilgiden sonra cesaretini kaybeden ve durmadan yakınan liderlere benzemiyordu. Aksine, sanki yenilgi onun gücünü arttırmıştı. Etrafındakileri yeni savaşımlara hazırlıyor, gelecekteki zaferin bizim olduğunu söylüyordu. Şöyle dedim: Lenin'in yenilgisi, ama bu yenilgi nedir? Lenin'in hasımları, Stockholm kongresinin galipleri Plehanov, Axelrod, Martov ve diğerleri görülmeye değerdi. Pek galip insanlara benzemiyorlardı, çünkü Lenin Menşevikleri eleştiren harika konuşmasıyla onları bir köşeye sıkıştırmıştı. Biz, Bolşevik temsilcileri bir köşede heyecanla Lenin'i izliyor ve yapılacak işler hakkında ondan bilgi istiyorduk. İçimizden bazılarının yenilgiyi kabullenmiş, cesaretsiz tavırlarına karşı Lenin'in şöyle fısıldadığını hatırlıyorum:

"Yakınmayı bırakın,yoldaşlar,sonunda biz yeneceğiz, çünkü haklı olan biziz."

Lenin bizlere, durmadan yakınan aydınların nefretinden, zafere inanmak ve tüm gücümüzü göstermek gerektiğinden söz ediyordu. Bolşeviklerin yenilgisinin kısa süreceği ve sonunda mutlaka başarıya ulaşılacağı hissediliyordu.

Yenildiğinde yakınıp cesaretini kaybetmemek, Lenin'in politik eyleminin başlıca niteliğiydi. Bu nitelik ona, güçlerine ve sol zafere inanan bir ordu yu toplamasına yetti.

****

Bir sonraki kongre 1907'de Londra da toplandı ve Bolşeviklerin yenilgisi le sonuçlandı. Orada ilk kez Lenin başarıya ulaşmış olarak gördüm. Başarı genellikle liderleri şımartır, kendilerini yüksekten görmeye itler. Fakat Lenin bu tür liderlerden değildi. Tam aksine, başarıyı takip eden günlerde o son derece dikkatli ve ağırbaşlı bir tavır alıyordu. Lenin'in temsilcilere şöyle seslendiğini hatırlıyorum:

"Önce, başarının sarhoşluğuna kapılmayın, fazla da böbürlenmeyin Sonra, başarınızı sağlamlaştırın. Üçüncü olarak da düşmanınızın işini bitirin. Çünkü düşman yenilmiş ama gerektiği gibi işi bitirilmemiştir."

Menşeviklerin hiç bir ağırlıklarının kalmadığını ileri süren temsilcilere çıkışıyordu. Menşeviklerin işlerinin bitirilmediğini, onların işçi hareketi içinde belli ağırlıkları bulunduğunu, bu görüşü kökünden kazımak gerektiğini, kendi gücünü tartıp karşı güçleri küçümsememeyi ve özellikle asıl düşmanın gücünü iyice hesaba katmayı öneriyordu.

"Başarının sarhoşluğuna kapılmamak !" İşte Lenin'in soğukkanlılıkla hareketi sayesinde karşı güçler objektif olarak ele alınmış ve Parti kötü ihtimallerden arınmıştır.

İLKELERE BAĞLILIK

Parti liderleri, parti çoğunluğunun görüşlerine hakim olma durumundadır. Çoğunluk, parti liderinin göz önüne almak zorunda olduğu bir güçtür. Lenin, diğer parti liderlerinde olduğu gibi, bu gerçeği anlamıştı. Fakat Lenin, hiçbir zaman çoğunluğun esiri olmadı, çoğunluk temel ilkelere dayanmadığında ona karşı çıktı. Parti tarihimizde, çoğunluğun görüşü ya da partinin belli bir süre için çıkarının proletaryanın çıkarlarıyla çeliştiği görülmüştür. Bu tür durumlarda Lenin hiç tereddüt etmeden ilkelerden yana çıkıp çoğunluğu karşısına almıştır. Tek başına da olsa, çoğunluğa karşı yürümekten hiç bir zaman çekinmemiştir. Çünkü onun her fırsatta tekrarladığı görüşü şudur:

"İlkelere bağlı politika biricik doğru politikadır."

Anlatacağımız iki olay bu görüşü kanıtlar niteliktedir.

Birinci olay: 1909-1911 arasında Parti, karşı-devrimci güçler tarafından ezilmiş ve parçalanmaya yüz tutmuştu. Bu öyle bir devirdi ki, partiye olan inanç kaybedilmişti. Sadece aydınlar değil, ama işçiler de yığınlar halinde terkediyorlardı. Gizli eylemlerin reddedildiği, yıkım ve tasfiyenin hızla ilerlediği bir devirdi bu. Sadece Menşevikler arasında değil, ama Bolşevikler

arasında da bir sürü ayrılık belirmiş, eylem fraksiyonlara bölünerek işçi hareketinden kopmuştu. Bilindiği gibi, bu devirler de partinin gizli eylemlerine son vererek işçileri organize edip legal bir parti oluşturma fikri gelişmişti. Bu parti liberal Stolipin (*) partisi olacaktı. İşte o sırada bu bulaşıcı hastalığa kapılmadan partinin bayrağını dimdik havada tutan, partinin dağılmış ve bölünmelere uğramış güçlerini bir araya getiren, parti içindeki burjuvaziyle uzlaşmaya yatkın güçleri cesaretle ezen ve işçi hareketini kendi temel ilkelerine dayalı bir biçimde yönlendiren Lenin olmuştur.

Yine bilindiği gibi, Lenin bu mücadeleden galip çıktı ve parti kendi temel ilkelerine bağlı olarak yoluna devam etti.

İkinci olay: 1914-1917 arasında emperyalist savaş tüm şiddetiyle sürüp giderken tüm partiler ve hemen hemen tüm sosyal-demokrat partiler vatanseverlik duygularıyla yüklüydüler. Ve bütün bu partiler ülke emperyalizminin emrine girmişlerdi. Bu devirlerde II. Enternasyonal kapitale karşı beyaz bayrak çekmiş ve Plehanov, Kautsky, Guesde ve diğerleri şovenizme boyun eğmişlerdi. İşte o sıralarda, sosyal-şovenizme, sosyal-pasifizme tek başına karşı gelen ve Kautsky'lerin, Guesde'lerin dönekliğini cesaretle savunan Lenin olmuştur. Bu mücadeleyi sürdürürken Lenin, kendisini destekleyenlerin çok azınlıkta olduğunu biliyor fakat bunu kesin bir durum olarak ele almıyor ve önemsemiyordu. Çünkü onun için tek doğru politika enternasyonalist politikaydı, çünkü ilkelere bağlı politika birlikte doğru politikaydı.

Bilindiği gibi, Lenin bu mücadelede galip ayrıldı ve yeni enternasyonal kuruldu.

"İlkelere bağlı politika birlikte doğru politikadır."

Bu ilkeye bağlı kalan Lenin aşılmaz sanılan zorlukların üstesinden gelerek devrimci Marksizme proletaryanın en iyi elemanlarını kazandırmıştır.

YIĞINLARA İNANMAK

Halkların tarihini bilen, devrimler tarihini bir baştan bir başa inceleyen parti liderleri ve teorisyenleri genellikle uygunsuz bir hastalığa yakalanırlar. Bu hastalık, yığınlardan çekinmek ve yığınlara inanmamaktır. Bazı durumlarda bu hastalık liderlerde aristokratik tavırların oluşmasına meydan verir. Bu aristokratlığın kökeninde, yığınları kitapla örgütlemek isteyen idareci rolü oynama arzusu, yığınların fazla yıkıcı olmasından çekinmek ve asıl önemlisi, yığınlardan öğrenilecek bir şeyin olmadığını sanmak yatmaktadır.

Lenin bu liderlere benzemezdi. Lenin kadar proletaryanın devrimci gücüne inanan ve onun sınıf bilincinin devrimci doğruluğuna gönül veren bir başka lider tanımadığımı kesinlikle söyleyebilirim.

Bir söyleşi esnasında, yoldaşlardan birinin "devrim sonrası tüm durumun normale erişmesi gerektiği" biçimindeki sorusuna Lenin, alaylı bir şekilde şu karşılığı vermişti:

"Devrimci olmak isteyen insanların tarihsel süreç içinde en normal durumun devrim olduğunu unutmaları gerçekten acınacak bir durum."

İşte Lenin'in, yığınlara yukarıdan bakan ve onları sadece kitaplarla örgütleyip idare etmek isteyenlere verdiği en güzel cevap budur.

Lenin, sürekli bir şekilde, yığınlardan öğrenilecek çok şey olduğunu, onların içine girip hareketlerini anlamak ve yığınların mücadelesindeki pratik deneyimleri titizlikle inceleyerek onlardan faydalanmak gerektiğini söylerdi.

Lenin'in eyleminin belli başlı niteliklerinden biri de yığınların yaratıcı güçlerine inanması olmuştur. Bu inanç yığınların anî hareketlerinin ne anlama geldiğini kavraması bakımından Lenin'e yardımcı olmuş ve bu sayede Lenin bu hareketleri devrimci proleter yola kanalize edebilmiştir.

DEVRİMİN DEHASI

Lenin devrim için doğmuştu. Gerçekten de o, devrimci atılımların dehası ve devrimi idare etme sanatının en büyük ustasıdır. Lenin hiç bir zaman kendini devrimci günlerde olduğu kadar rahat ve sevinçli hissetmemiştir. Bunu derken, Lenin'in her devrimci atılımı desteklediğini ya da sevinçle karşıladığını kastetmiyorum. Kesinlikle hayır. Benim söylemek istediğim, Lenin'in dehasının ve en parlak görüşlerinin devrim günlerine ait olduğudur.

Devrimin dönüm noktalarındaki başarılarda sevinçten uçar, geleceği en keskin gözlerle görür, sınıfların hareketini ve devrimin olası kıvrımlarını avucunun içi gibi bilirdi. Parti içinde onun hakkında dolaşan şu söylenti boşuna değildi:

"İliç, devrimin dalgaları içinde suda balık gibi yüzmesini bilir."

Lenin'in verdiği taktikler ve bildiriler şaşırtıcı bir biçimde açık ve net, devrimci planları ise olağanüstü doğrudur.

Hatırımda kalan iki olayı alarak Lenin'in bu niteliklerini göz önüne serelim.

Birinci olay:

Ekim Devriminin öncesinde, cephede ve geride milyonlarca işçi, köylü ve asker kitlik içinde kıvranıyorlardı. Tüm bu yığınlar barış ve özgürlük istiyor ama generaller ve burjuvazi askeri diktatörlüğü sürdürerek savaşı sonuna kadar götürmek istiyorlardı. Bir söylentiye göre, kamuoyu, ve tüm (sözde) sosyalist partiler Bolşeviklere karşı olup onları Alman ajanı olmakla suçluyorlardı. Öte yandan Kerenski Bolşevik Partisini illegal duruma itmek için çabalıyor ve bunda kısmen başarıya ulaşıyordu. Almanya ve Avusturya'nın hala güçlü ve disiplinli orduları önünde bizim ordularımız yorgun ve dağınık bir durumda idi. Üstelik Batı Avrupa sosyalistleri hükümetleriyle işbirliğine girişerek savaşı sonuna kadar götürmeye çabalıyorlardı.

Böyle bir durumda ayaklanmayı başlatmanın anlamı neydi? Bu koşullarda ayaklanmayı başlatmak, bütün kozlarını oynamaktı. Fakat Lenin bu riskten kaçınmıyor, çünkü son derece aydınlık görüşleriyle ayaklanmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ve çünkü ayaklanma başarıya ulaşacaktı. Böylece Rusya'da sürüp giden emperyalist savaşa son verilecek, Batı ülkelerinin yılgın insanları kıpırdanarak ilk adımı atacak, Rusya'daki emperyalist savaş iç savaşa dönüşecek ve sonuç olarak bu ayaklanma Sovyetler Cumhuriyetini oluşturacak ve bu yeni Cumhuriyet de tüm dünya devrimci hareketinin gelişip yayılmasına tüm güçüyle destek olacaktı.

Bilindiği gibi, Lenin'in bu görüşleri ve çizdiği devrimci yol eşine ender rastlanır bir gerçekçilikle doğru olarak sonuçlanmıştır.

İkinci olay:

Ekim Devrimini takip eden günlerde Halk Komiserleri Kurulu, Rus orduları baş kumandanı general Dukonin'in baş kaldırmasına karşı koymak, askeri harekatı durdurmak ve Almanlarla bir anlaşma imzalamak üzere harekete geçmişti. Dün gibi hatırlıyorum, Lenin, sonradan baş kumandan olacak olan Krilenko ve ben, Petrograd'da genel karargâha giderek telefonla general Dukonin'le görüşme yapmıştık. Durum son derece ciddi ve ürkütücüydü. Dukonin ve yandaşları, Halk Komiserleri Kurulunun emirlerini yerine getirmeyi kesinlikle reddettiler. Ordunun idaresi genel kurmayın elindeydi ve genel kurmayda Dukonin'le aynı görüşleri paylaşıyordu. Askerlere gelince, on iki milyonu aşan bu yığının ne tepki göstereceği pek bilinmiyor ama yine

Devamı Syf: 31'de

(*) Stolipin Partisi: 1905 yenilgisinin ertesinde oluşan reaksiyoner kuruluş: 1905 sonrası Menşevikler Devrimci Hareketi tasfiyeye girişerek Bakanlar Kurulu Başkanı Stolipin'in adının verildiği Legal bir parti kurmaya çalıştılar.

Okuyucu Mektupları:

faşist cuntanın köylülere uyguladığı zulüm

1981 sonbahar aylarında cuntanın resmi görevlileri yani karakol komutanı ve yanında jandarma erleriyle Dicle'nin .... köyünde kamyonlarını yanaştırıp, köylilerin alın teri olan odunu bedava alarak yüklemek istediler. Ama köyün kadın erkek ve çocuklarının sert tepkisini gören cunta eli boş dönmek zorunda kaldı. Ama yine sinsice planlar kurmaya başladı. Odunu mütahitle anlaşma yaparak, köylünün odunları tartıldı ve mütahit odunları ster yaparak en kısa zamanda parasını ödeyeceğini söyleyerek resmi araçlar odunu yükleyip götürdüler. Köylüler mütahitten para isteyince, odunu karakol götürdü, karakola gidin. Karakola giden köylülere ise, "biz mütahitten odunu almışız, sizleri tanımıyoruz" şeklinde cevap verdiler. Köylünün tüm çabalarına rağmen, faşist cunta ve onun işbirlikçileri, üreticinin alın teri olan odunu bedava götürdüler ve köylü 81'i 82'ye bağlayan kışı açlık ve sefalet içinde zor geçirdi. Yine 82 senesinde gelip kesim sahasını belirtip köylüye "taşıyın" dendi. Köylü aylarca taşıdığı oduna, gidip orman dairesinden nakliyat isteyince, amir, "nakliyat yok veremeyiz", bu tür oyunlar köylüyü oyalarken, kış kar bastı ve 83'ün ilkbaharında kendi şefleri orman memurları ve jandarmalarla köye gelen faşistler emekçilere yaptığı konuşmada "biz bu odunları ana ambara götüreceğiz, orda sizler alacak ve tüm hakkınızı devlet ödeyecektir, bu sizin için daha iyidir, mütahite satmaktan daha karlı çıkacaksınız. Aksi taktirde sizin için kötü olur." Çeşitli yalan ve tehditlerle yine emekçinin alın terine el atan kuduz köpekler bir yandan devlet hırsızları, bir yandan da kendi kişisel hırsızlıkları uğruna, çaldıkları her 3-4 kamyona karşı bir kamyonu ambara boşalttılar ve köylüye en çok 10-14 bin vererek döndüler.

Cunta 12 Eylül'den bu yana yoğun operasyon düzenlemiş, halk üzerinde oldukça vahşi bir şekilde saldırmıştır. Genel olarak kendilerini savunabilecek köylere gidip halktan zorla silah istediler. Halk, silahlarının olmadığını söyleyince her türlü adi yöntemleri uygulamaya başladılar. Adeta köy meydanlarını işkencehaneye çevirdiler. Tüm işkencelere rağmen, emellerine ulaşamayan faşist cunta, halkı psikolojik-man yıkmaya çalıştılar. Yani halkı soyup köy meydanında çırıl çıplak bir şekilde bir birlerine bindirdiler. Çıplak olarak falakaya yatırdılar. Kadın ve kızlara sarkıntılık ettiler. Her türlü adi yöntemlerine rağmen hiç bir emellerine ulaşamadılar. Bunun açık örneği Diyarbakır merkezine bağlı .... köyünde ve bunun gibi bir çok köylerinde de görülmüştür.

Diyarbakır'da, yoksul halkı kendilerine Diyarbakır cezaevi civarında konut yapmaya zorladılar. 12 Eylül'den sonra cezaevleri adeta işkencehaneye döndü. Her gün, gece gündüz demeden bağırtılar, çağırtılar, inlemeler, feryatlarla inledi. Halk buna daha fazla tahammül etmemesinden dolayı cezaevleri ve işkencelerin yapıldığı semtten ayrılarak başka yerlere gittiler. Bazıları ise kendi köylerine döndüler. Köyüne dönen yaşlı bir dede şöyle anlattı:

"Oldukça vicdan azabı çekiyorum. Geceleri hiç uyuyamıyorum, oralarda işkence yaptıkları besbelli. Bağırtılar, inlemeler, çağırmalar bu durumu açık olarak gösteriyordu. TRT'de insan hak ve özgürlüklerinden bahsediyorlar. Öte yandan idamlar, işkenceler ve katliamlar yaparken konuşmalarında bunlara karşı çıkıyorlar. Bunlar ne kadar yüzsüz insanlar" diyerek faşist cuntanın zulmüne karşı duyduğu öfkeyi dile getirdi.

Diyarbakır Dicle'den İKK okuyucuları
Bir grup Kürt köylileri.....

Erzincan halkı faşist Valiyi yuhladı

17-18 Ekim 1983 tarihinde Erzincan'da meydana gelen depremde, hakim sınıfların temsilcisi olan il yöneticilerinin tavrı ne oldu?

Deprem yaklaşık olarak on gün sürdü ve bu sürede her gün belli saatlerde bir iki defa sarsıntılar devam etti. İlk sarsıntıda önemli hasarlar olmasına rağmen, devamı eden günlerde olan deprem sarsıntıları önemli bir zarar vermemiştir.

Deprem öncesi ve sonrası günlerde, havada durum çok kötü gitmekteydi. Halkta büyük bir panik ve telaş vardı. Herkes o sicim gibi yağan yağmurlar altında, kucaklarında kundaktaki bebeleriyle birlikte, yaşlı, genç, kadın, çocuk, kısacası bütün Erzincan'lılar gecesini gündüzünü dışarda geçirmekteydiler.

Depremde hasar gören 2985 civarında ev ve iş yerine karşılık, il yöneticisi vali ve üçüncü ordu komutanları 1200 yırtık çadır dağıtarak "önemli güvenlik önlemleri aldıklarını kamuoyuna açıkladılar." Ve bu açıklamalarını Erzincan'lılarada duyurmak için halka açık toplantı düzenlediler. Düzenlenen toplantıya halkta katıldı. Tabi halkın talep ettiği çok şeyler vardı. Vali beye! dertlerini anlatmaya gideceklerdi. Çünkü o çok kötü hava şartlarında yağmur önünde gecesini gündüzünü geçiren insanlar, en azından yağmurdan korunmak için üzerlerini bir naylonla örtmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Bu ihtiyacı karşılamak için elinde 5 kuruşu olan herkes naylonculara koşmaktaydı. Koşuyor ama gel görelim ki, naylonlar naylon fiyatından

hemen köşeyi dönmeye uğraş gösteriyorlardı. Fiatı 300 lira olan naylonu bir anda 800 liraya çıkardılar. Camcılar keza aynı. İşte halk bu dertlerini anlatmaya çalışırken, vali konuşmasında "önemli güvenlik önlemleri alınmıştır" der. Der demesine ama, tam bu sırada meydana gelen ufak bir sarsıntıdan dolayı, vali canını kurtarmak için makam arabasına atlayarak toplantıyı bırakıp kaçmıştı. Kaçan valiyi tüm Erzincan'lılar bir ağızdan yuhlayarak kınadılar. Ve faşist devletin valisinin nasıl halka "sahip" çıktığını pratik olarak kendi gözleriyle gördüler.

Bu niteliksiz insanlar, halkın araba içinde yırtık çadırlarda, kendi imkanlarını kullanarak aldığı naylonların içinde, duvar köşelerinde yaşayanların dertlerini dile getirmeye çalışmazlar ve çalışanlarda "bunlar anarşisttir, devlet hainidir" diyerek işkence tezgahlarına sevk etmektedirler.

Bütün bu can kaybına sebep olan devlettir. Neden ? Çünkü depremden korunmanın çeşitli yolları vardır. Bugün ülkemizdeki hakim sınıfların bu konuda aldığı tek tedbir, ölülerimize sahip çıkmaktır. Ve olan her deprem sonrası dozerleri sokarak ceset çıkarmayı kendilerine amaç edinmişlerdir. Aynı şiddetteki depremin Japonya'da olmasını düşünelim, hiç bir can kaybına neden olmayabiliyor. Bırakalım Erzincan depremi şiddetinde, Erzincan depreminden daha şiddetli olsa bile can kaybına neden olmuyor.

Ülkemizdeki meydana gelen her deprem sonrası, ülke içinde olsun, dış ülkelerde olsun yardımların her ne hikmetse, binde biri dahi hasar gören ailelere yetişmemektedir. İşte görülecektir ki, hakim sınıflar bizim güvenliğimizi sağlama bir kenara, bizim ölülerimizden zevk almakta ve cesetlerimizin aracılığıyla köşeyi dönmeye çalışmaktadırlar. Denilecektir ki, devletin bunda suçu ne ? Evet devletin suçudur. Çünkü devlet mensupları, hakim sınıflar ve çeşitli kademelerindeki görevliler bunu yapmaktadırlar.

İlimizde kendimizinde şahit olduğumuz bu ve buna benzer olayları bilindiği gibi, çıkan mevcut gazete ve dergilerde yayınlayamıyoruz. Bundan böyle bugün dar kapsamında olsa, gelişip güçlenmesi bizim çalışmalarımıza bağlı olan TKP/ML'in yayın organı olan İKK aracılığıyla kamuoyuna açıklamayı devrimci görev sayıyoruz.

Erzincan'dan bir
TKP/ML taraftarı.....

avcılık adı altında ajan ve MİT örgütlenmesi yapılıyor

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesinden sonra, giderek daha fazla katmerleşen baskı zulüm ve işkence uygulamaları, bugün de bütün şiddetiyle devam etmektedir. Özellikle yöremiz Dersim'e özel bir önem veren hakim sınıflar, bu yöre halkına en adi yöntemleri uygulamakta hiç tereddüt etmemişlerdir. En ufacık bir şeyi bile bahane ederek akla gelmedik işkencelere başvurmaktadırlar.

11 Eylül 1983 tarihinde meydana gelen bir kız kaçırma olayı ve kızın babasının ihbarı sonucu, Ovacık'ın Merceanlar yöresi Yarım Kaya köyüne ani bir operasyon düzenlendi. Operasyonu yöneten Ünal başçavuş (ki bu faşist şu anda Ovacık Merkez karakolunda görev yapmaktadır) köylülerin büyük bir bölümünü köy meydanına toplamış tehdit ve küfürler savurmuştur. Yine köylü bir bacıyı "sen devrimcileri besliyorsun" bahanesiyle köy meydanında bütün köylülerin gözlerinin önünde meydan dayağına çekmiş ve adi adi küfürler sarfetmiştir. Kıza yaptıkları yetmiyormuş gibi, yaşlı annesinede aynı şekilde saldıran bu köpekler, halen daha kendilerini tatmin edememiş olacaklar ki, kızı ve annesini Merkez karakoluna götürüp sorgulama adı altında işkenceye tabi tutmuşlardır.

Yine Yarım Kaya köyünde görev yapan .... isimli köy öğretmenide öğrencilerin kayıtları için gittiği köyün diğer bir mahallesinde bu faşist köpek sürülerine rastgelmiş; bu defada öğretmeni "anarşistleri sen kaçırttın" bahanesiyle köylülerin gözlerinin önünde falakaya yatırmışlardır. Yapılan işkenceler sonucu baygın durıma gelen öğretmeni de yine Merkez karakoluna götürüp işkencelerine bu defada burada devam ettiler.

Ayrıca meydana topladıkları köylülere kaz yürüyüşü yaptırdılar. Ve yine biribirlerinin sırtına bindirilerek yokuş yukarı koşturttular. Koşamayanları ise dayaktan geçirdiler ve ana-avrat küfürlerle hakarette bulundular. Sakat olan bir köylüye dahi aynı şeyleri yaptılar. Kilosu ağır olan bir köylüyü bu sakat köylünün sırtına bindirdiler ve yürümesini istediler. Sakat köylü yürüyemeyincede tekme ve dipçiklerle dövdüler ve adi adi küfürler sarfettiler.

KARDEŞLER:

Hakim sınıflar çöküşe giden saltanatlarını ayakta tutabilmek için bir yandan halkımıza böyle adice saldırırken, bir diğer yandan da onun içinde ajan ve muhbir ağı örgütlemeye, yani kontrollerini daha fazla artırmaya ve giderek kaleyi içeriden fethetmeye çalışıyor. Yöremizde Partimizin faaliyetlerini açığa çıkarmak için çeşitli oyunlara baş vurmaktadırlar.

Hakim sınıfların bugün kullandığı yöntemlerden birisi, avcılık adı altında hem ajan ve MİT örgütlenmesini yapmak, hem yöreyi tanımak ve hem de devamlı köylerde gezmektir. Bu işe ilk olarak girişimi Elazığ'da görev yapan MİT mensubu .... binbaşı yaptı. Ve bu işin süreklilik kazanması içinde Ovacık'ta görev yapan .... üsteğmene görev verdi. Göreve başlayan üsteğmen, ilk iş olarak çevre köylerde bulunan avcıları tespit etti ve göreve başladılar. Henüz daha yöreyi bilmeyen bu köpek, bir defasında Şahverdi köyünden bir köylüyü zorla önüne katarak dağa götürmüştür. Daha sonra köylüyle samimiyet kurmak için çeşitli espriler ve şakalar yapmıştır. Faşist üsteğmen bir ara bütün köyleri görebilecek bir yerde durmuş ve elindeki dürbünle uzun uzadıya bakmıştır. Köylüye çevrede bulunan bazı mağaralardan bahsetmiş ve onlardan bazı bilgiler almak istemiştir. Akşama doğru ise bir geyik vurarak dönüş yapan üsteğmen bir köylünün hayvanını zorla alıp geyiğini taşıtmış ve kazaya dönmüştür.

Bizce bu leş kargalarının esas amacı avcılık falan değildir. Bu kılıf altında bazı niteliksiz insanlarla ilişki kurup ajan örgütlenmesi yapmaktır. Yine yöreyi iyi tanıyıp ilerde yapabilecekleri operasyonlarında önemli stratejik mevzileri tutabilmektir.

Ama onlar ne yaparsa yapsın, bunlarda fayda vermeyecektir. Devrime ve Partimize gönül veren kitleler onların bütün yaptıkları hakkında Partimize bilgi vermekte ve Partimizi göz bebekleri gibi korumaktadırlar. Hakim sınıflara karşı can bedeli bir mücadele yürüten Partimiz, suda balık misali halkın arasındadır. Hakim sınıfların bu çabalarında bir sonuç vermeyecektir. Zafer ergeç bizim biz ezilenlerin olacaktır.

İKK okuyucusu
Bir bacı.....

Yeni Yıla Girerken...

Baştarafı Syf: 1'de

ma fiatlar almış başını gitmiştir.

1980 yılında 24 Ocak Kararlarını alırken hakim sınıflar nasıl dış ödemeler dengesindeki açığı kapatabilmek, nakit para sıkıntılarını gidermek, iç talebi kısmak, ihracatı teşvik etmek ve yüksek faizle piyasadan mevduat toplamak için, "serbest faiz politikası", "1 Temmuz bankacılığı", "Bankerlik" vb. gibi yöntemlerle yola çıktılarsa; bugünde aynı tas aynı hamam misali uygulamalar ve gelişmenin yönü aynıdır. Özal hükümeti bir dönemin Bankerlerinin yaptığı şeyi bu defa kendisi yapmaya soyunmuştur. Özal hükümeti resmi kalpazanlık yapıp, banknot matbaasını çalıştırmaktansa, halkın elindeki parayı elinde toplamayı kendi menfaatine daha uygun görmektedir. Çünkü ancak böyle yaparsa iç talebi kısabilir. Halkın alım gücünü düşerebilir. İhracatı teşvik edebilir ve dış ödemeler dengesindeki açığı kapatabilir. Bunun içinde bugün komprador burjuvazinin duyduğu sermaye ihtiyacını resmi kalpazanlık yerine böylesi bir yolla karşılamak gerekiyor. Bunun başlangıcında yine ücretlerin sabit tutulup tüketim mallarının fiatlarının yükseltilmesinden geçecektir. Bütün bu amaçlar doğrultusunda çaba yürüten Özal hükümeti çok "cazip" teklifler-miş gibi görülen bazı hilelerede baş vurmaktadır. "Boğaz köprüsü", "büyük barajlar" vb. gibi yerlere ortaklıklar vs'ler öneren Özal, özellikle de dövize duyduğu ihtiyaçtan dolayı yurtdışında çalışan işçilerimizi bu tuzağa çekmek için daha büyük çaba sarfediyor. Bu tekliflerin böyle cazipliğine aldanmamak gerekir. Unutmayalım ki, bir dönemin bankerlerinin % 40-50 arasındaki faiz şeklindeki "cazip" önerileri, nasıl sonuçta hüsranla bitmiş; 400-500 bin civarında bir Bankerzade ve 100 milyar civarında da bir paranın büyük kompradorlara aktarılmasına ama buna rağmen çoğu emekli işçi, memur ve asker olanların ana paralarını bile alamaz duruma düşmelerine yol açmışsa, şunu iyi bilelim ki, Özal'ın önerdiği bu yolda sonuçta mutlaka bir Özalzadeler sorununu yaratacaktır.

Bugün yüzbinlerce insanın bu tekliflere kanıp yatıracakları milyarlarca lira değerindeki para, patronlar ve ağaların servetlerine servet katacaktır. Biz burada o paradan alınacak faiz meselesinden çok, ana paranın üzerinde duracak olursak, ülkede atbaşı giden enflasyon o paranın değerini 3-5 yıl sonra yarının altına düşürecektir. Ama buna rağmen bizlerin parasını 3-5 yıl kullanan sanayicilerin ise, yaptıkları yatırımlar 5-10 misli değer kazanacaktır.

Uygulanan bu ekonomi politikanın bir sonucunda biz böylesine zamlarla dolu bir ortama doğru giderken, bununla beraber gelecek olan baskı, zulüm ve işkencelerede bir göz atacak olursak, baskılarda bütün şiddetiyle devam edecektir. 24 Ocak kararları hakkında "eğer 12 Eylül gibi bir yönetim başta olmasaydı, 24 Ocak kararları bu kadar başarılı olamazdı" diyen hakim sınıflar; halktan gelebilecek tepkilerde hesaba katarak, en ufacık bir kıpırdanmayı bile jop ve süngülerle bastırmaya çalışacaklardır.

Ülkemizde gerek hakim sınıflar arasında süren dalaş ve aralarındaki çelişkilerin gittikçe keskinleşeceği ve gerekse halk kitlelerinin her geçen gün artan hoşnutsuzluğu ileride bizler için önemli fırsatların doğacağı günlere doğru; yani bizim lehimize bir gelişme yönüne doğru ilerlemektedir. Bizlerde daha bugünden bu gelişme yönünü bilince çıkarmalı ve böylesine fırtına günlerine şimdiden adım adım hazırlanmalıyız. Ağır kayıplar verdik önemli yaralar aldık, ama yok olmadık, şimdi görevimiz aksayan yanlarımızı onarmak, yaralarımızı sarmak ve savaş meydanına atılmak için bugünden bilinçli ve koşullara uygun mücadele yürütmektir. Unutmayalım ki, yenile yenile yenmesini öğreneceğiz. Bunun için önümüzde duran zor ama bir o kadarda şerefli olan görevlerimize dört elle sarılmalıyız. Zafer bizlerin ama mutlak bizlerin olacaktır.

OKUYUCU MEKTUBU:

1982 Mayıs ayında faşist Türk ordusunun Sivas'ın bir köyüne yaptıkları operasyonda köylülere yapılan baskıyı dile getirmek için, operasyonun düzenlendiği köyden yoksul bir köylü, yapılanları şiirine aktararak dile getirmiştir. Daha sonra merkezi gazetemiz olan İKK'nın kendisine ulaşması sonucu gazete muhabirimiz aracılığıyla şiirini İKK'da yayınlayıp sesini duyurmayı ve bu baskıları teşhir etmeyi amaçlamıştır. Muhabir olarak 65 yaşlarındaki bu yoksul İKK okuyucusunun şiirini aynen yazıyorum.

Sivas İKK muhabiri....

ÇOPURLAR

Yakında kutlayacak Türkeş 65'ini
Demirel'in kara kara düşünü
Erbakan namazını niyazını
Kılıyordu sağa sola bakmadan

Ecevet'li solcuların sözcüsü
Kenan Evren'di hepsinin gözcüsü
Komutanların kılıcının arkası
Kesiyordu çarka marka vermeden

Okumadın mı kardeşim sen yeni kanunu
Anarşist diye vururlar seni
Üstten emir alan jandarma ve polisleri
Vurur murur gözlerini kırpmadan

Sıkıştı köşeye ozan, yazar, profesörler
Şimdi onların yerini aldı erler
Hafif yollu işkenceler
Ölür gider dayak mayak yemeden

En bağımsızı camilerin imamı
Genç ihtiyar hepsine öğretir dini
Onlar okur arapçayı kuran'ı
Gelip gider yalan malan demeden

5 Mayıs saat altı, komandonun operasyonu
G-3 silahları elde telsizi
Dizdiler sıraya kadın, kızı, genci, yaşlısı
Vuruyordu zoru sual sormadan

Jandarmayı görünce köylü titrer
Sıra dayağında hep birer birer
Şaşırır korkusundan dili tutulur
Dayak mayak yemeden

*Sizde gördünüz mü Ahmet Çopur'u**
Siz diyor Kızılbaşın gavuru
Laik görmem size türk bayrağını
Yumrukluyor süngü müngü takmadan

Muhtarı gezdiriyordu yalın ayak dağları
Şimdi ateşe verirm diyordu köyleri
Burada var diyordu anarşist
Ana avrat söylüyordu suçlu suçsuz demeden

Böyle yaptı generalin askeri
Yakında gelecek diyordu demokrasi
Birden özgür oldu yoksulu fukarası
Hiçbir kötü mötü günü görmeden

Ver bir tüfek kurtar canını
Anlamıyor kardeş senin yalvarmanı
Var ise sat tek bir ineğini
Gelir teslim et zoru sorgu sormadan

Sivas'lı bir İKK okuyucusu...

(*) Operasyonu yöneten başçavuş.

bir parti sempatizanı daha alçakça katledildi

30 Ekim 1983 tarihinde Dersim'in Hozat kazasının İnciğa köyünde TEKİN ÇAKMAK isimli taraftarımız, bir ihbar sonucu faşist Türk ordusunca kahpece katledildi. Olaydan ancak 4 gün sonra bir açıklama yapan faşist generaller ise, düzmece bazı iddialar ile olayı çarpıtmaktan geri kalmadılar.

Hozat kazasının Tavuk köyünde bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen TEKİN ÇAKMAK, devrimci mücadeleye ilk defa Dev-Yol saflarında katıldı. Dev-Yol, Dev-Sol ayrılığından sonra ise Dev-Sol saflarında kaldı. Cesur ve kararlı bir yapıya sahip olan TEKİN ÇAKMAK, Dev-Sol saflarında faaliyet gösterdiği dönemlerde de birçok askeri eyleme katıldı. Bulunduğu yörelerde yoldaşlarımızla devamlı olarak yürütülen tartışmalar sonucunda Partimizin düşüncelerinden etkilenen TEKİN ÇAKMAK 1980 yılında Dev Sol'dan ayrılarak Partimiz saflarına sempatizan olarak katıldı. Daha Dev Sol saflarında olduğu dönemlerde önemli ölçüde deşifre olan TEKİN ÇAKMAK saflarımıza katıldıktan sonra, profesyonel (gezginci) gerilla gruplarından birinde örgütlendi. Saflarımızda gösterdiği başarılı çalışmaları sonucunda daha sonra TİKKO mıntıka komutanlığı içine alındı. Bu görevini yaptığı sıralarda Partimizin adına yapılan cezalandırma eylemlerinden Hüseyin Kılı ve Hüseyin Demir'inkinde disiplinsiz, İsmail Dinçer'inkinde ise örgütlü olarak görev alan TEKİN ÇAKMAK görevini başarıyla yerine getirdi. Saflarımızda bu görevi yürüten TEKİN ÇAKMAK ancak daha sonra giderek bir gerilemeye gösterdi. Organında görev yapamaz duruma geldi. Kendisinde var olan bazı ideolojik hata ve zaafları daha da gelişir bir durum gösterdi. TEKİN ÇAKMAK bu durumundan ötürü Parti kararıyla bu görevinden alındı ve şehirlerde üretime katılması gerektiği önerildi. Partimizin kendini düzeltmesi için getirdiği önerilere uymayan TEKİN ÇAKMAK disiplinsiz bir şekilde kendi başına dolaşmaya başladı. Bu sürede de yine Partimizin yaptığı ikazlara uymayan TEKİN ÇAKMAK bir yıldan fazla bir süre böyle dolaştı ve en sonunda da 30 Kasım tarihinde katledildi.

Çeşitli hata ve zaafları ve disiplinsiz davranışlarına rağmen, Partimizin düşüncelerini benimseyen TEKİN ÇAKMAK, Partimizin bir taraftarı, düşmana karşı ise kararlı bir savaşçıydı. Bundan dolayı, O'nu tüm hata ve zaaflarına rağmen Partimizin taraftarı ve kararlı bir savaşçı olarak anacağız.

—TEKİN ÇAKMAK ÖLÜMSÜZDÜR !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

İKK Hozat
Muhabiri...

KORKAK OLAN KİM ? (2)

Faşist Türk ordusu 200'e yakın gücüyle 31 Ekim 1983 tarihinde Hozat'ın; Şamoşi, Zoğar, Ormanyolu, Koskozluca, Amutka köy ve mezraları ile Çemişgezek'in; Akırek, Uskeg, Hazari, Edirge köy ve mezralarına bir operasyon düzenledi. Her operasyonda olduğu gibi, bu operasyonda da tüm zalimliğini gösteren düşman ordusu en aşağılık yöntemlerle köylülere baskı ve işkence yaparak hakaret etti. Genellikle gündüzleri dolaşan düşman ordusu, savunmasız durumda olan köylüler karşısında "aslan kesiliyorlardı." Havalı bir şekilde kasıla kasıla durmadan kendilerinden ve faşist ordunun "başarılarından" bahsediyorlardı. Düşman güçleri operasyon alanı içinde olan Koskozluca köyünde, köyün erkeklerini elleri başlarının üstünde yüzü koyun çamura yatırdılar. Bir kısım köylüler ise feci şekilde dövüldüler. Köylüler bu vaziyette yatar iken gelen yüzbaşıyı karşılamaları için emir verildi. Bunun üzerine bir köylü şapkasını sallayarak "hoş geldin paşam", "yaşasın Türk askeri" şeklinde slogan attı. Bu durum çok hoşuna gitmiş olacak ki, faşist yüzbaşı memnuniyetini belirtebildi. Operasyonun uzun sürmesi sonucu akşam köyde kalmak zorunda kalan düşman ordusu, zor sabahladı. Köyün henüz tamamlanmamış olan okulunda ateş yakarak oturan askerler, sabaha kadar yatmadılar. Gecenin o kahredici sessizliği her birinin içinde garip düşüncelerin dolaşmasına neden oluyordu. Köyün belirli yerlerinde nöbet tutan askerler, ya şimdi birşey olursa ya buralardaki devrimcilerin saldırılarına uğrarsak vb. gibi düşüncelere dalmış olacaklar ki, ağaç, taş vb. gibi herşey onlara devrimciler geldi izlenimini veriyordu. İşte ne olduysa o an oldu; köyün çok yakınlarına gelen yaban domuzlarının çıkardıkları seslerden ödleri kopan askercikler, hemen silahlarını ateşlediler, yüze yakın mermi harcayan düşman güçleri, ancak sesler kesildikten sonra biraz ferahlayabildiler. Meydanı boş bulduklarında bol keseden atıp tutanların ne kadar "yiğit" oldukları açıkça belli oluyordu. Kalleşçe kuşatılmış pusularda katlettikleri devrimcilerden dolayı keyiflerinden geçilmeyen bu ödleklerin, yaban domuzlarından korkmaları bize pek garip gelmedi. Çünkü hatırlarsanız, onlar daha öncede Ovacığın Cevizlidere köyünde gerillalarımızın baskınına uğradıkları korkusu ile, çatıdaki güvercinlerin sesinden dolayı çatıları kurşun yağmuruna tutmuşlardı.

Düşman önce olduğu gibi, bu defada bu ödekliğini hazmedemedi ve köylülere daha da azgınca saldırmaya başladı. Köylülere "bize ateş açtılar" bundan dolayı çatışmaya girdik; yalanını atıp baskılarını meşrulaştırmaya çalıştılar.

Düşman ordusunun bu denli korkması bizce doğaldır. çünkü karşısına aldığı milyonlarca halk kitlelerinin kin ve nefreti, onların uykusunu kaçırmaktadır. Onların bu kitlelerin birgün kendilerine neler yapacağını düşündükçe böylesine acizleşmelerini bizler doğal karşılıyoruz. Ama şunu bilmelidirler ki, yapılan bu baskılar, işkenceler ve katliamlar onları çöküşe gitmekten kurtaramayacaktır. Bu haklı davayı yok etmeye ne faşist Türk ordusunun ne de efendisi emperyalistlerin gücü yetmeyecektir. Zafer eninde sonunda mutlaka bizlerin olacaktır.

İKK Hozat
Muhabiri....

Emeğin Sesi Revizyonistlerinin Sahtekarlıkları Ve Gerçekler (2)

Geçen sayımızda Emeğin Sesi revizyonistlerinin bazı asılsız iddialarına ve faşist cuntanın tahlili konusunda yaptıkları demogojilerine değinmiş ve bu konudaki anlayışımızın ne olduğunu ortaya koymuştuk. Yazı dizimizin bu bölümünde ise, kısada olsa Emperyalist Savaşlar ve Emperyalist Savaş karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrının ne olduğu ve yine relatif barış ve bu konuya ML'lerin yaklaşımı vb. gibi bazı konulara değinecek ve ES yazarının en karakteristik özelliği olan demogojilerinide ortaya koymaya çalışacağız.

Bu sayımızda ele alıp işlemeye çalışacağımız bu konu, bugün içinde bulunduğumuz koşullarda önemli bir durum arzetmektedir. Çünkü başını ABD ve RSE'nin çektiği iki emperyalist bloğun hızla devam eden silahlanma yarışı ve savaş hazırlıkları ve bunun karşısında (içinde hümanist, pasifist vb. gibi bir dizi yanlış eğilimler taşımakla beraber) gelişen kitle gösterileri vb. gibi bir dizi gelişmeler 3. bir emperyalist paylaşım savaşının tehlikesi ve tehdidi vb. gibi durumlar, biz komünistlerin önemle izleyip buna karşı tavrımızı açık ve net olarak ortaya koymamızı zorunlu kılmaktadır.

İçinde bulunduğumuz günümüz koşullarında ML'ler hayatın her alanında olduğu gibi, bu konuda da her türlü burjuva milliyetçisi, hümanist, pasifist ve sosyal-şovenlerle arasına kalın ayrım çizgilerini çekmek zorundadır. Bu konuda ML'ler dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara, savaş, savaşın nedenleri ve savaşı yok etmenin gerçek yolunun ne olduğunu açık ve berrak bir şekilde kavratmalıdırlar. ML'ler özellikle burjuvazinin vatan millet edebiyatıyla kitleleri peşlerine takabileceklerinide hesaba katarak "vatanseverlik", "benim ülkem", "ata topraklarım" vb. gibi sosyal-şoven anlayışların altında yatan gerçekleri açığa çıkarmalı ve kitleleri bu konuda eğitmelidirler.

Biz yukarıda bahsettiğimiz konuları çok geniş yönleriyle olmasada burada ele alıp anlayışımızı ortaya koyacağız ve bu konuda kimin sapla samanı birbirine nasıl kattığını göreceğiz.

Şimdi ES yazarının yazısında sık sık bahsettiği ve bizim bu konudaki genel anlayışımız açık olmasına rağmen "hoca" misali işine gelen yeri konunun bütününden kopuk olarak ele alıp üzerinde nasıl demogoji yaptığını görelim.

ES Partizan 1. sayısından şu alıntıyı yapıyor:

"Marksist-Leninistler emperyalist savaş karşısında somut durumda var olan relatif barışı korumak için mücadele ederler." (1)

Yazar bunun nerede ne için söylendiğine bakmadan bunu bizim emperyalist savaş karşısındaki genel tavrımızmış gibi gösterip bunun üzerinde çokça demogoji yapıyor ve şöyle diyor:

"İşte siz (bizi kastediyor –İKK) emperyalist savaş karşısındaki tavrınızdan görüleceği gibi, "relatif barışı" yani statükoyu korumak için çalışacağınızı belirtiyorsunuz." (2)

Şunu belirtelim ki, biz yukarıda aktardığımız alıntının ve bahsedilen anlayışın yanlış olduğunu, ML'lerin bazı somut koşullarda böyle görevlerle karşı karşıya gelemeyeceklerini söylemiyoruz. ML'ler bu görevlerle karşı karşıya gelirler ve bunun örnekleri vardır. Yazımız içinde daha sonra buna değineceğiz. Bizim ES yazarının üzerinde çokca demogoji yaptığını ve meseleleri çarpıttığını söylediğimiz şey ES'nin bu bahsedilen alıntıyı bizim emperyalist savaşlar karşısındaki genel politikamızmış gibi göstermesidir. Belirli somut durumlarda gündeme gelebilecek bu sorunu genelleştirmesi doğru değildir. Kaldı ki, ES yazarı bizim bu konudaki geniş anlayışımızın yer aldığı ve Partizan 5-7 ve 8. sayılarında "Emperyalist Savaşa Karşı Sınıf Bilinçli Proletaryanın Tavrı" başlığı altında yayınlanan yazıyı biliyor. Ama buna rağmen o yazılardan hiç bahsetmemektedir. Biz burada şimdi konunun daha iyi anlaşılması için bu bahsedilen alıntının nerede ve ne için kullanıldığına bakacak ve okuyucuya genel bir özetleme yapacağız. Yine bu alıntı üzerinde şu iki noktada duracağız.

Birincisi; Marksist-Leninistlerin emperyalist savaşlar karşısındaki genel politikası nedir ? Ve bu bahsedilen alıntı bizim genel politikamızmıdır ?

İkincisi; Marksist-Leninistler bazı somut koşullarda böyle bir görevle, yani relatif barışın korunması, savaşın bir geri tarihe ertelenmesi, savaşın geciktirilmesi vb. gibi bir politika güderler mi ?

E. Sesi yazarının kelimeler üzerinde durup veya bu kelimeleri anlayıştan koparark üzerinde demogoji yaptığını söyledik. Partizan 1. sayısında konunun tartışıldığı bölüme kısaca göz atacak olursak, genel olarak "ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİ" eleştiren bu yazıdan "Üç Dünya Teorisi" dünya savaşı konusunda savaşın "engellenemez" olduğu görüşlerini yayarak hakim sınıflarla uzlaşma ve teslimiyetin propagandasını yapıyor" başlığını taşıyan bölümde Üç Dünya Teorisinin mucidi Deng Siaoping ve bu teorinin ateşli savunucusu Hua Kua-feng'in *"İki süper güç arasındaki uzlaşma ve işbirliği kısmi, geçici, görecelidir; aralarındaki rekabet ise genel sürekli ve mutlaktır."* (3)

"(İki süper güç arasındaki) rekabet kaçınılmaz olarak *bir gün yeni bir dünya savaşına yol açacaktır* bu insanların iradesinden *bağımsız bir olgudur."* (4)

Şeklindeki saçmalıklarını ele alan Partizan, üç dünyacıların bu vb. gibi tezleriyle sorunları nasıl çarpıttıklarını ortaya koyuyordu. Üç dünyacıların emperyalistler arası çelişkilerden değilde sadece "iki süper güç" arasındaki çelişkiden ve bunun dünya savaşına yol açacağından bahsetmelerinin nasıl diğer emperyalistleri şirin göstermek olduğunu eleştiriyordu ve yine üç dünyacıların karşı-devrimci tezlerini haklı göstermek için Leninist "Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununu" nasıl tahrif ettiklerini ortaya koyuyordu.

Gerçektende üç dünyacıların emperyalistler arası çelişkinin mutlak olduğunu söylemesi ve bundan hareketle "iki süper devlet" arasındaki çelişkinin mutlaka savaşa yol açacağını söylemesi Leninizmi tahriften başka birşey değildir. Oysa gerek Lenin ve gerekse Marksist-Leninistler soruna hiçte üç dünyacılar gibi yaklaşmamaktadırlar. Lenin emperyalistler arasında dalaşma ve uzlaşma eğiliminin olduğunu ama bu iki eğilimden hiçbirinin sağlam bir temel üzerinde olmadığını söylüyor:

"(Emperyalizmin) iki eğilimi vardır: Birincisi, bütün emperyalistleri kaçınılmaz olarak birleşmeye iten eğilim; ikincisi bir bölüm emperyalisti diğerine karşı çıkaran eğilim. Bu iki eğilimden **hiçbiri** *sağlam bir temel üzerinde durmamaktadır."* (5)

Yukarıda aktardığımız alıntıdan anlaşılacağı gibi, Lenin bunlardan hiçbirini mutlaklaştırmamıştır. Tersine bu eğilimlerden hiçbirinin sağlam temelleri olmadığını söylemiştir. Bu iki eğilimden dalaşmayı mutlaklaştırıp mutlaka savaş çıkacaktır, bu kaçınılmazdır, kaderinize razı olun vb. gibi demogojilerle ortaya çıkan üç dünyacılar özünde proletaryayı ve dünyanın ezilen halklarını bu konuda eli kolu bağlı kalmaya ve oturmaya davet etmektedirler. Bu tez devrim yapmanın savaşa karşı mücadele etmenin değil, mücadele etmemenin teorisini yapmaktadır. Oysa Marksist-Leninistler savaşın mutlak olmadığını, bunu önlemenin yollarının olduğunu açıkça savunmuşlardır. Haziran 1950'de Mao Zedung yoldaş şöyle diyordu:

"Emperyalist kampın savaş tehdidi hala sürmektedir. 3. dünya savaşı ihtimali hala vardır. Fakat üçüncü dünya savaşının çıkmasını imkansız kılacak mücadele güçleri büyük bir hızla gelişmektedir. Bütün dünyada insanların büyük bir çoğunluğunun siyasi bilinçleri yükselmektedir. Eğer bütün komünist partileri, birleşebilecek bütün barış ve demokrasi yanlısı güçlerle birleşir ve bu güçleri devamlı genişletirse **yeni bir dünya savaşı engellenebilir.**" (abç). (6)

Yine Mao Zedung 1957 yılında yaptığı "Doğu rüzgarı Batı rüzgarını yenecektir" tespitiyle savaşı engellemek için imkanların arttığını vurgulamaya çalışıyordu.

Ama bugünkü üç dünyacı ÇKP yöneticilerinin savundukları tespite baktığımızda Mao'dan ne kadar uzakta oldukları gayet açıktır.

İşin ilginç yanı, üç dünya teorisinin Mao Zedung yoldaşa ait olduğunu iddia eden ve E. Sesi revizyonistlerininde içinde yer aldığı revizyonist oportünist cephenin böylesine açık yanılgılarına rağmen hatalarında ısrar etmeleridir. Mao Zedung yoldaşa üç dünyacı diye saldıranların özünde nasıl üç dünya teorisini savundukları gayet açıkça ortadadır. ES bizim bazı somut koşullarda ML'lerin "relatif barışı koruma göreviyle karşı karşıya gelebilirler" şeklindeki anlayışımızı sözde eleştirmeye kalkması ve bu anlayışı yanlış görmesi, görünürde ne kadar "keskin" ve "tutarlı sosyalistlik" imiş gibi gösterilmeye çalışılırsa çalışılsın, özünde üç dünyacılar gibi savaşın mutlak olduğunu ve çıkmasının önlenemez olduğu anlayışını savunmaktadır. Bu anlayışın üç dünyacıların anlayışından bir farkı yoktur.

Yine burada emperyalizmin iki eğiliminden birisi olan uzlaşma yönünü mutlaklaştırır ve bütün dikkatleri bu yöne çekmeye çalışırsak, bu da yine ML'den bir sapma olur. Leninist anlayışı bu konuda revize etmeye kalkanların başında ise kötü "ünlü" Ultra-Emperyalizm teziyle Kautski gelir. Kautsky, ünlü İngiliz iktisatçısı Hobson'un İnter-Emperyalizm olarak adlandırdığı şeyi Ultra-Emperyalizm veya süper emperyalizm diyerek yeniden piyasaya sürdü. Lenin "teorik olarak doğru gibi görünebilen bu teze pratikte en ince türden oportünizm" diyordu.Kautsky'nin ortaya attığı bu tez, emperyalist tekeller arasındaki çelişkiyi gizleyen ve emperyalizmi barışçı olarak gösteren bir tezdi ve bu aynı zamanda emperyalistlerin birleşmesiyle artık savaşlarında olmayacağı propagandasını yapan ve bu konuda dünya proletaryası ve ezilen halklarının uyanıklığını körelten ve proletaryayı burjuvazi karşısında silahsız bırakmayı amaçlayan bir tezdir. Kautsky'i bu noktada eleştiren Lenin şöyle der:

"Kautsky tarafından emperyalizme yöneltilen eleştirinin de Marksizmle hiçbir ortak yanı yoktur; bu eleştiri ancak oportünistlerin ve sosyal şovenlerin barış ve birlik propagandasına hizmet edebilir, çünkü emperyalizmin en derin ve en belli başlı çelişkilerini gizlemektedir." (7)

Lenin'inde burda belirttiği gibi, Marksizmle hiçbir ortak yanı olmayan bu tez dünya çapındaki belli başlı çelişkilerden biri olan emperyalist tekellerin kendi aralarındaki çelişkilerinin ortadan kalktığını ve dünyada sürekli olarak barışın var olacağını savunmaktadır. Bu tezin ne kadar saçma olduğu 1.ve 2. dünya savaşıyla zaten ortaya çıktığı gibi, bugünde emperyalistler arasında yer yer devam eden bölgesel savaşlar vb'ler ve gelinen aşamada 3. bir emperyalist paylaşım savaşının tehlikeleri bu tezin saçmalığını ortaya koyarken; emperyalizm var olduğu sürece savaşlar var olacaktır anlayışınıda doğrulamaktadır. Peki Kautsky'nin bu tezinin hiçbir anlamı, hiçbir toplumsal önemi yokmudur?

Lenin bunun için şöyle der:

"İngiliz papaz takımının ve yavan Kautsky'nin iyi niyetleri ne olursa olsun, Kautsky'nin teorisinin nesnel, daha doğrusu gerçek anlamda tek bir toplumsal önemi olabilir: en gerici bir amaçla, kapitalizmin içinde sürekli barışın mümkün olduğu umudunu uyandırarak, dikkati, günün keskin çelişkilerinden ve dikenli meselelerinden, ne olduğunu kimsenin bilemeyeceği düşsel bir ultra-emperyalizm palavrasına doğru saptırarak kitleleri avutmak. Gerçekten, Kautsky'nin Marksist teorisinde, yığınları dolandırmaktan başka hiçbir şey yoktur." (8)

—Yukarıda ana hatlarıyla ortaya koyduğumuz gibi **Partizan'ın 1. sayısında** ele alınıp işlenen konu budur. ES sorunları genel anlayıştan koparak üzerinde demogoji yapma yöntemini seçeceğine, koyduğumuz anlayışı yanlış buluyorsa eleştirsin. O zaman kimin emperyalist savaşlar karşısında sapla samanı biribirine kattığını göreceğiz. Barışın korunması meselesi ve üzerinde yapılan demogojiye yazımızın içinde daha sonra değineceğiz. Bunun için şimdilik bu sorunu geçip, emperyalist savaşlar karşısında sınıf bilinçli proletaryanın genel tavrının ne olduğunu kısada olsa ortaya koymaya çalışacağız. Bunun ardından ise, ES'nin bizim savaşlar karşısındaki genel tavrımız olduğunu iddia ettiği anlayış üzerinde duracağız ve bu konuda kimin ne söylediğinin doğruluk ve yanlışlığının değerlendirmesini okuyucuya bırakacağız.

En kısa tanımıyla "siyasetin başka araçlarla devam ettirilmesi" olan savaş; insanlık tarihinde, toplumun sınıflara bölünmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Toplumun ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen olarak sınıflara bölünmesi ve her sınıfın kendine özgü siyasetlerinin olması ve bu siyasetlerini çeşitli silahlarla yürütmesi savaşları ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla her savaş sınıfsal bir muhtevaya sahiptir ve yeryüzünde sınıflar var olduğu sürecede savaşlar varolacaktır.

Marksist-Leninistler bir savaş hakkında herhangi bir yargıya varabilmek için, savaşı hangi sınıfın yürüttüğü ve ne amaçla yürüttüğü sorununa bakarlar; kısacası, biz emperyalistlerin ve uşaklarının, başka halkları köleleştirmeyi amaçlayan saldırgan, yağmacı, yani **Haksız Savaşlara** karşı çıkar, baskı ve sömürüyü, emperyalizmi ortadan kaldırmayı amaçlayan ve emperyalizme darbe vuran ve toplumsal ilerlemeyi sağlayan **Haklı Savaşları** destekleriz ve yürütürüz.

Bizi bugün yakından ilgilendiren sorun, emperyalizm öncesi döneme özgü savaşlar değil, Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağında, çağımıza damgasını vuran ve çağımızı karakterize eden savaşımlardır. Emperyalist tekellerin dünyayı yeniden paylaşmak amacıyla yürüttüğü haksız savaşlar ile emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türden gericiliği yok etmeyi amaçlayan haklı savaşlardır. Eğer bu konuda haklı ve haksız savaş ayrımı yapmadan her türlü savaşa karşı çıkarsak bu sorunlara bir Marksist-Leninist gibi de-

gil, bir hümanist, bir pasifist ve bir din adamı gibi yaklaşmak olur.

Emperyalist savaşlar karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrına gelince, proletaryanın genel ilkesi bu savaşlardan devrim için yararlanmaktır. Elbette ki bu, genel ilkenin dünyadaki farklı toplumsal ve iktisadi yapıya sahip olan ülkelerde bazı değişiklikler göstermesi kaçınılmazdır. Örneğin kapitalist emperyalist ülkeler ile sömürge, yarı-sömürge ülkeler, bu genel ilkenin uygulanmasında bazı farklılıklar içerir. Yani taktikler önemli bir sorundur. Taktikler her savaştan savaşa farklılıklar gösterebileceği gibi, bir savaşın farklı aşamalarında bile farklılıklar gösterebilir. Proletarya böylesi gelişmeleri dikkatlice izlemeli ve politikasını somut koşullara uyarlayabilmelidir.

Proletaryanın genel anlayışının savaştan devrim için yararlanmak olduğunu belirttik. Yani proletarya yenilgi programını uygulamalı ve kendi burjuvazisini alaşağı edip iktidarı almalıdır. Bizim yani ML'lerin emperyalist savaşlar karşısındaki tavrı budur. Eğer E. Sesi bu anlayışı yanlış görüyorsa buyursun eleştirsin, yoksa demogoji yapmakla birşey elde edilmez.

Yenilgi programı meselesine gelince bundan ne anlaşılması gerektiği hakkında Lenin şöyle der:

"Bu slogan (emperyalist savaşı iç savaşa dönüşterme sloganı —İKK) *şu demektir: Asker üniforması taşıyan silahlı işçiler ve köylülerde içinde olmak üzere bütün emekçiler savaştan kurtulmak ve adil bir barışa kavuşmak istiyorlarsa silahlarıyla kendi burjuvazilerinin egemenliğini yıkmalıdırlar."*

"Ama Lenin, kendi emperyalist hükümetini savaşta yenilgiye uğratma politikasını yalnız Rus devrimcilerinin değil, savaşan bütün ülkelerin devrimci işçi sınıfı partilerinin de yürütmeleri gerektiğini ileri sürüyordu." (9)

Demek ki, yenilgi politikasını bütün ülkelerin proleterleri uygulamalıdır. Yoksa sorun şu veya bu ülkenin uygulaması sorunu değildir. Kaldı ki, herhangi bir emperyalist ülkenin savaştan galip çıkması, o ülke proletaryasının sosyalizm mücadelesine bir yarar sağlamayacaktır. Tersine, hem o ülkede, hem de genel olarak proleter devrimler sürecine sekte vurup, onu geriletecektir. Oysa bütün ülkelerdeki proleterya "kendi" burjuvazilerini yenilgiye uğratmak için mücadele etmelidir. İşte o zaman gerçek anlamda proleter enternasyonalizm ruhuyla hareket etmiş olurlar. Ve işte ancak o zaman proleter enternasyonalizm ilkesine sadık kaldıklarını ispatlamış olurlar. Aksi davranış bu ilkeden "bir açının kolları" gibi gittikçe uzaklaşmak olacaktır.

Yalnız burada şunu belirtelim ki, bir emperyalist savaş karşısında, dünyanın birçok yarı-sömürge ülkesi emperyalistlerin doğrudan işgaliyle karşı karşıya gelecektir. Böyle bir durumda yarı-sömürge ülke proletaryasının karşısına milli görevler her zaman olduğundan daha da farklı olarak çıkacaktır.

Bildiğimiz gibi, emperyalizmin tahakkümü altında bulunan böyle ülkelerde milli ve demokratik görevler birbirine kopmaz bağlarla sıkı sıkıya bağlıdır. Ve bu görevler sınıf bilinçli proletaryanın önünde durmaktadır. Ülkenin doğrudan işgali döneminde milli görevler ön plana geçeceğinden, demokratik görevlerde buna tabi olarak ele alınacaktır. Ülkesinin işgale uğraması halinde, yarı-sömürge ülke proletaryası işgalci güce karşı en geniş kesimi içine alabilecek olan milli cephe oluşturma göreviyle karşı karşıya gelecektir. İşte böylesi bir dönemde zulüm gören bir ulus olarak kendine zulmeden emperyaliste karşı bu ülke proletaryası meşru olarak "ana vatan" yani "ata topraklarını" savunabilir. Bu ülkede meydana gelecek böyle bir durum, emperyalist ülkelerden daha farklı bir durum arzeder. Bu konuda Kievski ile polemik yürüten Lenin, emperyalist ülkelerde bu sloganın savaşın özünü kararttığını ve savaşı haklı göstermeyi amaçladığını belirtirken, zulüm gören ülkeler için ise şöyle der:

"Emperyalist, yani zülmeden devletlere karşı ezilen (örneğin sömürge) ulusların savaşı, gerçekten ulusal bir savaştır. Böyle bir savaş bugünden olasıdır. Zulüm gören bir ulusun yabancı bir zalime karşı verdiği savaşta "ata topraklarının savunulması" bir aldatmaca değildir. Sosyalistler böyle bir savaşta "ata topraklarının savunulması"na karşı değildirler." (10)

Burada tekrar şunu belirtelim ki, işgale karşı en geniş kesimi kapsayan bir milli cephe politikası güden proletarya "kendi" hakim sınıflarından işgale karşı olan kesimin kuyruğuna takılarak "bağımsız" bir patron-ağa devletini hedeflemeyecektir. O kendi bağımsız güçlerini örgütleyecek ve ittifak kurduğu "kendi" burjuvazisini, milli görev başarıldıktan ve emperyalist işgal kırıldıktan sonra yine devrimin hedefi seçecektir. Bunun aksi bir tavır doğru değildir. Bu konuda en güzel örnek 2. dünya savaşı döneminde ÇKP'nin Guomindang ile Japon işgaline karşı yürüttükleri mücadele ve daha sonrası gelişmelerdir.

Yine burada dikkat çekmek istediğimiz bir başka konu ise şudur; yazımızın ileri kısımlarında ML'lerin savaşı iyi tahlil etmeleri gerektiğini ve genel olan yenilgi programını uygularken somut koşulları iyi incelemesi gerektiğini belirtmiştik. Çünkü taktikler bir savaşın belirli aşamalarında çok farklılıklar gösterebilir dedik. Biz birde şöyle bir durum üzerinde durmak istiyoruz.

Muhtemel gelişmeler içinde diyelim ki, yarı-sömürge olan ülkemiz burjuvazisi, emperyalist savaş içinde bir emperyalistin çıkarları doğrultusunda herhangi bir yarı-sömürge ülkeye saldırdı. Ve aralarında bir savaş başladı. Böylesi bir durumda sınıf bilinçli proletarya savaşı iç savaşa çevirecek "benim ülkem", "ata topraklarını" vb. gibi demogojik sloganlarla ortaya çıkan her türlü burjuva milliyetçisi ve sosyal-şoven düşünceleri elinin tersiyle bir kenara itecektir. Bunun tersi bir davranış Marksistlik ve sosyalistlik adına iki ülke proletaryasını birbirine vurdurtmak olacaktır. Bunun için bu tür düşüncelerinde şimdiden mahkum edilmesi gerekir.

Yukarıda genel hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız emperyalist savaşa karşı sınıf bilinçli proletaryanın tavrının ne olması gerektiği sorunun sonlarına geldiğimizde, son olarak şunu belirtmek istiyoruz ki, taktikler yani savaşın her somut durumda, her aşamada aldığı karakter ve proletaryanın bu karakteri doğru değerlendirip doğru tavır takınması çok önemli bir sorundur. Marksist diyalektiğin temel kanunlarından birisi olan "her fenomenin belirli koşullarda kendi zıddına dönüşmesi" anlayışı burada çok açık olarak kendisini göstermektedir. Yani belirli koşullarda bir emperyalist savaş bir milli savaşa; bir milli savaşta bir emperyalist savaşa dönüşebilir. Ve bu mümkündür. Bugünkü genel gidişat içinde muhtemel bir gelişme olmazsa bile imkansızda değildir. Tarihte böylesi gelişmelerin örneğide vardır. Mesela Napolyon'un önceleri karşı-devrimci krallıklara karşı, devrimi savunmak amacıyla başlayan ve devrimci bir nitelik taşıyan savaşı, daha sonraları Napolyon'un imparatorluk kurup Avrupanın bazı büyük ve tutarlı milli devletlerini kendi hükmü altına almaya başlamasından sonra, emperyalist savaşlara dönüştü ve bu defada Napolyon emperyalizmine karşı milli savaşlar gündeme geldi. Junius* ile bu konuda polemik yürüten Lenin şöyle der:

"Tabiatta olsun, toplumda olsun, bütün ayrım çizgilerinin itibari ve dinamik olduğu her fenomenin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşebileceği Marksist diyalektiğin temel kanunlarından biridir. Bir milli savaş bir emperyalist savaşa dönüşebilir; bunun tersine mümkündür. İşte bir örneği: bü-

(*) Junius— Rosa Luxemburg'un (1871-1919) takma adı.

yük Fransız devriminin savaşları milli savaşlar olarak başlamıştı, gerçekte de öyleydiler. Bir anlamda gelen karşı-devrimci koalisyonun karşı, devrimi savunmak için girişilen devrimci savaşlardı. Ne zaman ki Napoleon Fransız imparatorluğunu kurdu ve Avrupa'nın bazı büyük, tutarlı ve yerleşik milli devletlerini hakimi altına aldı, o zaman Fransızların bu milli savaşları emperyalist savaşlara dönüştü; ve bu sefer Napoleon emperyalizmine karşı milli kurtuluş savaşlarını doğurdu." (11)

Yukarıda genel hatlarıyla da olsa emperyalist savaşlar karşısındaki genel anlayışımızı ortaya koyduk. Eğer ES eleştiri yürütmek istiyorsa bu anlayışımızı eleştirir. Kaldı ki, bu konudaki düşüncelerimizin daha geniş yer aldığı Partizan 5-7 ve 8. sayılar vardır. ES bu sayılar hiç yokmuş gibi davranıyor ve kelimeler üzerinde cambazlıklar yapmaya çalışıyor. Bu iyi bir yöntem değildir, bu yöntem terkedilmelidir.

Şimdi de ikinci şık olarak üzerinde duracağımız konu olan "barış nedir?", "barış için mücadele nedir?" ve "barış hareketleri nedir?" ve ML'lerin bu hareketlere bakışı nasıl olmalıdır vb. gibi konularda düşüncelerimizi belirtelim. İşte o zaman ML'lerin bazı somut koşullarda "relatif barışı" korumak vb. gibi bir görevle karşı karşıya gelip gelmeyeceklerini çok açık bir şekilde göreceğiz.

Yazımızın ön kısımlarında savaşlar hakkında genel bilgi verirken, savaşların toplumun sınıflara bölünmesiyle ortaya çıktığını, yani savaşın sınıflı toplumun bir ürünü olduğunu söylemiştik. Yine savaşları bir bütün olarak ortadan kaldırmak içinde savaşı yaratan maddi temelin ortadan kaldırılması gerektiğine dikkat çekmiştik. Çünkü bildiğimiz gibi her şeyin bir maddi temeli vardır. Yoksa savaşlar bazı dar kafalıların iddia ettikleri gibi "delilerin" veya "kötü adamların" bir halsiz veya "manyakhkları" sonucu ortaya çıkmaz. Savaşı ortaya çıkaran nedenler ve bu nedenleri ortadan kaldırma konusunda kafamız açık olmazsa olumluğumuz yerden "kahrolsun savaş" demekle savaşları yok edemeyiz. Peki nedir öyleyse savaşları ortaya çıkaran maddi temel? Bu konuda Lenin şöyle der:

"Üretim araçlarında özel mülkiyet düzeni var olduğu sürece, bu ekonomik temel üzerinde emperyalist savaşlar, mutlak biçimde kaçınılmaz olacaktır." (12)

Alıntıdan çok rahatlıkla anlaşılacağı gibi, savaşlara yol açan maddi temel "üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet düzenidir." Yani sömürüdür, sınıflardır. Mülkiyeti elinde bulunduran sınıfların başkalarını sömürüp onun sırtından geçinmesidir. İşte bunu yani savaşların maddi temelini ortadan kaldırmak içinde sınıfları ortadan kaldırmak gerekir. Bunu başardığımızda işte ancak o zaman savaşların olmadığı bir dönem yaşanacaktır. Yani kelimenin tam anlamıyla tırnak içinde barışı yaşayacağız. Burada tırnak içinde barış diyoruz, çünkü, savaşın olmadığı bir dönemde barıştan bahsetmenin zaten bir anlamı yoktur. Çünkü barış savaşın bir anti-tezi olarak anlam taşır. Bir çelişkinin iki yanını oluşturan savaş ve barış sınıflı toplumlara özgü kavramlardır. Sınıfların olmadığı bir toplumda savaştan bahsetmek ne kadar saçma ve anlamsız olacaksa barıştan bahsetmekte o kadar anlamsız ve saçma olacaktır.

Buradan anlaşılacağı gibi sınıflar üstü bir kavram olmayan ve adına barış denilen bu olguyu mevcut toplumsal yapıdan ayrı olarak ele alıp inceleyemeyiz.

İki emperyalist savaş arasında emperyalistler için bir soluk alma dönemi olan barış; mutlak ve sürekli devam eden bir olgu değildir. Emperyalistlerin iki eğilimi olan uzlaşma ve dalaşmanın farklı isimlendirmeleri olan savaş ve barış meselesinde bu anlamda mutlak olgular değildir. Lenin'in belirttiği gibi "bu iki eğilimden hiçbiri sağlam temeller üzerinde durmamaktadır."

Ama gel gelelim ki, bugün birçok burjuva ve burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları tarafından en çok çarpıtılmak istenen bu sorun herkesçe kabuledilebilir bir hale sokulmak isteniyor. "Bütün insanlar kardeştir" vb. gibi demogojilerle sınıflar arasındaki savaşımada indirgenmeye çalışılıyor. Bütün insanlar kardeştir mantığıyla hareket edemek, burjuvazi bizi alıp sömürmesine rağmen yinede bizim kardeşimizdir, ve ona karşı savaşım anlamsızdır şeklindeki saçmalıklara varırız. Yine bu anlayışı savunanlar bizim sınıf mücadelesine sarılmamızdan dolayı bizi barışı istememekle savaşı körüklemekle suçlayabilirler. Ama varsın suçlasınlar, biz böyle bir suçlanmadan şeref duyarız. Sınıf savaşımını bizim ortaya çıkardığımız meselesine gelince bu doğru değildir. O bizden, yani Marksistlerden çok önceleride vardı. Marksistler bunu sadece kabul etmekle yetinmediler, onu "proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek" genişlettiler. Bu konuda Lenin şöyle der:

"Sınıf mücadelesi Marks tarafından değil, Marks'tan önce burjuvazi tarafından ortaya konulmuştur. Ve bu genel olarak burjuvazi için kabul edilebilir bir öğretidir. Yalnızca sınıf mücadelesini kabul eden biri henüz Marksist değildir. O, henüz burjuva düşüncesinin, burjuva siyasetinin çerçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıf mücadelesi öğretisiyle sınırlamak, onu kırpmak, bozmak, burjuvazi için kabul edilebilir bir hale indirgemek demektir. Ancak sınıf mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişleten kişi Marksistir." (13)

Bu alıntıdan görüleceği gibi, sınıf mücadelesi Marksistlerden önceleride vardı. Kaldı ki, Marksistler bunu sadece olduğu gibi kabul etmekle yetinmezler, böyle davranan zaten Marksist de değildir. Sorunun mihenk taşı sınıf mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişletip genişletmemek sorunudur.

Konunun diğer bir yönü ise bizi barış istememekle suçlayabilirler dedik. Böyle bir iddia asılsızdır. Biz barış isteriz ama bu iş istemekten öteye bir anlam taşır. Birşeyi istemek o şeyi gerçekleştirmek demek değildir. Asıl önemli olan onu gerçekleştirmede doğru bir anlayışa sahip olabilmektir. İşte Marksist-Leninistleri anti-ML'lerden ayıran önemli bir noktada burada yatmaktadır. "Gerçek barış nasıl sağlanacaktır" sorunu önemli bir mihenk taşıdır. Yoksa biz "barış istiyoruz", "kahrolsun barış" demiyoruz, tam tersine: *"Biz demokratik bir barıştan yanayız: yalnızca, kavramla ortaya koyduğu gibi, 'bir dizi devrim olmaksızın' bugünkü burjuva hükümetlerin yönetimi altında böyle bir barışın olası olduğu aldatmacasına karşı işçileri uyarıyoruz. Soyut barış sorununu, yani savaşan ülkelerde şimdiki yönetimlerin gerçek sınıf yapısını dikkate almayan savunuyu işçileri aldatmak olarak görüyor ve kınıyoruz."* (14)

Devamı Syf: 21'de

DİPNOTLAR:

(1) - Partizan S: 1 Syf: 28
(2)— E. Sesi S: 13
(3)— Deng Siao-ping 10 Nisan 1974 Birleşmiş Milletler özel oturumunda konuşma: Alın. Syf: 5
(4)— Hua Kua-Feng Pekin Review S: 19/76 Syf: 12
(5)— Lenin Eserler Alm. C. 27. Syf: 36
(6)— Polemik Alm: Syf: 261-265
(7) - Lenin, Emperyalizm Syf: 147
(8)— Lenin, Emperyalizm Syf: 148.
(9)— Bolşevik Parti Tarihi Syf: 208 209.
(10)— Marksizmin Bir Karikatürü Syf: 37.
(11)— Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri Syf: 227-228.
(12)— Lenin, Emperyalizm Syf: 11
(13)— Lenin Devlet ve Devrim Syf:
(14)— Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü Syf: 87.

YKP/ML'in Aralık 1983'te Selanik'te düzenlediği salon toplantısında

PARTİMİZ ADINA YAPILAN KONUŞMA METNİ

Değerli Arkadaşlar;
Değerli Yoldaşlar;

Sizleri ve sizlerin şahsında kardeş Yunanistan halkını en sıcak ve samimi duygularla, proleter dostluk ve enternasyonal dayanışma ruhunun engin coşkusuyla selamlıyorum.

Ve, bize, Türkiye komünist hareketinin, proletaryası ve halkının ihtilalci sesini sizlere duyurma fırsatı veren kardeş partimiz Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist'e, Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in sonsuz saygı ve şükranlarını sunarak, konuşmama başlamak istiyorum !

Kardeşler;

Emperyalizm ve proleter devrimlerinin damgasını vurduğu çağımızın, bir 3. dünya savaşının giderek kapıya dayandığı ve sınıf mücadelesinin daha keskin ve daha karmaşık biçimlere bürünmesinin kaçınılmaz olduğu bir döneminde yaşıyoruz.

Hepinizin bildiği gibi, emperyalizm, sosyalist sistemi yıkarak, önemli, ama geçici bir zafer kazandı. Böylece, şimdilik, dünya üzerindeki hakimiyetini daha da perçinledi.

Ancak, bu 'zafer' de, emperyalizmin çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu ortadan kaldırmadı, kaldıramazda !

Bugün, emperyalizmin, kendi ölüm fermanını da içinde barındıran başlıca çelişkileri, giderek derinleşmeye devam ediyor ve emperyalizmi hızla yeni bir paylaşım savaşına doğru sürüklüyor.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve tüm dünya gerici güçleri, bir yanda dünya işçi sınıfı, ezilen halkları, tüm devrimci ve ilerici güçlerine azgınca saldırmaya devam ediyorlar; diğer yanda tepeden tırnağa silahlanarak savaşa hazırlanıyorlar. Yeni bir paylaşım savaşının baş kışkırtıcılığını Nato ve Varşova askeri bloklarının başını çeken iki en büyük emperyalist devlet, yani Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği yapıyorlar. Savaş alevleri her geçen gün yeni yeni bölgeleri sarıyor, dünyamız, giderek adeta bir barut fıçısına dönüşüyor.

Arkadaşlar, Yoldaşlar;

Dünyamızın bu genel gidişatı, en açık biçimde, bölgemize ve ülkelerimize de yansıyor ve toplumlarımızı derinden etkiliyor. Bütün emperyalist güçler, özellikle de, ülkemizde ve bölgede hakim güç durumunda bulunan ABD emperyalizmi, bu hakimiyetini perçinlemek ve bu pazar alanlarını daha sıkı biçimde kontrol altında tutmak için, her geçen gün yeni yeni komplo ve oyunlar tezgahlamaktan geri kalmıyorlar.

Bilindiği gibi, ülkemizde, yani Türkiye'de, 12 Eylül kudurgan faşizminin tezgahlanmasından da, birinci derecede ABD emperyalizmi sorumludur. Onun amacı, ülkemiz üzerindeki hakimiyetini daha da perçinlemek ve Türkiye'yi, bölgedeki ve Orta-Doğu'daki bir ileri karakolu durumuna getirmekti.

Nitekim, sırtını ağa-babası ABD emperyalizmine dayayan faşist Evren cuntası, halkımızın devrimci mücadelesini kanlı bir biçimde bastırıp, devrimci harekete ve komünist harekete ağır bir darbe indirerek, bu hedefe bir adım daha yaklaştı.

Faşist cunta, son olarak, "demokrasiye geçiş" demogojisi altında, 6 Kasım seçim aldatmacasını tezgahladı. Onun amacı, gerek içte, gerekse dışta daha fazla teşhir ve tecrit olmamak, yüzüne geçireceği parlamento maskesiyle ömrünü biraz daha uzatmaktı.

Cunta, bu manevrasını gerçekleştirmek için, yoğun bir çabaya girişti, paravan partiler kurdurdu ve süngülerin gölgesinde kitleleri zorla sandık başına götürdü. O, seçmenleri, asıl tercihi olan Milliyetçi Demokrasi Partisine oy vermeye zorlamaktan da geri kalmadı.

Ancak tüm baskılara rağmen, seçmenler yine de cuntanın istediği doğrultuda oy kullanmayarak, cuntayı ve izlediği açık faşist politikayı sessiz, ama anlamlı biçimde protesto etti. Cuntanın suratına ağır bir şamar indirdi. "Kötünün iyisi" olan Turgut Özal'ın Anavatan Partisi, bazı emperyalist çevrelerin ve Türk hakim sınıflarının cuntaya karşı olan diğer kliklerinin de önemli ölçüde desteğini alarak işbaşına geldi.

Bu nedenlerden dolayı, 6 Kasım seçimleri, tüm çabalarına rağmen cuntanın istediği doğrultuda sonuçlanmadı ve cunta cephesinde önemli bir çatlak açarak, onun içte ve dıştaki prestijini önemli ölçüde sarstı.

Cunta, şimdilik, seçim sonuçlarını sineye çekmek zorunda kaldı. Ama, sarsılan konumunu perçinlemek için yeni manevralara girişmesi kaçınılmazdı ! Nitekim öyle de oldu !

Kardeşler;

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin ilanı, bizce faşist Evren cuntasının, içine düştüğü zor durumdan kurtulmak ve cunta cephesinde açılan çatlağı kapamak için baş vurduğu yeni bir manevradan başka birşey değildir. Aslında Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık ilanı" hazırlıkları öteden beri yapılıyordu. Fakat, faşist cunta, kendisi için daha uygun bir fırsat yakalamak için, bu "karar"ı mütemadiyen erteliyordu. Bunun için en uygun fırsat olarak 6 Kasım seçimlerinin hemen sonrasını gördü. ABD emperyalizminin dolaylı desteğiyle, kuklası Denktaş yönetimine "KKTC"ni ilan ettirdi.

Böylece, estireceği koyu bir şovenizm fırtınasıyla, hem geri bilinçli kitler nezdinde önemli bir prestij kazanacak, hem de hakim sınıflar arasındaki birliği yeniden pekiştirecekti. Dolayısıyla, efendisi ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarına daha iyi hizmet etmiş olacaktı. Nitekim o, "KKTC"nin ilanıyla, dünyada tek başına kalma pahasına da olsa, bu amacına önemli ölçüde ulaştı ve bir taşla birkaç kuş

birden vurdu.

Değerli Arkadaşlar,

Değerli Yoldaşlar,

Rauf Denktaş faşisti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kıbrıs Özel Oturumunda yaptığı konuşmada, 'yavuz hırsız' pozlarına bürünerek, "bağımsızlık ilanı" kararında faşist cuntanın ve ABD emperyalizminin 'haberi olmadığı'nı söyledi. Bu açık bir ikiyüzlülük ve pişkin bir yalancılıktan başka birşey değildir.

Çünkü, faşist cuntanın ABD'den olduğu gibi, Denktaş kukla yönetiminin de faşist cuntadan habersiz tuvalete bile gidemeyeceği çok açık bir gerçektir ! Biz diyoruz ki, Denktaş yönetimi, "KKTC"nin ilanı kararını, cuntanın doğrudan, ABD'nin dolaylı desteğiyle almıştır. Çünkü, Kuzey Kıbrıs'ta 'bağımsızlık ilanı' kararında, bugün için menfaati olanlar, esas olarak Kuzey Kıbrıs Türk hakim sınıfları, Türkiye hakim sınıfları, faşist cunta ve ABD emperyalizmidir.

Bilindiği gibi, Kıbrıs Türk hakim sınıflarıyla Kıbrıs Rum hakim sınıfları, Türkiye hakim sınıflarıyla, Yunanistan hakim sınıfları, ABD emperyalizmiyle diğer emperyalist güçler, Kıbrıs'ı bölüşmek için öteden beri birbirleriyle dalaşmaktadırlar.

Türkiye hakim sınıfları ve Kıbrıs Türk hakim sınıfları, Kıbrıs'ın bütününü ya da bir bölümünü koparıp Türkiye'ye bağlamak; Yunanistan hakim sınıfları ve Kıbrıs Rum hakim sınıfları da adayı bütünüyle ele geçirip Yunanistan'a bağlamak istemektedirler.

Diğer yandan Kıbrıs adası, ekonomik değerden ziyade, tüm emperyalist güçler açısından önemli bir stratejik konuma sahiptir. Kıbrıs'a sahip olan, bölgede kontrolü sağlama açısından önemli bir üs alanına, önemli bir kaleye sahip olmuş demektir.

Kıbrıs adası, PENTAGON raporlarına göre, ABD açısından batmaz bir uçak gemisi' olarak değerlendirilmektedir. Kıbrıs'ın diğer emperyalist güçler açısından da aynı öneme sahip olduğu su götürmez bir gerçektir. Nitekim, İngiltere, adadaki üslerini ve çıkarlarını korumak, Sovyetler Birliği ise adadaki etkinliğini artırmak için özel bir gayret sarfetmektedir.

Kısacası, "KKTC"nin ilanı, sözde inkar eder görünmesine rağmen, ABD emperyalizminin, faşist Evren cuntasıyla el ele vererek, kukla Denktaş yönetimi vasıtasıyla yürürlüğe soktuğu yeni bir emperyalist oyundan başka birşey değildir. Aslında, ABD emperyalizminin öteden beri savuna geldiği 'ikili çözüm', yani adanın fiilen ikiye bölünmesi, faşist Türk ordusunun 1974 Temmuz işgaliyle, yani Ecevit'in meşhur sahte "barış hareketi" ile, pratik olarak gerçekleştirilmişti. Bugün, ABD'nin, faşist cuntanın ve kukla Denktaş yönetiminin yaptığı, bir oldu bitti ile, bu fiili duruma bir kılıf geçirmekten ve onu resmileştirmekten başka birşey değildir. Bu durum, şiddetli tepki ve protestolara rağmen, tüm dünyaya adeta dayatılmıştır. Sonuç olarak, tüm diplomatik manevralara rağmen, bu tutum, özellikle cunta ve Denktaş yönetimince ısrarlı biçimde sürdürülmektedir.

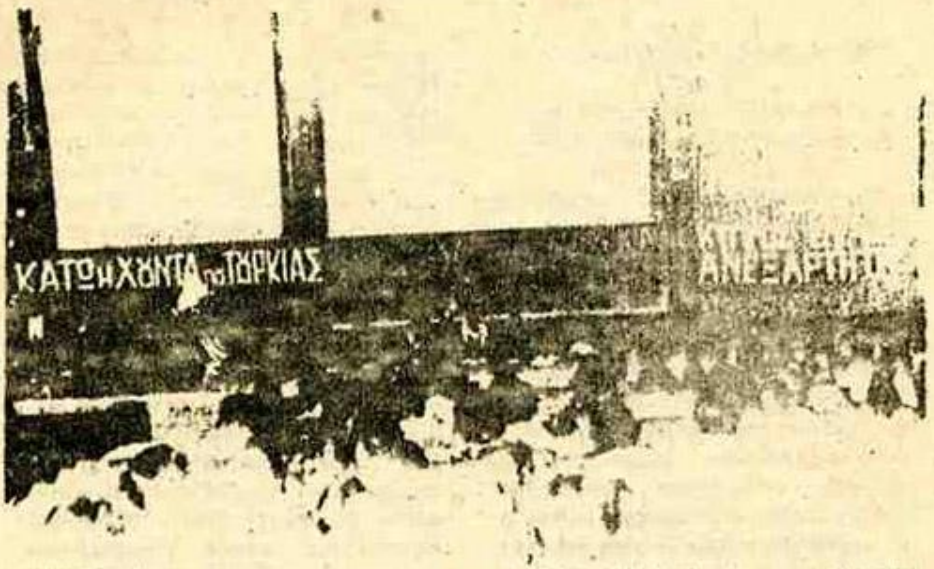

Kardeşler;

"KKTC"nin ilanıyla Kıbrıs üzerinde girişilen komplo ve oyun, Kıbrıs meselesini çözmekten öte, hem adada, hem de bölgede mevcut gerginliği önemli ölçüde tırmandırmış, çelişkileri önemli ölçüde yoğunlaştırmıştır.

Bu son adımla, Kıbrıs'ın bölgedeki önemli bir barut fıçısı olma özelliği daha da pekiştirilmiştir. Bu nedenle Kıbrıs'ın, önümüzdeki dönem içinde yeni yeni gelişmelere sahne olması muhtemeldir.

Yalnız, öteden beri Kıbrıs üzerinde çeşitli oyunlara girişen emperyalist güçlerin ve tüm gericilerin unuttuğu bir gerçek var: O da, son sözü gerçek ev sahibinin, yani çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının söyleyeceği gerçeğidir.

Bizim, Kıbrıs proletaryası ve halkının gerçek bir komünist hareket önderliğinde, eninde sonunda, tüm emperyalistleri, tüm yabancı güçleri ve faşist Türk ordusunu adadan defederek, adadaki kukla yönetimleri yıkarak, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK ve BİRLEŞİK BİR KIBRIS'ı mutlaka yaratacağına olan inancımız sonsuzdur !

Bize göre, Yunanistan ve Türkiye proletaryası ve halklarının görevi, kendi ülkelerinin hakim sınıflarının Kıbrıs'ın iç işlerine karışmamaları ve Kıbrıs'tan ellerini çekmeleri doğrultusunda mücadele etmektir. Üç ülke proletaryası ve halkları arasındaki dostluk ve kardeşliği pekiştirmenin tek doğru yolu budur. Enternasyonal dayanışmanın ve yanılmazlaşmanın hedefi bu olmalıdır.

Biz, Türkiye işçi sınıfının öncü gücü TKP ML olarak diyoruz ki;

Faşist cunta ve kukla Denktaş yönetiminin ilan ettiği "KKTC" kesinlikle tanınmamalıdır.

Faşist Türk ordusunun Kuzey Kıbrıs'taki işgali derhal son bulmalıdır !

Yunanistan ve Türkiye hakim sınıfları Kıbrıs'ın iç işlerine karışmamalı ve Kıbrıs'tan ellerini çekmelidirler !

Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist güçler Kıbrıs'tan ellerini çekmeli ve Kıbrıs üzerindeki her türlü emperyalist oyunlar son bulmalıdır !

Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı, hiçbir yabancı müdahale olmadan, Kıbrıs'ın kaderini özgürce tayin etmelidir !

O halde hep birlikte haykıralım:

-KAHROLSUN KUKLA "KUZEY KIBRIS CUMHURİYETİ" !

-KAHROLSUN ELİ KANLI HALK DÜŞMANI FAŞİST KENAN CUNTASI !

-KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

-YAŞASIN BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK VE BİRLEŞİK KIBRIS !

-YAŞASIN KIBRIS, YUNANİSTAN VE TÜRKİYE PROLETARYASI VE HALKLARININ DOSTLUĞU VE KARDEŞLİĞİ !

-YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM !

-YAŞASIN TKP/ML !

-YAŞASIN TKP/ML !

Proletaryanın Birlik, Cephe ve Eylembirliği Sorunlarına Yaklaşımı

EYLEMBİRLİĞİ POLİTİKAMIZIN ESASINI HALK GÜÇLERİNİN DEVRİMCİ EYLEMBİRLİĞİ OLUŞTURUR !

Eylembirliği şu veya bu eylem için yapılan ve eylemin sonuçlandırılmasıyla birlikte son bulan bir birliktir. Bu kısa tanımlamadan da anlaşılacağı gibi, eylembirliği kısa vaadeli ve geçici birliktir. Doğası icabı onun platformuda eylemin yöneldiği hedefin kapsamından ötürü dar ve kısa vaadelidir. Eylembirliğinin geçiciliğinden ötürüdürki, o, şu veya bu somut hedefe karşı mücadelenin sorunlarıyla uğraşan bir muhteva taşır. Sınıflararası ittifak olan cephe gibi stratejik olgu değil, tamamıyla taktik sorundur.

Daha önceki bölümlerde vurguladığımız gibi, ittifak uzun vaadeli, stratejik bir olaydır. Ve ülkemizde ittifaklar sorununda, ML'lerin önüne koyduğu tek politika vardır. O da Halkın Devrimci Birleşik Cephesidir.

Öncelikle uzun süreli olan ittifaklar ile, anlaşma olarak niteleyebileceğimiz kısmi ve geçici olan eylembirliklerini birbirlerinden kalın çizgilerle ayırmalıyız. Ve yine eylembirliğini, proletarya partisindeki eylembirliğiyle (Demokratik-Merkeziyetçilik temelinde irade birliği) kesinlikle karıştırmamak gerekir. Eylembirliği ML siyasi ve ideolojik hat üzerinde her yönlü birlik olan Partiden kesinlikle niteliksel olarak ayrılır. O çeşitli tabakaların çeşitli somut hedeflere karşı asgari bir anlaşma zemininde oluşturdukları geçici bir olgudur.

Elbette her soruna olduğu gibi, eylembirliklerine yaklaşımda ve onu ele alışta her sınıfın bakış açısı farklıdır. Proletarya için eylembirliği Partisiz kitleleri Parti faaliyetine katmak için diğer tabakalarla yaptığı bir anlaşmadır. Lenin yoldaş bu gerçeği şu sözlerle dile getirir:

"Anlaşmaktan partili olmayanlar 'bir taktik karar' ya da çizgi saptamayı anlarlar. Partililer için anlaşma parti çizgisini sürdürme işine başkalarını katma girişimidir." (Birlik Üzerine)

Bu başka grup ve tabakaların "ben proletarya partisini; çizgisini sürdürme faaliyeti olarak kavradığı anlaşma olan eylembirliğine onun direktifleri doğrultusunda onun önderliğinde katılıyorum" demesiyle, gerçeklik kazanan bir olgu değildir. Açıktır ki, taraflardan hiçbiri kalkıpta bunu söylemez ve söylememesiede eylembirliğinin "partisiz kitleleri parti çizgisini sürdürme işine katmak" olmadığı anlamına gelmez.... Peki öyleyse bu nasıl sağlanmaktadır ?

Toplumdaki en devrimci sınıf olan proletaryanın, öncüsünün siyaseti ML'dir. Dolayısıyla bilimsel gerçek bir öğretidir. Her somut dönemin sorunlarının tahlilinde ve yürütülen mücadeleyi doğru bir rotada hedefe yöneltmede sağlam bir fonksiyon oynayacak siyaset ancak ML olabilir. Bu gerçekten ötürüdür ki, proletarya her eylemin siyasi öncüsüdür. Fiili önderlik pratik bir sorundur. Tabiiki ben önderim demekle gerçekleşen bir olgu değildir. Güçler dengesi, pratik önderlik tecrübesi fiili önderlikte temel düzeyde rol oynar, buna ise ancak mücadele içinde proletaryanın diğer güçleri bir anlamda hizaya getirmesiyle ulaşılabilinir.

Bizim eylembirliği anlayışımızın özünü devrimci halk güçlerinin birliği oluşturur. Ancak bu genel politikadan yola çıkarak, dönem dönem gündeme gelmesi muhtemel olan bazı özel durumları yadsımak, sorunu tek yanlı bozmak ve mutlaklaştırmak olacaktır. Bir diğer temel noktada; bu anlaşmada proletaryanın örgütsel ve siyasi bağımsızlığını korumasıdır. Bizzat yığınlara kendi siyasetiyle seslenmenin tayinedici rolünü görmesidir. Böylelikle kitleleri devrimci çizgiye kazanma görevi bulanıklaştırılmamış olur. Örgütsel ve siyasi bağımsızlık eylembirliklerinde vazgeçilmez, üzerinde pazarlık yapılamaz bir ilke olan propaganda ve ajitasyonda özgürlük vasıtasıyla garantilenmiş olur. Ancak oportünistlerimiz "eylemde anarşizme başı boşluğa" yer açacağı şeklilli demogojilerle bir canalıcı noktayı yadsıyorlar. Böylelikle onlar bir yandan da kendi siyasi çizgilerine ihanet ediyorlar. Bir bakıma bu anlaşılır birşeydir. Yanlışı temsil eden siyasi çizgilerinin çürüklüğü onların en büyük dezavantajıdır. Çürük bir çizgiyle mücadeleyi göğüsleyebilmek mümkün değildir. Ve onların çizgilerine inançsızlıklarının sebebide, onun ML olmamasıdır. Doğası icabı neyin bağımsızlığını koruyacaklar ki ? Er veya geç tuz buz olacağı belli olan böyle çizgilerin siyasi bağımsızlığını istemek onların işine elbette gelmiyor. Eğer eleştiri olmazsa bu çürük silahların ömrünü "biraz daha uzatmanın" mümkün olabileceğini düşünmelerinden olacak ki, propaganda-ajitasyon serbestliğine kin kusuyorlar. Siyasi olarak doğru olduğuna inanan; herçeşit çizgiyle hesaplaşmaktan tereddüt etmez, çekingenlik göstermez. Doğru olmak gerçek anlamda güçlü olmak demektir. Doğruların zaferi er veya geç ama mutlaktır. Eğer doğru olduklarına zerrece inanıyorlarsa, neden geniş yığınların seferber olduğu eylembirliklerinde bağımsız propaganda ajitasyon özgürlüğüne karşı çıkıyorlar. Yığınları kazanmak istemiyorlar mı, diğer güçlerin etkisindeki devrim sempatizanlarını saflarına çekmek istemiyorlar mı ? İstemesine istiyorlar, ama çürük silahlarla bunun gerçekleşemiyeceğini, aksine ellerinde tuttuklarında can sıkıcı olan propaganda-ajitasyon özgürlüğü çerçevesindeki mücadeleyle kaybedecekleri kaygusunu taşıyor olacaklar ki, demogojilerle işi kurtarma yolunu seçiyorlar.

Her zaman açıkladığımız gibi, biz "hep birlik" biçimindeki sağcı oportünist anlayışın düşmanıyız. Nereye kadar, ne ölçüde birlik ve nerelerde nasıl ayrılık konuları netliğe kavuşturulmadan soruna bilimsel bir çözüm getirmek mümkün olmayacaktır. Şiarımız hem birlik hem mücadeledir. "Birlik ve mücadele" bir bütünün ayrılmaz iki parçasıdır. Biri olmadan diğeri olamaz. Bu iki yan birbirini tamamlayan ögelerdir. İkisi bir arada olmaz diyenler idealisttirler. Zira onlar diyalektik ve tarihi materyalist dünya görüşünün özü olan çelişme sorununu anlayamazlar. Mücadele birliği zayıflatmaz, aksine güçlendirir ve daha ileri seviyelerde birliğin yollarını açar. Çünkü ancak bu yolla doğruyla-yanlış kalın çizgilerle ayrıştırılabilinir, yanlış mahkum edi-

lebilinir, doğru geliştirilerek daha geniş güçlere maledelip yaygınlaştırılabilinir. Aksi yol, doğru ile yanlışı ilkesiz bir şekilde bütünleştirmektir. Tarihte bunun üstadlığını Liu Şao-şi, Buharin gibileri yaptı. Fakat onlar nasıl yanlışları mahkum etmekten kurtaramadıysalar, onların izdaşlarında kurtaramayacaklardır. Farklı farklı şeyler, iradi zorlamalarla bütünleştirilip bir edilemezler. Çelişki objektif bir olgudur. Yanlardan biri diğerini mücadele yoluyla gerileticek, yiyecektir.Bunun önüne barikatlar dikmekle durum kurtarılamaz. Propaganda-ajitasyon özgürlüğünü, birliğin önünü kararlıyor gerekçesiyle reddedenler, esasta birliğin en büyük düşmanlarıdırlar. Onların lafta birlik şampiyonu geçinmeleri bu gerçeği zerrece değiştirmez. Çünkü ancak mücadele yoluyla çeşitli sapmaların etki alanındaki insanlar devrimci bir çizgi etrafında birleştirilebilinirler. Ancak bu yolla sapmalar yokedilebilinir. Ve gerçek birlikte budur.

Ayrıca ancak bu yolla çeşitli güçler hangi noktalarda ne ölçüde birlik zeminlerinin olabileceğini kavrar ve gereğini yerine getirebilirler. Lenin ve Stalin'den vereceğimiz bir iki aktarmayla propaganda-ajitasyon özgürlüğünün tayinedici önemini yakinen görelim.

"Komünist partisi, Henderson ile Snowden'e bir "uzlaşma" bir seçim anlaşması önerir: Lloyd George ve muhafazakarlar koalisyonuna karşı birlikte yürürüz, parlamentodaki milletvekillerini, işçilerin, işçi partisine olsun, komünistlere olsun verdikleri oylarla orantılı olarak paylaşırız. (Genel seçimlerdeki oy değil, özel bir anlaşmada) biz, tam (aç —L) bir propaganda, ajitasyon ve siyasal eylem özgürlüğünü (aç —L) koruruz. Bu sonuncu koşul olmadan, beşbelliki, blok da kurulamaz, çünkü siyasal eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur; *İngiliz komünistleri, tıpkı 1903'den 1917'ye kadar* onbeş yıl boyunca *(aç.L) Rus bolşeviklerinin, Rus Henderson ve Snowden'lerine karşı, yani menseviklere karşı eleştiri hakkını kanıtladıkları gibi, İngiliz komünistleri de kendi Henderson ve Snowden'lerini suçlayabilme yolunda tam özgürlüğe mutlak olarak sahip olmalıdırlar."* (Lenin "Sol" Komünizm Sf.96 Sol Yayınları)

Görüldüğü gibi, Henderson ve Snowden'lerle seçim için yapılacak anlaşmada Lenin'in istediği temel şey propaganda ajitasyon özgürlüğüdür. Açıktırki bu anlaşma George ve Muhafazakarlar koalisyonuna karşı komünistlerle Henderson'ların eylembirliği yapmaları anlayışmdan ayrı değildir.

Yine Stalin'in;

"Yoldaşlar 18 Haziran'da gösteri yapma girişimimizle, Sovyetlerin Yürütme Komitesi ve Kongresine, gösterilere duyulan ihtiyacı kabul ettirdik. Kuşkusuz biliyorsunuzki Sovyetler Kongresi 18 Haziran için genel bir gösteri kararlaştırdı ve sloganlarda özgürlük olacağını önceden açıkladı." (İleriyük Ekim Devrimine Doğru Sf.82 Ülke yınk.)

sözleri bir gösteri için yapılmak istenen eylembirliğinde P/A özgürlüğünün gerekliliğine açık bir tarzda işaret etmektedir.

P/A özgürlüğü olmadan ML'lerin kendilerini diğer güçlerden ayırması mümkün değildir. Sadece ML'ler değil diğer grupların da ayırım çizgilerinin belirlenmesi olanaksız olacaktır. Ancak "Yok biribirimizden farkımız" diyenler için bunun önemi yoktur. Gerçekten de tüm oportünist, revizyonistlerin özü aynıdır. Belki onlar ayırımlarını ortaya koymamayı, hep beraber aynı sepette olmayı sineye çekebilirler. Fakat proletarya açısından bu kesinlikle mümkün değildir, olamaz. Çürük ile sağlam meyve mutlaka ayrıştırılmalı, kimin ne mal olduğu yığınlar tarafından bilinmelidir. Komünistler kendilerinden eminlerdir. Siyasi düşüncelerini hiçbir yerde gizlemezler. Emin olmayanlar için "hep kardeş görünmek" teorisi anlaşılabilir bir şeydir. "Kitleler bizim aynı olduğumuzu, biribirimizi yediğimizi görecek ve ardımızda gelmeyecekler" gerekçesine sarılıp gerçekleri gizleyerek görüntülerle işi kurtarmak isteyenler aldatıcı poziyonlara düşüyorlar.

Eylembirliklerinde birbaşka önemli sorun da belli bir hedefe karşı anlaşma yapan tarafların resmen biribirlerini tanıması, eylem döneminee tarafların eşitliğinin tanınması, Eleştiri Özeleştiri mekanizmasının işletilmesi, tarafların güçleri oranında eylemin yükümlülüklerini yerine getirmesidir.

KARŞI-DEVRİMCİLERLE "EYLEM BİRLİĞİ" MÜMKÜNMÜDÜR?

Karşı-devrimcilerle çeşitli dönemlerde geçici ve kısmi anlaşmalar mümkündür. Böyle durumlarda önemli olan, burjuvazinin yedeğine düşmemek, proletaryanın davasına zarar vermemektir. Bazı özel koşullarda mümkün olan bu tür anlaşmalarda temel sorun yapılan işin kime hizmet ettiğidir. Her yönlü burjuvazinin önünde seede etmelerine rağmen zayıf yönlerini örtmek için "burjuvaziye en yaman karşı çıkma" lafzıyla piyasaya çıkan bazı oportünistler karşı-devrimcilerle bazı koşullarda anlaşmanın mümkün olabileceği sorununu teorik olarak imkansız görmektedirler. Teorinin saflığını sözde keskin laflarla korumaya çalışan(!) oportünistler ML'in uzlaşmalar sorununa yaklaşımını iğdiş ediyorlar.

Başında da söylediğimiz gibi önemli olan kim için ve neye karşı nasıl bir uzlaşma? Ve dönemin somut koşullarının böyle bir uzlaşmayı gerektirip, gerektirmediğidir..

Lenin yoldaş bunu şöyle ifade eder:

"Uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Her uzlaşmanın ya da uzlaşma çeşidinin durumunu ve somut koşullarını tahlil etmesini bilmek gerekir.

.....işçiler için yaşamın ölümüne çıkacağı bütün olasılıkları uyarak hazır çözüm yollarını önceden sunan bir reçeteyi hazırlamaya kalkarak olan kimse, ya devrimci proleteryanın siyasetinde güçlüklerin ya da karmaşık durumların olmayacağı yolunda güvenceler veren kimse, şarlatandan başka birşey değildir." ("Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı Sf.30)

Aktardığımız pasajdan da görüldüğü gibi hiçbir zaman burjuvaziyle geçicide olsa anlaşma yok diyenler Lenin'in deyimiyle şarlatanlar olabilirler.

Sınıf mücadelesi karmaşık bir seyir izler. Dışımızdaki objektif gelişmenin dümdüz bir gidişatı yoktur. Bunları anlamamak sınıf mücadelesini kalıplara sokmak ve herşeyin reçetesini önceden hazırlamaktır. Oportünist heyelendiler kusura bakmasınlar, sınıf mücadelesi odalarında görülükleri düşler biçiminde gelişmiyor. Nerede neyin, nasıl bir gelişme göstereceği ve bunlara nasıl yaklaşılacağı, nasıl bir siyaset izleneceği sorunlarının tümü önceden kestirilip bir kalıba sokuşturulamaz. Elbette her somut dönemin özelliklerini tahlil etmede, yapılması gerekenleri ortaya koymada bilimsel bir öğretimiz var. Onun bilinmediği her somut koşula uygulanabilir, sorunlarını çözmeye muktedir olan yaşayan canlı özdür. Bunu anlamamak, ML'i ölü, ruhsuz bir söz yığını haline getirmektir. Oportünistlerin reçeteler sistemi tam da budur.

"Keskin" görünmeyle ML olmak ayrı şeylerdir. Hızlı keskinliğin altında

---

"Anlaşmaktan partili olmayanlar 'bir taktik karar' ya da çizgi saptamayı anlarlar. Partililer için anlaşma, parti çizgisini sürdürme işine başkalarını KATMA girişimidir."

Lenin

---

yatan kaskatı sağcılığı bugüne kadar sınıf mücadelesi çok defalar gösterdi. Biz görünümle durumu idare etmek isteyen bu türden ekonomistlerin niteliğini çok iyi biliyoruz. Bizim için önemli olan görünüm değil özdür. Aynı şekilde ML'in uzlaşmalar sorununa doğru yaklaşımının içini boşaltarak onu kendi burjuva ihanetçi çizgilerinin ihtiyaçlarını karşılamak için sahtekarca kullanan revizyonistlerin burjuva uşaklığını da mahkum etmeliyiz. Tarihte Karl Kautsky, Otto Bauer, Bernştayn vb. gibileri bu akımın üstatlığını yaptılar. Bunların açık ihanetçi yüzlerini çoğu kez sergilediğimiz için yeniden uzun, uzadıya anlatmayı gereksiz görüyoruz. Şimdi laf ebeliğiyle yamanlık edebiyatı yapan reformistlerin teorik saçmalıklarını ortaya koymak istiyoruz...

örnektir. Üstelik çok ağır koşullar içeren tavizler pahasına bu anlaşma gerçekleşti. Fakat hiçbir zaman SBKP bu anlaşmadan yola çıkarak Emperyalist Dünya Savaşında soygunculardan birinin desteklenmesi, aldatıcı barış çığırtkanlığıyla halkların devrimden vazgeçirilerek kendi burjuvazilerinin kuyruğuna taktırılması biçimindeki sosyal şoven politikaya müsamaha etmedi. Koşulların dayattığı böyle bir uzlaşma yapılması o dönem doğruydu. Güçlerini toplaması, nefes alması için böyle bir antlaşma gerekliydi. Nitekim pratik bu anlaşmanın haklılığını ve sonuçta devrime yaradığını gösterdi. O dönemler burjuvaziye karşı *sözde* keskinlik sözleriyle hareket eden anlaşmaya karşı çıkan Troçkistlerin özünde yatan devrim düşmanlığı da bizzat sosyal pratik için-

juvaziye karşı sağlam bir temelde bilinçli mücadeleye seferber edilmedikten sonra sorunu idari çözümlemek mümkün değildir. Tehlikeyi sağlam bir siyasetle donanarak göğüdeyebiliriz. Aksisi ne kadar keskin davranılırsa davranılsın kolaydan burjuva kuyrukçuluğuna götürecektir.

Uzlaşma sorunundan yola çıkarak burjuvaziye karşı mücadele savsaklanır veya gelişen iyi niyetlere "nasıl olsa şimdi burjuvaziyle anlaşma halindeyiz" düşüncesiyle ses çıkarılmazsa devrim davası sekteye uğratılır.

Mücadele bir an olsun gevşetilemez. Mao'nun burjuvaziyle geçici anlaşmalar dönemindeki tavrı öğreticidir. O uluslararası planda II. Dünya Savaşı yıllarında burjuvazinin bir bölümüyle birlikte kurulmuş olan "Birleşik Cephe'yi" hiçbir zaman herşey görmedi. Her defasında onların emperyalist niteliklerine dikkat çekti, anlaşmanın zeminin ne olduğunu, bunun nasıl ele alınması gerektiğini usanmadan anlattı. Ve Çin'de de onların uşaklarına karşı ham hayal beslenmemesi gerektiğine işaret etti. Bu tavır öğrenilmesi gereken ML bir tavırdır.

> "Çünkü Almanya sollarının, Ekim Devriminden önce ve sonra bolşevizmin tarihinin dolambaçlı yollara baş vurmalarla ve burjuva partileride dahil öteki partilerle anlaşmalarla, uzlaşmalarla dolu olduğunu bilmemeleri mümkün değildir.
>
> Lenin

Hiç uzlaşma olmayacak diyenlere Lenin'in şu sözleri bugün de sorunu aynı şekilde ele alanlara yeterince cevap veriyor.

"Sonuç açıktır; 'ilke olarak' her türlü uzlaşmayı reddetmek, ne türden olursa olsun, genel olarak uzlaşmayı gayrı meşru saymak, ciddiye bile alınamıyacak akıl almaz bir çocukluktur. Devrimci proletaryaya yararlı olmak isteyen siyaset adamı uzlaşmaların reddedilmesi gerektiği durumları, bunların opportünizmi ve ihaneti *ifade ettikleri* sonuç *durumları iyi ayırt etmesini bilmeli,* böyle sonuç *uzlaşmalara karşı en sert ve kesin eleştirilerini yöneltmeli, bunları ısrarsızca ortaya çıkarmalı."* (age. Sf.30)

Demekki; gerek her koşul altında uzlaşma, gerekse ilke olarak her tür uzlaşmaya karşı çıkmak doğru değildir. Uzlaşma; somut durumlara göre ele alınması gereken taktik bir meseledir. Proletaryanın davasına zarar veren, halk kitlelerinin bilincini kararten, burjuvazi hakkında iyimserlik ve boş hayalleri güçlendiren bir uzlaşmadan ML'ler ada yana olamazlar. Eğer somut koşullar bir uzlaşmayı gerekli kılıyorsa ML'ler bunu devrim davasını ilerletmenin bir aracı olarak ele alır, uyanıklığı ve ipleri elden bırakmadan bu tür uzlaşmaları reddetmezler.

Tarihte bu anlayışla burjuvaziyle gerçekleştirilmiş geçici birdizi anlaşma vardır. Alman emperyalistleriyle Lenin önderliğindeki SBKP'nin yapmış olduğu Brest Litowsk anlaşması buna de görüldü.

Aynı şekilde Çin'de Japon emperyalizminin işgaline karşı özel programlar çerçevesinde Çan Kay Şek'le II. Emperyalist paylaşım savaşında üçlü mihraka karşı diğer emperyalistlerle gerçekleştirilen geçici anlaşmalarda da görülüyorki ML'ler gözü kapalı şekilde her türden anlaşmalara karşı değiller. Önemli olan yapılan uzlaşmanın kime hizmet edeceği ve koşulların böyle bir özel sorunu gerektirip gerektirmediğidir.

Proletarya yürüttüğü mücadelede her somut durumu doğru analiz edip, doğru taktikler uygulamakla hedefe ulaşmayı yakınlaştırabilir. O taktik önderliğini her somut durumda ustaca gerçekleştiremezse stratejisini başarıya ulaştıramaz. Tabiiki o uygulayacağı her taktiği stratejinin hizmetinde onu güçlendirmenin bir aracı olarak ele almalıdır. Yoksa onun için taktik herşey değildir. Stratejiyle taktiğin sıkı ilişkisini gözlerden uzak tutar ve ne için, nasıl bir taktik sorusuna doğru çözüm getirmezse kendiliğindenciliğe, günlük pratik faaliyeti herşey gören sağcılığa düşecektir. Burjuvaziye karşı iyi niyet yönündeki eğilimleri geliştirmede uzlaşmaların yarattığı maddi zemin daha da elverişlidir. Bu bir an için unutulmamalıdır. Fakat buradan çıkacak yanlış düşünceler gelişir korkusuyla hiç uzlaşma yapmamak biçiminde idari bir tavır mı alınacaktır? Elbette hayır. Kitleler, devrimci kadrolar eğitilmedikten ve bur-

Yani uzlaşmalar sorunu taktik bir sorundur. Çeşitli somut şartlarda gündeme gelmesi mümkün olan bir sorundur. İlla uzlaşılacak veya hiç uzlaşılmayacak diye kesin bir kural yoktur. Proletarya her dönem neyi nasıl yapması gerektiğini ML bilim ışığında somut ele alır. Lenin'in dediği gibi:

"Her duruma uyan bir reçete ya da ('hiç bir zaman uzlaşılmayacak' biçiminde) bir genel kural bulmaya çalışmak saçmadır. Her özel durumda doğru yolu bulabilmek için kafayı işletmek gerekir. Parti örgütünün ve adına layık parti önderlerinin varlığının nedenlerinden biri uzun vadeli, kararlı ve çok yönlü bir çalışmayla sözkonusu olan sınıfını düşünen bütün temsilcilerinin katıldığı bir çalışmayla çapraşık siyasal sorunların doğru olarak ve zamanında çözüme bağlanması için gerekli bilgileri, gerekli deneyimleri ve ilk elden gerekli siyasal sezişi yeteneğini edinme zorunluluğudur." (age, Syf: 73)

Demek ki; baştan aşağı sınıf mücadelesinin her gününün taktiğini vb. önceden kurallar biçiminde koymakla muazzam bir karmaşıklık gösteren sınıf mücadelesinin sorunlarının üstesinden gelinemez. Ne zaman ne yapılacaktır? sorusu somut bir şeydir. Hiç uzlaşma olmaz veya şu şartta mutlaka uzlaşma biçiminde sorun ele alınamaz. Rusya'da Lenin önderliğindeki parti dönem dönem burjuvaziyle de anlaşmalara girdi. "Her türden dolambaçlı yolları, anlaşma siyasetini reddeden" Alman sollarını eleştirirken Lenin şöy-

ler der.

"Çünkü Almanya sollarının, Ekim devriminden önce ve sonra Bolşevizmin tarihinin dolambaçlı yollara başvurmalarla ve burjuva partileride dahil ötekı partilerle anlaşmalarla, uzlaşmalarla dolu olduğunu bilmemeleri mümkün değildir." (age, Syf: 24)

Görüldüğü gibi, burjuvaziyle dönem dönem çeşitli anlaşmalar, salt Çin devriminin sorunu değildir. Aynı durumlara Rusya'da da rastlıyoruz. Veya bu sadece emperyalist işgal döneminin (sömürge bir ülkede) taktiği değildir. Öyle olabilir ki, milli demokratik devrim sürecindeki bir ülkede emperyalist işgale, milli çelişmenin ön plana geçmesine rağmen burjuvaziyle anlaşma yapılmayabilir. Hatta böyle bir siyaset yanlış olabilir. II. dünya savaşındaki güdülen taktik, her emperyalist savaşta proletaryanın izlemek zorunda olduğu bir taktik değildir. Veya bir Brest Litowsk anlaşması gibi bir siyaset şu dönem olur anlayışı doğru değildir. Tüm bu taktikleri onların gündeme geldiği somut şartlarla ilişkisi içinde ele almalıyız. Onlardan yola çıkıp bu dönem şu örneği bir başka dönem bu örneği izleyelim biçiminde bir kurallar sistemi yaratmak mekanizm olacaktır. Çok keskin sözde uzlaşma karşıtları; (YDH gibi) emperyalist işgal döneminde işgalci olmayan emperyalistlerin uşaklarıyla anlaşma yapılmalıdır şeklindeki anlayışlarla sağcılığın batağına giriyorlar. Pekala böyle bir durumda uzlaşma devrime zarar verebilir. Yani önceden bunu kurallara sokmak şu veya bu dönemin somut koşullarını ve o durumda uzlaşmanın zarar ve yararlarını incelemeyi kösteklemektedir.

Biz burada hangi şartlarda, nasıl uzlaşma sorununu veya bugün uzlaşma mümkünmü, değilmi sorununu tartışmıyoruz. Açmak istediğimiz şey, soruna teorik yaklaşımın ne olması gerektiğidir.

Sınıf mücadelesinin dümdüz bir asfalt yolda yürüme olmadığı gerçeği unutulmamalıdır. Lenin şöyle der:

"Devletler arasındaki sıradan savaşlardan yüz kere daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık bir savaş olan uluslararası burjuvazinin devrilmesi uğruna savaşa girişmek, ve önceden dolambaçlı yollara başvurmayı (bir anlık olsa bile) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (geçici olsalarda, pek o kadar güvenilir olmasalarda) olası müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları reddetmek son derece gülünç bir davranış olmaz mı." (Sol Komünizm, Syf: 75)

Düşmanlararası çelişkilerden yararlanmak demek, her zaman uzlaşmak demek değildir. Bunun bir çok yolu vardır. Anlaşma bu yollardan sadece biridir, çelişkilerden yararlanmayı mutlak anlaşmayla eşitleyen burjuva kuyrukçularının sınıf işbirlikçi mantıkları mahkum edilmelidir. Anlaşma diğer yanıyla proletaryanın gücüne ve onu devrim doğrultusunda kullanıp, kullanmamasına bağlıdır. Öyle somut koşullar olabilir ki, burjuvaziyle geçici kısmi anlaşmanın objektif koşulları olabilir, fakat proletarya güç olarak böyle bir anlaşmaya çeşitli yönlerden hazır olmayabilir. Böyle durumlarda anlaşmadan yana olmak, proletaryayı burjuvaziye kuyruk etmekten yana olmaktır. Fakat objektif zeminin yanısıra, güç olarakta proletarya böyle bir uzlaşmaya hazırsa ve onu devrimin güçlenmesi için kullanabilecekse anlaşmadan çekinmez. Lenin'in dediği gibi:

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiği kendi yanına kazanmak için, en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı taktirde yenilgiye uğratılabilinir. Bu gerçeği kavramayan bir kimse Marksizminde, genel olarak *modern bilimsel sosyalizminde zerresini anlamamıştır."* (age, Syf: 75-76)

Teorik olarak burjuvaziyle bazı dönemler kısmi anlaşmaların mümkün olabileceği gerçeği gayet net açığa çıkıyor. Rusya'da pratik bir olgu olarak da bunu çeşitli dönemler görmek pekala mümkün. Lenin bu gerçeği şöyle dile getirir:

"Çarlığın iktidardan düşmesine kadar Rusya'nın devrimci sosyal-demokratları çok kez liberallerin yardımına başvurmuşlardır. Yani bunlarla bazı pratik uzlaşmalar yapmışlardır. 1901 1902'de Bolşevizmin doğmasından az önce, Iskra'nın *eski yazı kurulu (Plehanov, Akselrod, Zasulic, Martov, Portressov ve ben bu yazı kurulana dahildik)* burjuva liberalizminin siyasi lideri Struve ile –çok uzun süreli olmamakla birlikte– belirli bir ittifak kurmuştuk." (age, Syf: 77. aç –İKK)

Bu geçici anlaşmada Lenin Struve'nin ideolojik zehirine karşı taviz vermedi, onunla mücadeleyi gevşetmedi. 1903'ten 1912'ye kadar Menşeviklerle yıllarca sürdürdükleri ittifaklar yapmalarına karşın Bolşevikler ideolojik siyasi bağımsızlıklarından ödün vermediler. Kısacası onlar, uzlaşmalarda, proletaryanın bilincini kararttan, mücadele azmini gevşeten bir tutum takınmadılar. Onun ne getirip ne götüreceğini iyi hesap ettiler. Uzlaşmaya yanaşma durumu gösterecek burjuvazinide böyle bir anlaşmaya kendi çıkarlarından ve diğer burjuva tabakalarla aralarındaki çıkar çelişkisinden ötürü yanaşdığını hiç bir zaman unutmadılar. Dikkat edilmesi gereken temel sorunda budur. Kim kimi kullanacak? Sorunu gözden ırak tutulmamalıdır. Uzlaşma yapılan burjuvazinin, ilmiği bizim boynumuza geçirmek amacında olduğunu bilmeli, uyanıklığı elden bırakmamalıyız. Buna Lenin'in şu sözleri yeterince cevap vermektedir.

"Gözü doymaz yırtıcı Alman emperyalistleri, 1918 yılının Şubat ayında, uluslararası devrim henüz yeterince olgunlaşmadan önce uluslararası proletarya dayanışmasına güvenerek silahlarını bırakmış ve ordularını terhis etmiş olan Rusya'ya karşı tüm kuvvetleriyle saldırıya geçtiklerinde, bir an bile duraksamadan, Fransız monarşistleriyle **'anlaşma'** yoluna *gittim. Fransız yüzbaşısı Sadoul..., Lubersac adında bir Fransız subayı getirmişti bana. Lubersac:* **"–Ben kralcıyım diyordu. Ve birlcik amacım, Almanya'nın yenilgiye uğratılmasıdır.", "–Bundan en ufak bir şüphem yok", diye cevap verdim kendisine. Lubersac'ın kralcılığı, benim kendisiyle anlaşma yapmama ve onun aracılığıyla, sabotaj uzmanı olan Fransız subaylarının hizmetini kabul etmeme engel değildi.**

..... Her aydın işçinin rahatça onaylayacağı bir "anlaşma"ydı bu, sosyalizmin çıkarları doğrultusunda bir anlaşmaydı. Fransız monarşisti ve ben birbirimizi ilk fırsatta büyük bir zevkle ipe çekmeğe hazır olduğumuzu bile bile, el ele vermiştik. Çünkü o an için çıkarlarımız uyuşmaktaydı. Rus devriminin ve uluslararası devrimin başarıya ulaşabilmesi için biz üzerimize çullanan Alman yırtıcılarına karşı en az onlar kadar yırtıcı olan öteki emperyalistlerin karşı çıkarlarından yararlanıyorduk böylece." (Amerikan İşçilerine mektup, Uluslararası İlişkiler Tarihi Cilt 3. Syf: 6-7. May Yay.)

Bütün bunlardan sonra karşı-devrimcilerle anlaşmaların mümkün olup olmadığı sorunu, teorik açıdan yeterince açığa çıkmaktadır.

DEVAM EDECEK

idamlara karşı mücadele faşizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır

Faşist cuntanın son aylarda hızlandırarak yürüttüğü idamlara karşı mücadele günümüzde **çok daha fazla bir önem kazanmıştır. Bir başka deyişle** pasif protesto niteliğindeki mücadelenin yükseltilmesi, daha farklı ve etkin eylem biçimleriyle sürdürülmesi günümüzün vazgeçilmez devrimci görevlerinden birisi olmuştur. **İdamlar ve işkencelere karşı mücadelenin çok önemli bir alanı da cezaevleri olduğundan** buralardaki duyarlılık kuşkusuz daha fazladır. Bu duyarlılığın somut göstergesi olarak ve genelde mücadelenin yükseltilmesinde hem fikir görünen çeşitli siyasetlerin yazılarını inceledik. Bunların ayrı ayrı değerlendirmesine girmeden, olumlu bulduğumuz somut önerileri geliştirerek ve katılmadığımız önerileri belirterek konuyla ilgili anlayış ve ilkelerimizi belirteceğiz.

Faşist diktatörlükler sindirme ve yıldırma hareketlerinde işkence ve idamları en etkili metodlardan biri olarak görür ve uygular. İdamlar her ne kadar halka "caydırıcı" bir uygulama olarak gösterilmeye çalışılırsa da faşizmin dünyadaki bütün uygulamalarında devrimcileri maddi bakımdan yok etmeyi amaçladığı görülür. **Maddi olarak yok etmede idamlar çeşitli gerekçelerle dışarda ve işkence tezgahlarında öldürülenlerden geriye kalanların "hukuki" yollardan katledilmesidir. Bu uygulamalar ülkelerin yapısına, mücadelenin aşamasına,** dönemin özelliklerine göre biçimsel değişiklikler gösterir. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerinde etkili olduğu taktik uygulamalara karşı verilecek mücadeleler, amacı, anlayışı ve taktikleri açığa çıkarır. Bunun açığa çıkması uygulamalara muhatap olan devrimci gruplar açısından zaten bilinen gerçeklerin halka malolması demektir. Bu da giderek halka malolacak, çeşitli eylem biçimleriyle sürdürülen bir mücadele çizgisinin izlenmesiyle mümkün olabilmektedir.

Uygulama taktiklerinde belli farklılıklar olsa da Türkiye'deki cuntanın diğer faşist yönetimlerden özde bir farklılığı olmadığı gözlenmektedir. Ve çeşitli ağızlardan gelen "gidici" çığlıklarına rağmen, gidici olmadığında açıktır. Gidici olmaması onun sürekli bulunduğu koltukta oturacağını göstermez. Bu, nihayet, biçimsel bir olay, bir görüntü meselesidir. Onun kalıcı olması, geçmişe oranla daha da gerici olan yasal düzenlemeleri ve oluşturduğu kurumlarıdır. Oluşturulan kurumların yerleştirilmesi, aynı düzenlemelerin kısa sürede yozlaştırılmaması içinde açıktan tehdit unsuru olmaya devam edecektir. Bu devamlılık uzun vadeli hedeflerine ulaşabilmesi açısından komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı için vazgeçilmez bir gereklilikitir. Bu sınıfın çıkarlarının somut bir göstergesi olan cuntanın faaliyetlerinin bugünkü merkezinde uzun vadeli hedeflerin çalışmaları yer almaktadır. Kısa vadeli amaçlarına esas olarak ulaşırken ciddi bir direniş ve muhalefetle karşılaşmayan cunta, bugünde aynı rahatlıkla hizmet ettiği sınıfların çıkarlarını koruma ve güvenceye alma çalışmalarını sürdürmektedir.

Bu çalışmalar, özellikle ve öncelikle toplumun en duyarlı ve dinamik güçlerinin toplandığı kesimlerde yoğunlaşmıştır. Grev hakkı da dahil olmak üzere, işçi sınıfının her türlü hak mücadelesinin yolları yasal ve pratik düzenlemelerle kapatılmıştır. Devlet daireleri ve okullar adeta askeri kışlalar şekline dönüştürülmüştür. Kısaca bütün kurumlar ve kuruluşlarda çalışanlar "elbisesiz askerler" yapılmak istenmektedir. Böylece toplum bütünüyle siyasetten uzaklaştırılarak, bugün estirilen terörle sağlanmış olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının, dolayısıyla bağlı oldukları ABD emperyalizminin "huzur" ortamı "demokrasi" döneminde de devam edecek ! Bu düşünce ve hayalle de siyaseti tam bir polis devletine dönüştürme çabalarını sürdüren cunta, bir süre sonra devrimci dalganın yavaşla olsa kabaracağı endişesini çeşitli vesilelerle dile getirmektedir. Bu huzursuzluktur ki, katliamı ve işkenceleri bütün hızıyla devam ettirmekte, idamları sürdürmekte ısrarlı davranmaktadır.

Cunta yönetimde kaldığı sürece idamları sürdürecektir. Bunu göstermelik demokrasiye geçtiği dönemde de sürdürmek istemektedir. Ve bir bakıma buna zorunludur. Şiddet, işkence, katliam ve idamlarla sağladığı "huzur"u aynı metodlarla devam ettirmek isteyecektir. Bir başka alternatif yoktur. Çünkü; aldığı ağır yaralara rağmen, komünist ve devrimci hareketin geri seviyedeki mücadelesi giderek yükselecektir. Kısa vadede bürokrasinin laçkalaşamayacağı, yönetimin zayıflamayacağı açıktır. Bunları sağlayacak olanda silahlı mücadeledir. Dolayısıyla silaha sarılmayan bir hareketin, halkın güvenini kazanma ve ayakta kalabilme şansı çok azdır. Diğer mücadele biçimlerinin esas olduğu dönemde bile en azından kendilerini koruma temelinde silaha sarılmak zorundadır. Ve devrim güçleriyle karşı devrimin silahlı çatışması yükselerek ve sürekli olarak devam edecektir.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarını alma mücadelesinde sendikal çalışmalar ve çeşitli legal olanaklar çok sınırlı olmasına rağmen, yinede bunlar içinde çalışma imkanları vardır. Köylüler faşist cuntanın zulmü altında inlerken, yerel otoritenin güçlendirildiğini, ağaların topraklarını ve mülkiyetini koruyucu ve güçlendirici terbirler alındığını çok yakından gördüler. Küçük üreticinin ürünü yok pahasına adeta zorla alındı. Tefeci tüccarla devletin fiat politikası arasında herhangi bir fark olmadığı görüldü.

Türkiye-Kürdistan'ında yaşayan Kürt köylülerine yapılan zulüm ve baskı adeta onların toprak isteğini ve diğer ekonomik çelişkilerini unutturdu. Kültürel değerleriyle hayasızca oynandı, değer verdikleri kavramlar ayaklar

altına alınarak ulusal onurlarıyla alay edildi.

Toplumun diğer önemli bir dinamik gücü olan gençlik zorla faşist eğitime mecbur bırakıldı ve üniversiteler, liseler faşist askeri eğitim metodlarıyla yönetilmeye başlandı. Üniversitelerde yurtsever-demokrat hatta reformist düşünceye sahip öğretim görevlisi bırakılmadı. Toplumun çok büyük bir bölümünün yakından tanıdığı MHP'li faşist eğitim görevlileri üniversitelere doldurulduğu. Devlet dairelerindeki uygulama ve tasfiyeler aynı biçimde yapıldı.

Kısaca toplumun her kesimi cuntanın uygulamalarıyla derin çelişkiler içerisindedir. Bu çelişkileri ve yapılan uygulamaları sineye çekmiş gibi görünen halkımızın mücadelesi sanmasın ki hep böyle kalacak. Cunta ve cuntanın sözünü ettiğimiz uygulamalarının sürekliliğini sağlayacak yasal ve pratik önlemlere karşı filizlenecek bir mücadeleye önceleri görünüşte ve kuşkuda olsa katılacaklardır. Cunta uzun vadeli yasal önlemlere bu yüzden gerek görmektedir. Ve cuntanın devamı hükümetler, bugünkü politikayı esas olarak uygulamak durumundadırlar. Halkın çeşitli kesimlerini, demokratik kuruluşları ve devrimci hareketleri yıldırma, dağıtma ve ağır darbeler vurma biçiminde sonuçlanan baskı metodları da şu veya bu şekilde yürürlükte kalacaktır. Bunlardan birisi olan ve başta değindiğimiz gibi maddi olarakta yok etmeyi amaçlayan idamlar her dönem gündemde olacaktır. Bu durum esas olarak ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ve bu yapının siyasal üst yapısında biçimlenen devlet şekliyle ilişkilidir. Faşizmin iktidarda olması onun uygulama metodlarının sürekli gündemde olmasını beraberinde getirir. Faşizmin en etkili yıldırma, caydırma ve yoketme araçlarından biri olan idam cezası belli dönemler uygulanmasa bile sürekli halka karşı bir tehdit unsurudur.

Bu uygulama kuşkusuz sürekli burjuvazinin iradesinde biçimlenen bir olayda değildir. Halkın örgütlü mücadelesi burjuva klikler arasındaki çelişkilerin seviyesi, bürokrasinin yozlaşması, merkezi otoritenin denetim gücünün azalması gibi nesnel durumlar idamların infazını belli dönemler durdurabilmektedir. Bütün bu etkenlerin içinde belirleyici olanı halkın mücadelesidir.

Halkın mücadelesinin önünde önemli bir tehdit, yıldırma ve yoketme unsuru olarak duran; sömürü ve zulme karşı savaşanlarla bu düzenin yarattığı, sistemin yozlaştırdığı ve adli suçlar şeklinde biçimlenen "suçlular", maddi olarak yoketmeye yönelen onur kırıcı bu ceza biçimine karşı mücadele, siyasal yapılanmaların, demokrasi mücadelenin önemli bir yanını oluşturur. Daha doğrusu oluşturmak zorundadır. Ve bugün mücadelenin bu yanı halkın somut bir talebi olarak ön plana çıkmıştır. Dolayısıyla mücadele kısmi, bölgesel, ya da alanlara göre ve belli bir eylem biçimiyle değil, merkezi, yaygın, toplumun her kesiminde ve koşulların el verdiği her türlü eylem biçimiyle sürekli kılınmalıdır. Bu durum merkezi bir politikanın tespitini gerektirmektedir. Cezaevlerinde idam ve işkencelere karşı değişik eylem biçimlerini içeren mücadele kampanyası hiç bir şekilde genelde yürütülecek mücadelenin esasını teşkil edecek bir mücadele değildir. Bu yönde dışarıda yürütülecek mücadelenin seviyesi ne olursa olsun, sonuçta genel mücadelenin bir parçasını, onu güçlendirip destekleyen bir yanını oluşturur. Tersi bir yaklaşım tehlikelidir. İdam ve işkencelere karşı mücadele yukarıda da belirttiğimiz gibi, faşizme karşı mücadelenin önemli bir yanını oluşturduğundan, cezaevlerindeki uygulamalara karşı verilen mücadelelerden daha farklı siyasal boyutları olacaktır. Bu anlamıyla önemli siyasal sorumlulukları olacaktır. Ancak önemini ve gerekliliğini kısaca izah etmeye çalıştığımız idamlara ve işkencelere karşı tavır, temel ve taviz verilmez mücadele anlayışlarımız arasında olduğundan cezaevlerinde çeşitli biçimlerde mücadeleye katılmamızın önünde herhangi bir engel yoktur. Esasen bugün idam ve işkencelere karşı mücadeleyi temel görevlerimizden biri olarak tespit etmekteyiz.

Şimdi de, cezaevlerinde idam ve işkencelere karşı görevlerimiz, mücadeleye ilişkin somut düşünce ve önerilerimizi belirtelim. Bunu yaparken, yanlış bulduğumuz ve katılmadığımız düşünce ve önerilerin kısaca eleştirilerine de geçeceğiz.

Örgütlenen mücadelenin şimdiye kadar faşizmin baskı politikasının önemli bir parçası olan cezaevleri özelindeki uygulamalarına karşı yürütülen mücadeleden farklı hedefleri vardır.Buna uygun örgütlenme ve mücadele biçimlerinde de farklılıklar olacaktır.Bunlara aşağıda değineceğiz. Herşeyden önce mücadeleyi belirli bir eylem biçimiyle sınırlı mı tutacağız, yoksa belli bir dönemi kapsayan kampanya biçiminde mi yürüteceğiz ? Biz belli bir süre içinde tek bir eylemle (ya da bir kaç eylemle) sınırlanmasından yana değiliz. Süreklilik kazandırılmış bir kampanya biçiminde yürütülmesini düşünüyoruz. Açlık grevini de bu kampanyanın eylem biçimlerinden birisi olarak görüyoruz.

Sağlam bir eylem birliği oluşturabilmek için, herşeyden önce, kampanyanın hedefini açık bir biçimde belirlemeliyiz. Bize göre, kampanya yaptırım gücüne sahip bir mücadele süreci olarak görülmez. Böyle görülmesi durumunda hedefe varmaya kadar mücadelenin yükseltilerek ve kesintisiz sürdürülmesi gerekir. Bu anlamıyla da öngörülen mücadele, idamların kaldırılması (durdurulması değil) işkencenin son bulmasına kadar devam etmelidir. Bu doğrultuda şehit vermede dahil, kullanılabilecek en etkili mücadele araçları kullanılır. Cezaevleri açısından en etkili ve yaptırım gücü olan mücadele biçimide süresiz açlık direnişleridir. (Bir başka adıyla ölüm oruçları).

Diğer bir çok siyaset, belirli bir süre açlık direnişinde birleşirken DS kitlesel süresiz açlık direnişinin kadrolar düzeyinde ölüm orucu biçiminde sürdürülmesini önermektedir. Bunun dışındaki eylem çizgisi ve biçimlerine esasta "pasif ve yaramız" eylemler olarak bakmaktadır. Öncelikle şunu belirtelim ki, yukarıda da değindiğimiz gibi, DS, belli bir kampanya ile idam ve işkenceleri bitiletmeyi hedeflemektedir. Şehit vermeyi önceden belirleyen bir anlayışın mücadelesi protesto ve sorunu yaygın biçimde kamuoyuna duyurma olamaz. Kesin sonuç elde etmek olur. Ve bu sonuca ulaşmaya kadar (ya da sürdüremeyecek kadar zayıflayıncaya dek) eylem devam edecektir. Bu da, sübjektif niyet ne olursa olsun, birkaç cezaevinde en üst eylemle idamların durdurulabileceğini hesaplamaktır. Her ne kadar bu eylemler sonunda idamlar ve işkenceler "...kamuoyunda ve dünyada gizlenemez bir hale gelecektir" denilerek teşhir amacından sözediliyorsa da, gerçek amacın bu olmadığı eylemin niteliğine bakılarak anlaşılıyor. Bizim sorunumuzun esasını Türkiye'de yapılan işkence ve idamların durdurulması oluşturmuyor. Ya da daha açık bir ifadeyle, cunta işkence ve idamları gizlediği için bunu açığa çıkarmak değildir. Zaten idamlar gizlenememektedir ve gizlenemez de. Bugüne kadar cezaevlerinde verilen mücadelelerin merkezinde işkencelerin teşhiri vardı ve her dönemde işkencelere karşı mücadele koşulları uygun bir şekilde yürütüldü. Kuşkusuz eksiklikleri ve zaaflarda oldu. Daha kararlı ve aktif mücadele koşullarında zaman zaman daha geri ve pasif eylem biçimleriyle yetinildi vs. Mücadelenin bu yanının değerlendirilmesi ayrı bir konudur. Bizim soruna yaklaşımımız, bütün alanlarda sürdürülmekte olan ya da sürdürülmesini arzuladığımız bir kampanyada üzerimize düşeni yapmak ve böylece halkımızın önemli bir bölümünde için için devamı eden tepkiyi cuntanın idam ve işkencelerine karşı maddi bir güce dönüştürme mücadele.

DEVAMI EDECEK

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE!

Açlık direnişi ile ilgili olarak bu yazıyı kaleme alışımızın nedeni; bir eylem biçimi olarak açlık direnişlerini, farklı boyutları ve tüm bağlamlarıyla ele alıp, nesnel gelişimi içinde ortaya koymak, böylece eksik, yanlış, dar bakış açılı yaklaşımları teşhir ederek, sorunla ilişkin teori ve pratiğin doğru temeller üzerine oturtulmasını sağlamaktır.

Açlık direnişleri, adı üstünde olduğu gibi, bir direniş, bir eylem biçimidir. Açlık direnişleri "açlık grevi" adıylada anılırlar. Bu eylem biçimleri hayatın çeşitli alanlarında, farklı amaçlarla, değişik biçimlerde hayata geçirilen bir özellik kazanmışlardır. Sınıf mücadeleleri tarihinde; geçmişten bu yana ezilenlerin, ezenlere karşı verdiği savaşta kullandığı çeşitli mücadele taktiklerinden, eylem biçimlerinden birisi olma özelliğine sahiptir. Esasta özgürlük ve demokrasi uğruna verilen sayısız direnişlerin bir parçası olarak tarihte yerini almış, ancak, giderek etki gücü ve kamuoyu oluşturma özelliği açısından diğer sınıfların fertlerinede bir çok alanda, değişik amaçlar doğrultusunda kullanmaya başlanmıştır. Proletaryanın bir sınıf olarak ortaya çıkışı ile başlayan ve son tahlilde nihai kurtuluşu hedefleyen mücadeleler, ezilenlerin mücadele biçimleri arasında varolan açlık direnişlerinide değişik biçim ve amaçlarda gündeme getirmiş ve tarihsel gelişimi içinde bugüne kadar varlığını korumuştur.

Açlık direnişleri, kişilerin taleplerinde, isteklerinde, hedeflerdikleri amaç dahilinde ne kadar başarılı olduklarının bir göstergesi olarak ve süresiz biçimiyle ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkış sürecinde, Merzoşizmin (insanların kendi vücutlarına karşı eziyet etmeleri), değişik bir biçimi olarak ele alınmış. Eyleme geciktirmeli intihar gözüylede bakılmıştır. Eylem ile iletilen *mesaj* eyleme baş vuran veya baş vuranların amaçlarına ulaşmazlarsa hayatlarına son verecekleridir. Bu biçimiyle ortaya çıkan ve yerleşen eylem türü, giderek toplu direniş biçimlerine bürünmüştür. Özellikle değişik mücadele biçimlerinin etkisini kaybettiği veya mevcut olmayacağı eyleme başvuranların inançlarından başka ortaya koyacak silahlarının bulunmadığı koşullarda, daha sık ve çokça başvurulan bir eylem biçimi olarak yaygınlaşmıştır. Söz konusu koşulları barındıran eyleme müsait olanlar, ezilen sınıfların unsurlarının ve temsilcilerinin düşmanın eline geçtikten sonra, tutsak bulundurulduğu alanlar, yani —geniş anlamıyla— *cezaevleri* olmuştur. Böylece açlık direnişi eylemlerinin esas olarak cezaevlerinde, tutukevlerinde, toplama kamplarında vb. hayata geçirilmesi süreci oluşmuştur. Tali olarak hayatın diğer alanlarında da gündeme getirilen eylem, artık daha fazla cezaevlerinde belli başlı *temel mücadele biçimleri* arasında yerini almıştı.

Yönekdiği hedefler anlamında, içerisinde esasta eyleme baş vuranların bir takım insani taleplerini barındırması ve ileriye yönelik bir adım atmayı hedeflemesine karşın, biçimi açısından *pasif* bir eylem konumunda olan açlık direnişleri giderek yeni yeni biçimler almış, bu arada yeni adlarlada anılmaya başlanmıştır.

Konumuzun eylem türü olarak açlık direnişleri, proletaryanın sınıf mücadelesinde, proletaryanın bilinçli öncüleri ve önderliğindeki kurtuluş savaşlarının mensupları, savaşçıları tarafından; karşı-devrimin güçlerine emperyalist burjuvaziye ve her türlü gericiliğe karşı yürütülen mücadelelerin zindanlardaki parçası olması itibariyle, bu alanlardaki direnişin temel mücadele biçimleri arasında, kendine özgü bir değere ve öneme sahip olmuştur. Açlık direnişlerine yukarıda da değindiğimiz gibi, açlık grevide denilmektedir. Grev, işçi sınıfının ekonomik, demokratik, sendikal mücadelesinde başvurduğu en güçlü eylem silahlarından birisidir. İşçilerin işi süreli veya süresiz durdurmasına denir. Kelime anlamı itibarıyla böyle bir muhtevaya sahip olan grevler, *derinişin sembolüdür*. İşçi sınıfının hakim sınıflara karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinde baş vurduğu en güçlü eylem silahlarından birisi olma itibarıyla, ekonomik, demokratik, siyasi mücadelede, tek tek işyerlerinde yada kapsamlı olarak uygulanan işi bırakma eylemine grev adı verilmiştir. Direnişi simgelemesi anlamında, Grev kelimesi açlık direnişi eylemleri içinde kullanılmakta ve konumuz olan eylemler, açlık grevi, süresiz açlık grevi gibi adlandırmalar ilede anılmaktadır. En doğru ve açık tanımlamanın *Açlık Direnişi* olması itibariyle bizde esasta bir yanlışlık taşımasada, Açlık Grevi ya da süresiz açlık grevi kavramlarını yazımız genelinde kullanmayacağız. Burada dikkat edilmesi gereken şey, açlık grevi teriminin açlık direnişinden farklı olarak ne öz ne de biçim bakımında ayrı bir eylem türünü yansıtmadığı, iki kavramında anlam itibarıyla aynı şeyler olduğudur.

Açlık direnişleri burjuva demokratik devrimleri çağında ve özellikle de günümüz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, işçi sınıfı ve ezilen halkların yürüttüğü proleter dünya devrimi sürecinde Emperyalizmin ve faşizmin zindanlarındaki devrimci direniş mücadelesinde, etkili bir silah olarak kullanılmıştır. Daha öncede vurguladığımız gibi, açlık direnişlerinin başta proletarya olmak üzere, farklı halk sınıflarına mensup devrimcilerin elinde önemli ve etki gücü yüksek bir silah olarak kullanılmaya başlaması; değişik biçimler olmasına, muhtevasının ve kapsamının zenginleşmesine, çeşitlenmesine yol açmıştır. Başta da söylediğimiz gibi, ilkönceleri, eyleme baş vuranların taleplerinin esasta kabülüne kadar süren ve süresiz bir özelliğe sahip olan açlık direnişleri; zamanla bu esas tipteki özelliğini muhafaza etmesinin yanısıra yeni biçimlerde almış, süreç içinde bireysel süresiz açlık direnişlerine, kitlesel ve süreli açlık direnişlerinin değişik biçimleri eklenmiştir. Açlık direnişleri, bu yeni biçimler gündeme gelmeden önce, ilk defa ortaya çıktığı dönemlerden itibaren sorunun özüne sıkı doğru bir yaklaşımla *"ölüm direnişleri"*, *"ölüm oruçları"* adlarıylada anılmışlardır. Bu tip adlandırmaların nedeni, eylemin muhtevasının, kişinin yaşamını giderek sona yaklaştıran bir özelliğe sahip olması, eylemin amacına ulaşmadan bitmeyeceği ve dolayısıyla, ölümün gündeme geleceğindendir. Nitekim bu eyleme baş vuranlardan bir bölümü hedefine ulaşırken, nice kişilerde sonuçta istekleri ve talepleri uğruna hayatlarını ölümle noktalamışlardır. Böylece kısmi anlamda da olsa, ölüm orucu adıyla yaptırım gücü, praktikteki sonuçları ve gelişimi açısından etkilenmiştir.

Bireysel olarak başvurulan açlık direnişi faaliyetinin sonuca ulaşması için; ya eyleme baş vuranın yaşamının

sona ermesi, ya da eylemin amacına ulaşması, yani istek ve taleplerin yerine getirilmesi gerekir. Sorun günümüze kadar bu yanıyla doğru olarak kavranmış ve hayata geçirilmiştir. Ancak doğaldır ki, eyleme ölümü göze alarak başlayan —ya da öyle sanan— bir kısım kişide, eylemi yukarıdaki iki alternatiften ayrı olarak, yenilerek bırakmışlardır. Eylemi ölümle noktalamak *eneta* bir yenilgi sayılmayacağı için, eylemde yenilgi, eylemi hedefe ulaşmadığı halde sağ olarak bırakmaktır. Açlık direnişinin her değişik biçimi, içerisindeki *temel* unsur eyleme baş vuran kişi veya kişilerin, eyleme neden olan sorunla ilgili olarak, canlarına önemli ölçüde eziyet verecek, tehlikeye atacak derecede duyarlı, ısrarlı ve kararlı olduklarının ortaya konmasıdır. Açlık direnişine damgasını vuran bu öz, bireylerin başvurdukları eylemin kural ve ilkelerine bağlılıkları ile orantılı olarak, eylemin sonucunu olumlu ya da olumsuz yönde önemli ölçüde etkilemekte ve esas yaptırım gücünü oluşturmaktadır.

Değişik siyasi, ekonomik ve demokratik taleplerle uygulamaya sokulan süresiz açlık direnişleri daha önce anlattığımız gibi, ilk çıkış aşamasında bireysel özelliğe sahipti. Gelişim içerisinde bu bireysel özellik günümüze kadar ulaşmakla birlikte, kitlelerin ileri bilinçli unsurlarının sınıf mücadelesinin ulaştığı boyut açısından mücadelede daha geniş bir yer tutması ve mücadelenin gerçekte, kitlelerin mücadelesi anlamını pratikte kazanması ile ***kitlesel süresiz açlık direnişleri*** (KSAD) tarihte görülmeye başlandı. Daha ilk dönemlerde yığınsal yoğunluğu düşük olan bu eylemlerin giderek yığınsal güçlüğü arttı. Böylece önceleri kitlelerin siyasi, ekonomik, demokratik talepleri tek tek kişilerin süresiz açlık direnişi faaliyetinde dile getirilmekte ve savunulmaktayken, bu durum sonraları konu ile ilgili çıkar ve çelişkisi olan kesimin, katılabilen tüm bireylerin katıldığı eylemler ile (KSAD) bizzat kitle tarafından dile getirilmeye başlandı. Artık bir alanda bir cezaevinde sorunlarla ilgili tek tek tutuklu veya mahkumlar açlık direnişine baş vurabileceği gibi, buna kitlesel olarakta baş vurma gündeme geldi.

KISA TARİH: dünyada aynı gelişim çizgisi içerisindeki eylem biçimi, Rusya'da, İspanya'da, Vietnam'da, Çin'de, Arjantin'de, Polonya'da, Almanya'da, Bulgaristan'da, İsrail'de, Pakistan'da, İtalya'da, Portekiz'de, İrlanda'da kısaca bir dizi ülkede daha çok özellikle emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; emperyalizme ve faşizme karşı zindanlardaki direniş mücadelesinde gündeme gelmiş, komünistler ve devrimciler tarafından hayata geçirilmiştir. Bu ülkelerde, tarihsel gelişim süreci içerisinde süresiz açlık direnişlerinin hem kitlesel hem bireysel biçimlerine rastlamaktayız. Ülkede, kullanıldığı alanlarda bu iki biçimden hangisinin hangi dönemde etki gücünün ne olacağı ne zaman hangisine baş vurulması gerektiği sorularına verilecek yanıt; ancak ülkenin somut koşullarına, kamuoyunun genel durumuna, eylem taleplerinin niteliğine, eyleme girecek kitlenin yapısına, bileşimine, o anki somut ruh haline bakılarak, kısaca genel-özel, objektif ve subjektif şartlar doğru bir biçimde değerlendirilerek verilmelidir. Ve çeşitli ülkelerdeki doğru perspektifdeki açlık direnişi eylemlerinde bu kıstaslar geçerli olmuştur. Örneklersek; Vietnam'daki devrimci direniş mücadelesinde kitlesel süresiz açlık direnişinin yanı sıra, gelişme ve duruma göre bireysel faaliyetlerde görülmektedir. Çarlık döneminde Rusya'da, Nazi işgalinde Polonya'da KSAD'leri görülmekte iken aynı tip eylem son dönemde İsrail'de de somut örneklere sahne olmuştur. Faşist Alman işgalinde Bulgaristan'da, Çekoslavakya'da görülen bireysel süresiz açlık direnişleri (BSAD) eylem biçimi olarak kullanılmış aynı eylem biçimi son on yılda İspanya'da da etkili olmuştur, olabilmiştir. İspanya'da 1979 yılında bir devrimci 65 günlük bir eylemnin sonucu hedefine ulaşmış, istediğini elde etmiştir. Bir başka örnekte, 1981 yılı başlarında bir devrimci 83 günlük eylemi sonucu şehit düşmüştür. Daha değişik bir örnek teşkil eden İrlanda'da İRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu)'nun 10 üyesinin, uzun bir kampanyada da BSAD'leriyle tek tek şehit vermiştir. Özellikle emperyalist-kapitalist ya da yarı-sömürge kapitalist (geri) ülkelerdeki kamuoyunun durumu, devrimci durum cezaevlerindeki genel baskının durumu, tutukluluk statüsü; esasta kitlesel değilde, bireysel eylemlerin sonuç almada yeterlilik arzedebileceği (hatta kademeli) yerine göre daha değişik tesirler yapıp etkili olabileceğinden BSAD'ne öncelik verilmesi ve daha sık kullanılması sözkonusu olmaktadır. Tarihsel süreç içinde bu tip eylemlerin gelişimi Türkiye'de herhangi bir farklılık göstermeden aynı safhalardan geçerek günümüze kadar gelmiştir.

Faşist Kemalist diktatörlük döneminden beri, ilk o zamanlar olmak üzere tek tek bazı BSAD'leri gündeme gelmekteydi. Bu daha sonraları, bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin genel karakterine uygun olarak, kitlelerin devrimci durumu, kamuoyu ve onlanakları, kitlelerin direniş faaliyetlerine, yığınsal katılım özelliklerine bağlı bir şekilde kitlesel eyleme dönüştü. 1948'lerde istisnai olarak görülen KSAD eylemi, 1970'ler sonrası sınıf mücadelesindeki devrimci atılımın hayatın her alanında olduğu gibi, cezaevlerinde de yeni ve daha etkili eylem biçimlerini gündeme getirmesiyle yaygınlaşmaya başladı. Bu yıllarda ilk kez 12 Mart tutukluları, Ankara Mamak cezaevinde bir takım talepler için, askeri yaptırımlara karşı siyasi tutukluluk statüsü talebi muhtevasında topluca olarak KSAD'ne başvurdular. Etki ve yaptırım gücünün olması, kazandığı başarılar, elde ettiği olumlu sonuçlardan dolayı yaygınlaştı ve çözümsüzlüğün başladığı, ihtiyaç duyulduğu her noktada kullanılmaya başlandı. Eylem genellikle şartların ağırlaşması ile gündeme geldiği için, özellikle cezaevlerinde genel baskının azalma gösterdiği, hafiflediği şartlarda yani 1973 sonrası cezaevlerinde pek rastlanmaz ve kullanılmaz oldu. 1976'lara kadar, kitlesel olarak bulunulan cezaevlerinde genel ve sistemli bir saldırının, yaptırım ve dayatmanın olmayışı nedeniyle, bu tip eylem biçimleri gündeme gelmiyordu. Kısacası, etkili eylem biçimlerine ihtiyaç duyulmuyor, yapılan açlık direnişleri süreli tipte oluyordu. Ancak bu dönem büyük bir kitlenin mevcut olmadığı Diyarbakır ve Mamak askeri cezaevlerinde, bazı dönemler ağır saldırı, yaptırım ve dayatmalar devam etmiştir. Ve kimi zaman boşluk olmuş, fakat bir takım eylemlerde en fazla teşebbüs aşamasında kalmış, hayata geçirilememiştir. Nihayet bu dönem (1973-1978) KSAD'lerinin cezaevleri dışında çıktığını görüyoruz, KSAD'lerinin hayatın diğer alanlarında özellikle işçi sınıfının ekonomik, demokratik, sendikal mücadelesi içerisinde bazı örneklerine rastlandı. Örneğin, İstanbul Kartal'da bir fabrikanın işçileri demokratik bazı talepleri doğrultusunda KSAD'ne başvurmuşlar ve sonuca ulaşmışlardır. İşçi sınıfı ve ekonomik, demokratik talepleri uğrunda öğrenci gençlik bir çok BSAD ve özellikle KSAD örnekleri vermiş ve bir kısım sonuçlarda elde etmiştir. Ancak *çoğu kez* yanlış ilke ve anlayışlarla uygulanan bu eylem biçimi bir çok hatalı anlayışlarda *bünyesinde barındırmış* ve yanlış görüşler *yayılma* fırsatı bulmuştur. Son olarak 1979 başında sıkıyönetimle beraber askeri cezaevlerinin yeniden devreye girmesi, birçok siyasi ve demokratik hakkın mevcut olmayışı yada gaspedilmesi, sistemli ve ilke çapında olmasada, saldırı, işkence ve yaptırımların cezaevlerinde görülmeye başlaması (özellikle 1980'le beraber) yeniden çeşitli etkili eylem biçimlerini gündeme getirdi. Tabiki, bunların arasında süresiz açlık direnişleride vardı. Bu durum günümüze kadar, sorunu yeni bir özellik ve boyut kazandırmadan gelmiştir. *DEVAMI GELECEK SAYIDA*

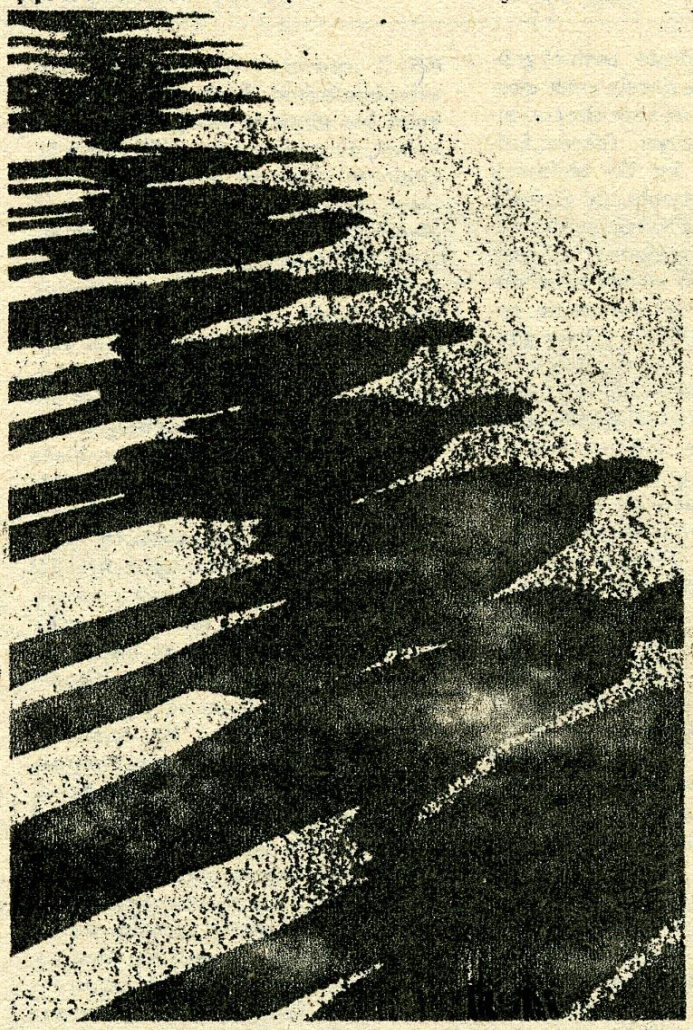

partiyi ve orduyu güçlendirme kampanyası coşkuyla sürdürülüyor!

Merkez Komitemizin aldığı kararı militan bir atılganlıkla hayata geçiren Partimiz üye ve sempatizanları, kampanyayı devrimci bir coşku ve yaratıcılıkla sürdürüyorlar.

Kamyanya süresince oluşturulan kampanya komiteleri, kampanyanın gidişatı ve eksikliklerini dönem dönem tartışıp önlerine koydukları hedefe varmak için büyük bir çaba sarfediyorlar. Kampanyanın bugün gelinen aşamada ulaştığı seviye, onurumuz ve kıvancımızdır. Genelde belirlediğimiz hedefe varmak için bütün yoldaşların enerjilerini son haddine kadar kullanacaklarına olan inancımız tamdır.

Köşeye büzülen uyuşukları, miskinleri ve yılgınları dahi saran partiyi ve orduyu güçlendirme kampanyamız, partimizin gerek zayıflayan kitle bağlarını yeniden sağlamasını ve gerekse maddi yönden kendini finanse etmesini sağlayacak ve Partimizin yeni atılımlar yapmasına katkıda bulunacaktır.

Kampanya süresince gazetemizde hem ulaşılan maddi değerleri, hem de çeşitli faaliyet alanlarından gelen kampanyanın gidişatına ilişkin çeşitli yazıları yayınlayacağız. Kendi bölgelerinde kampanyayı nasıl yürüttüklerini anlatan bu yazılar, diğer alanlara bir tecrübe olacaktır. Ve yine bu yazılar bitmez tükenmez bir kaynak olan halkımızın Partimize neler-den fedakarlık yaparak destek verdiğini ortaya koyacaktır.

Bugün bazı özel durumlardan dolayı, henüz kampanyaya başlayamayan yörelerimiz vardır. Ama onlarda daha bugünden kendilerini kampanyanın içindeymiş gibi hissedip nasıl en iyi bir şekilde örgütleyeceklerini tartışmakta ve önlerine bazı somut hedefler koymaktadırlar. Bu çalışma alanlarımız içinde en büyük değeri koyan ve övüncümüz olan yer Libya'dır. Geçen yılki kampanyada 18.962 Libya dinarı (yaklaşık 120.000 DM.) ve 42 parça altın toplayan Libya, bu yılda önüne 300.000 DM'lik bir hedef koymuştur. Yoldaşlarımızın önlerine koydukları bu hedefe ulaşmak için çaba sarfedeceklerine inanıyoruz.

Hakım sınıfların yıktık, çökertlik vb. gibi palavralar attığı bir dönemde, halkımızın partimizin menfaatine böyle bir ilgi gösterip, güçlü bir destek sağlaması düşmanı huzursuz edip, uykusunu kaçıracak, bizlere ise taze kan olacaktır. Halen devam eden kampanyada MK'mize ulaşan bazı maddi değerler ise şunlardır. Türkiye'de (Doğuda): 1.915.970 TL'dir. Avurupada 128.920 DM (14.181.200 TL'dir.) Aşağıda Yunanistan ve Avusturya'da kampanyanın nasıl yürütüldüğünü anlatan yazıları yayınlıyoruz.

Yunanistan

Partimizin Eylül 1983 tarihinde açtığı yardım kampanyasına bağlı kalarak, biz Atina'da bulunan TKP/ML taraftarlarında son derece kısıtlı olan imkanlarımızı zorlayarak, bu kampanyaya katkıda bulunmaya çalıştık.

Biz, ilk adım olarak, çeşitli siyasi gruplarla birlikte gerçekleştirilen ortak bazı faaliyetlerden sonra, bir çeşit propaganda aracı olan bağımsız sergi çalışmasına giriştik. Amacımız; bir yandan, emperyalizmin ve Amerikancı faşist cuntanın 6 Kasım seçim güldürüsüyle yeni bir aşamaya yerdirilen karanlık planlarını sergilemek, öte yandan, enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi olan partimiz TKP/ML'ye —sınırlıda olsa— maddi ve manevi destek sağlamak idi.

Objektif nedenlerden dolayı, arzuladığımız düzeyde bir hazırlık çalışma-

sını tamamlayamadığımız halde, sergi çalışmasını 7 Kasım 1983 tarihinde fiilen başlattık. 14 Kasım 1983 tarihine kadar süren bağımsız sergi çalışmamız daha ilk günden başlayarak kardeş Yunanistan halkı tarafından sıcak ve gerçekten övgüye değer bir ilgiyle karşılandı. 8 gün devam eden sergi çalışması boyunca: Amerikancı askeri faşist cuntanın göstermelik seçimler öncesi demogojilerini teşhir eden ve seçim sonuçlarını değerlendiren TKP/ML imzalı Yunancaya çevrilmiş üç ayrı bildiriden toplam 14.500 adet basılıp dağıtıldı. Teypten sürekli olarak, devrimci marşların çalındığı sergi, genellikle kalabalık gruplar tarafından izlendi. Bir çok kişiler tarafından fotoğraflar çekildi. Ayrıca, Aziz Nesin ve Nazım Hikmet'in ilerici-demokratik içerikli çeşitli roman ve şiir kitaplarından toplam 300 adet kitabın satıldığı sergide, kardeş Yunanistan halkınca, beklediğimizinde üstünde parasal bağışta bulunuldu.

Samimi ve içten manevi desteklerinin yanısıra, kardeş Yunanistan halkının Partimiz TKP/ML'e toplam 47.950 Drahmi maddi yardımda bulunmasını herşeyden önce somut, canlı ve sevindirici bir dayanışma örneği olarak kabul ediyoruz.

Sergi çalışmamızın esas yanı olumlu olmasına rağmen, doğal olarak bazı eksikliklerimizde oldu. Belirtmeyi gerekli gördüğümüz en önemli eksikliğimiz: bir tercüman arkadaşın olmamasıydı. Bu nedenledir ki, Yunanistan halkından Partimiz TKP/ML'e yöneltilen bir çok soruya yeterli ve tatmin edici yanıtı veremedik.

Partimiz tarafından açılan yardım kampanyasına katkı amacıyla gerçekleştirdiğimiz sergi çalışması –eksikliklerimize rağmen– esas itibarıyla hedefine ulaştığı inancındayız. Bu kampanyada, üzerimize düşen görevi yerine getirebildikse ne mutlu bizlere...

Yoldaşça Selamlar
Atina'dan TKP/ML taraftarları...

Avusturya

KIZIL EMEK DEĞERLERİMİZİ PARTİ KAMPANYASI İLE BÜTÜNLEŞTİRELİM!

Devrimci atılganlık ve militan özveriyle dört aya yakındır sürdürülen partiyi ve orduyu güçlendirme kampanyası, sınıf mücadelesinin duraksadığı, yılgınlığın muzdarip hal aldığı böylesi yenilgi döneminde, pragmatizmin şartları kendi lehine çevirmek için devrimci hareketleri sarstığı, devrimci örgütlülüklerde ilginç teorilerin uydurulduğu, geleceğin kılıflarının şimdiden ölçülüp, biçilip, revizyonizmin yaşam şartlarının hazırlanmaya özel önem gösterildiği, hem biri birini, hem de tümünün ortaklaşa koro olarak komünist harekete karşı başlattıkları haçlı seferlerinin Marksizmin barikatlarıyla karşılaşmasının militan gürzü şimdiden oluşturulmaktadır.

Açılan parti kampanyası, yılgınlığın, pasifizmin, miskin özelliklerini şimdiden parçalıyor. Harcanan enerji partiyi yürekte hissettirirken, zalimlerin devrimci hareketi ve özel olarak partiyi yok etme saldırılarında harcadığı milyonlarca liralık meblağa ve pratik gücüne karşı, kitlelerin partimize sahip çıkması ve öncüsünü göz bebeği gibi koruma isteği, ancak derin fedakarlık ruhlarıyla ölçülür. Partimizin, varlığı ile birlikte, gücünü aldığı tükenmek bilmeyen kaynakta esas olarak burasıydı. Kökleri toprağın üzerinde olan revizyonist, oportünistler, daha şimdiden kampanyanın dalgası karşısında öfke duymaya başladılar. Ve dönem dönem Parti kampanyasının militan rüzgarı onlarda hareketle geçirebiliyor. Parti çizgisini iliğinde hisseden Partimiz taraftarları ve kadroları, Partiye karşı duydukları güvenle, derin fedakarlık azmiyle kampanyayı geniş kitlelere mal etmek için yoğun enerji harcıyorlar. Kitleler nezdinde bu çalışma tarzı güveni geliştiriyor ve revizyonist oportünistlerin birer bambu filizleri olduklarını görüyorlar.

Parti MK'mizin ve YDB'mizin önümüze koyduğu perspektifle çalışma alanımız Avusturya'da kampanya üç merkezden yönetilmeğe başlandı. Yöremizin kampanyayı başlatmada biraz gecikmesinin sebebi, hem belirli pratik faaliyetlerin olması, hem de kendi hatalarımızın bir sonucuydu. Parti tabanının önüne koyduğu hedeflerle, varılması için her yörede kampanyayı örgütleme komitesi kuruldu. Kampanyanın geniş kitleleri kucaklaması için kollektif tartışmalar yapıldı. Tekrar kollektif sonuçlar özetlendi. Halkımızın deyimiyle, belirli bir sünger gibi hem suyu içerisine topladı, hem de etrafına dağıttı. Oluşturulan komiteler kendi içerisinde yoğun faaliyetin harcanması gereken noktaları tespit etti. Birinci derecede bu yörelerde, kendi güçleri oranında ajitasyon-propaganda malzemeleri götürerek uğrandan her yörede kampanyanın kendisini daha iyi hissettirmesi için kitlelerle tartışıldı. Eleştiriler, suçlamalar, devrimci hareketlere olan güvensizliğin nedenleri üzerine gücümüz oranında bilgi vererek, onların birer sinama seyircisi olmamalarını, bir fiil faaliyetin oyuncuları olmalarını anlatmaya çalıştık. Zindanların binlerce devrimcinin ahıyla inlediğini, yarının zelzelesinin tutsak edildiğini, ama buna rağmen faaliyetin yürüdüğünü, yarın daha diri, daha aktif bir faaliyetin örgütlenmesi için kitlelerin tek kurşuna bile ihtiyaç duyulduğunu, kitlelere kavratmaya uğraştık. Bu uğraşlarımız sonucunda, yaşlı yaşlı nenelerimiz kulak küpelerini, bacılarımız nişan yüzüklerini partimize bağışladılar. Bunların çok maddi değeri olmaya bilir ama, esas önemli olan partimize duyulan yakınlığın derecesiydi. Çünkü nişan yüzüğü, bilinçsiz yığınlar için en yüce bir değerdir. Bizde somunu bu kalıplar içerisinde düşünürsek, partiye duyulan yakınlığın derecesi yüce bir değerdi. Yoğun bir baskının altında uyuşukca tutulan bacılarımızın ekonomizmin rüzgarını bu derece ali edercesine gösterdikleri özveriler bizleri duygulandırdı. Gücümüze güç kattı. Yöremizde irili ufaklı 20'ye yakın altın bacılarımız tarafından partimize bağış edildi. Onlardan daha fazla destek için çabamızı gene sarf ediyoruz.

Bir bölgede kampanyanın birinci aşaması bitirildi. Faaliyetin örgütlenmesi henüz maddi güce dönüştürülemedi. Bu bölgenin kendi içerisinde birinci aşamada belirlenen kollektif hedef, çevresi hariç 100.000 Avusturya şilinidir.

Diğer iki bölgede ise ikinci aşamayla birlikte, kampanya sonucuna yaklaşmaktadır. Fakat halen sürdürülüyor. Her iki bölgenin toplamı: 133.500 Şilin (1.964.300 TL), 105 İsviçre Frangı (13.650 TL), 420 DM (46.200 TL) ve 24.860 TL. Toplam: 2.049.010 TL. (iki milyon kırkdokuz bin on Türk Lirası) Diğer bazı değerler de vardır. Bunlar sonuçlanınca açıklanacaktır. Şimdilik merkezi bütçeye aktarılan toplam bu ka-

Devamı Syf: 27'de

T"K"P 5. KONGRESİ ÜZERİNE

SOSYAL-FAŞİST "TKP" RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNE YEMİNLİ UŞAKLIK RUHUNU BİR KEZ DAHA TAZELEDİ !

"Marksizmin gittikçe daha ince noktalarda bozulması, materyalizme karşı olan teorilerin daha ustalıkla Marksizm diye gösterilmesi –işte modern revizyonizmin ekonomi politikte olsun, taktik sorunlarda olsun, genellikle felsefe alanında olsun belirgin niteliği budur." V.İ. Lenin

Sahte Türkiye 'Komünist' Partisi (T'K'P)'nin 5. Kongresi (daha doğrusu 1. Kongresi !!), 'yeni' T'K'P-MK'nın 1 Kasım 1983 tarihli açıklamasından anlaşıldığı kadarıyla, Ekim ayı sonlarında, muhtemelen bir Doğu Bloğu ülkesinde ve ağababalarının kucağında yapıldı !

T'K'P'nin, taze kan alarak ve yeni bir kimliğe bürünerek çıktığı ve "dumanlı havayı seven kurt" gibi ağzını şapırdatarak şaşaalı bir biçimde kamuoyuna lanse ettiği bu kongre; onun, zamanlamasını en iyi biçimde yaparak, bilinçlice giriştiği yeni bir manevradan başka birşey değildir.

Rus sosyal-emperyalizmine olan yeminli uşaklık ruhunu, bir kez daha en açık biçimde tazeleyen T'K'P; "komünist" adını alçakça kirletmenin de kendisine verdiği avantajla, "bulanık suda balık avlama" misali, bu kongreyi, oltanın ucundaki yem gibi, yoğun bir demogoji ve yalan fırtınası ardından piyasaya sürdü, meyvelerini toplamak, ya da avlarını yakalamak üzere sinsice pusuya yattı. O şimdi, kimleri avlayabileceğinin "ince" hesaplarını yapmakla meşgul !!

Bu kongresiyle; "yeni T'K'P programı"nı, "yeni TKP tüzüğü"nü kabul eden; "stratejisini" yeniden ele alan; "ileri demokratik düzen" safsatası yerine "ulusal direniş"in örgütlenmesi görevini koyan; "kırk yıllık kâni olurmu yahnî" (!!!) sözüne taşçatlatırcasına keskin anti-faşist pozlara bürünen; "geniş ulusal demokratik güçlerin hükümeti"ni kurmak için kolları sıvayan; dağarcığında her türlü maldan bulunduran bezirganlar örneği, "barış", "savaşım", "direniş", "eylem birliği", "cephe", "anti-emperyalist demokratik halk devrimi", "silahlı ayaklanma", "işbirlikçi oligarşi", "iç gericilik" vs. vs. gibi kavramları iğdiş edercesine çığırtkanlığını yapan sahte T'K'P; Amerika kıtasını yeniden keşfetmiş gibi, dört bir yana selamlar yağdırmakta, herkese göz kırpmakta, "ne olursan ol, kim olursan ol gel, yine gel" (!) nidalarıyla herkesi, karşı-devrimci modern revizyonizm bataklığına "cesaretle" atılmaya çağırmaktadır !

Böylece o, bir taşla bir çok kuş vurmak istercesine, hem kendi kirli geçmişine sünger çekmeye; hem bugünkü RSE uşağı sosyal-faşist kimliğini gizlemeye; hem azgın 12 Eylül faşizminin saldırısı sonucu, aldığı ağır yenilginin devrimci harekette yarattığı genel bunalımdan azami derecede yararlanmaya, ya da en azından devrimci hareketin döküntülerini toplamaya; hem de halkımızın genel olarak faşizme karşı yükselen tepki ve muhalefetini kendi polasına kanalize edip, onu faşizmin yeni bir biçimini, yani RSE'ne bağımlı bir sosyal-faşist diktatörlük kurmanın aracı haline getirmeye çalışmaktadır. Zaten sahte T'K'P'den bundan başka birşey de beklenemezdi !

Tüm bu nedenlerden dolayıdır ki, kongre belgelerinde geçen;

"TKP'nin 5. Kongresi, *parti ve ülke tarihi açısından* olağan bir kongrenin çok ötesinde bir anlam ve önem *taşıyor."* (TKP 5. Kongre Belgeleri-1, Syf: 11. TKP Yayınları, Kasım 1983) (Tersi belirtilmedikçe altı tarafımızdan çizilmiştir.)

"Bir anlamda TKP açısından nitel bir değişiklik *olan bu gelişme...."* (agb, Syf: 12)

"5. Kongre, *TKP'nin politik, ideolojik ve örgütsel birliğini yansıttığı gibi, bu birliğin pekişmesinde* yepyeni bir dönüm noktası *oldu."* (agb, Syf: 91) vb. gibi sözler, sahte T'K'P'nin bugünkü gerçeğini yansıtması açısından belli bir gerçeklik payı taşımaktadır.

İşte bunun için, bu kongresi sahte T'K'P için ne denli önemliyse; ona karşı mücadele etmek, onun yüzündeki "komünist" maskesini düşürmek, onun yalan, demogoji ve sahtekarlıklarını açığa çıkarmak, onunla ve onun şahsında tüm modern revizyonist karşı-devrimci akımlarla devrimci hareket arasına kalın bir çizgi çekmek ve tüm devrimci güçleri, hareketleri, grup ve kişileri acilen uyarmak da bizim için, yani ülkemizin gerçek komünistleri için o denli önemli ve zorunludur.

Ülkemiz devrimci hareketinin içinde bulunduğu en zayıf ve dağınık anında, "kuzu postuna bürünmüş kurt" gibi ortaya çıkan sahte T'K'P'nin bu kongresini işte bu anlayışla ele alıyor, eleştiriyor ve Marksizm-Leninizm'in okunu modern revizyonizmin tam kalbine gönderiyoruz !

I. BÖLÜM

T'K'P 5. KONGRESİ; TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİNİN VE DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN GEÇMİŞİNİ ALÇAKÇA TAHRİF EDİYOR, KARARTIYOR !

Dişini gösterdiğinde pratikte ne yapacağını Polonya, Afganistan, Kamboçya vb. ülkelerde açıkça gördüğümüz sosyal-faşizmin de, aynen klasik faşizm gibi terör ve zulmün yanı başındaki en önemli silahları demogoji ve yalandır.

Geçmişte 1 Mayıs'larda, DİSK içinde, TÖB-DER Kongreleri'nde, işçi grevlerinde, gazete ve dergilerinde attıkları "Maocu bozkurtlar", "goşistler" vb. kudurgan çığlıklarında, kısacası, modern revizyonizm zehirinin fışkırdığı her alanda gerçek yüzünü defalarca gördüğümüz sahte T'K'P'nin; tüm yaldızlı iddialarının aksine, birden bire zemzem suyuyla yıkanmış gibi tüm pisliklerinden arınması, kendi gerçek sosyal-faşist kimliğini bir yana bırakarak pürü pak bir melek olması mümkün müdür ? Elbetteki hayır ! Böyle bir olgu, her şeyden önce eşyanın tabiatına aykırı olur !

Ancak gel gör ki, bizim kendisini kendisinden daha iyi tanıdığımız sahte T'K'P, estirdiği yoğun bir demogoji ve yalan furyası ile kendi gerçek kimliğini gözardı edebileceğini, meydanı boş bulmuşcasına istediği gibi cirit atabileceğini sanıyor ! Ama aldanıyor !.....

Şimdi T'K'P 5. Kongresinin bu yalan ve demogoji perdesini yırtarak, onun bir dizi somut gerçeği nasıl alçakça ve hainçe çarpıttığını, tahrif ettiğini ve kararttığını tek tek görelim.

1)– T'K'P 5. Kongresinin Yalan ve Demogojileri:

"Leninizmin ışığını güzel yurdumuzda yaşatan *TKP'nin....*" (agb, Syf: 7)

"Biz *1920 Bakü Kongresinde* Leninciydik; *1932'de 4. Kongrede de* Leninizmin bayrağını yükseltmiştik. *1983'de 5. Kongrede de* Leninizmin yolundayız." (Syf: 7)

"Leninizm, Büyük Sosyalist Ekim Devriminin, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin, dünya komünist hareketinin *eşsiz başarılarından ve savaşımlarında yaşıyor."* (Syf: 7)

"TKP, SBKP'nin *eşsiz dayanışmasına çok şeyini borçludur."*

"Bir kez daha SBKP'ne duyduğumuz kardeşçe sevgiyi *dile getirelim..."* (Syf: 8)

"TKP, 51 yıl sonra Kongresini yapıyor." (Syf: 8)

"Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımız *için...."* (Syf: 8)

"Birinci Kongre, *1920'de Bakü'de yapıldı.* Partinin kurulduğu bugünde, *kongre, Lenin'i selamladı..."* (Syf: 9)

"İkinci Kongre, *1922'de Ankara'da toplandı..."* (Syf: 9)

"1925 yılında TKP Üçüncü Kongresini *topladı...."* (Syf: 9)

"1932 yılında 4. Kongreyi *İstanbul'da topladı...."* (Syf: 9)

"4. Kongre'nin örgütçülerinden ve delegelerinden Mehmet Bozışık *5. Kongrenin de delegesidir.* 5. Kongre 4. Kongreye böylesine canlı tarihsel köprülerle bağlıdır." (Syf: 10)

"Eski kuşaklar *4. Kongreden bu yana,* tam 51 yıl boyunca savaştılar..." (Syf: 10)

"5. Kongre *1932'de toplanan 4. Kongreden 51, TKP'nin 1973 atılımından 10 ve 1977 Konferansından 6 yıl sonra toplanıyor..."* (Syf: 11)

"Öğretimizin temellerini atan Karl Marks'ın *165. doğum ve 100. ölüm yılına ve Bolşevik Partisi'nin kuruluşunun 80. yılına rastlamasında.."* (Syf: 12)

"...Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Salih Hacıoğlu'nun başlattığı savaşımı *4. Kongreden sonra da* sürdüren *Şefik Hüsnü, Reşat Fuat, Nazım Hikmet ve* Yakup Demir, *bugün parti başkanı olan* İ. Bilen yoldaşların 51 yıl boyunca yönettikleri partimizin....." (Syf: 13)

"... Partimizin kurucusu Mustafa Suphi yoldaşın....." (Syf: 83)

"Mustafa Suphi'nin 1920'de yükseltiği TKP'nin 63 yıllık bayrağını *devralan...."* (Syf: 93)

"TKP Türkiye'nin en eski partisidir. *Partimiz 63 yıldır, işçi sınıfının, emekçi halkın çıkarları dışında, başka hiç bir çıkarın savunucusu olmadı. Halkı sömürenler ve ezenler,* ülkeyi emperyalistlere satanlar *bu yüzden 63 yıldır partimize aralıksız saldırıyorlar."* (Syf: 121)

Kısaca özetlersek söyledikleri şunlardır:

* Partimiz 1920 yılında Bakü'de kuruldu.
* Mustafa Suphi partimizin kurucusudur.
* Bu kongre partimizin 5. kongresidir.
* Partimiz 63 yıldır savaşıyor.
* Türkiye'nin en eski partisiyiz.
* Öğretimizin temellerini Karl Marks atmıştır.
* Dün Leninciydik, bugünde Leninizmin yolundayız.
* Partimiz SBKP'nin eşsiz dayanışmasına çok şey borçludur vs. vs....

2)— Bu kongre Sahte T'K'P'nin 5. kongresi midir, yoksa 1. kongresi midir?

T'K'P Kongresi, ülkemiz somut gerçeklerinin tahrifine, kendisini 5. kongre olarak ilan etme sahtekarlığıyla başlıyor. Mustafa Suphi TKP'sinin 1920 Bakü Kongresine, sahte T'K'P'nin 1. kongresi; Ş. Hüsnü TKP'sinin 1., 2., 3., kongrelerini ise, sahte T'K'P'nin 2., 3., 4., Kongreleri olarak ilan ediyor ve kendisini, babasının tapulu malıymışcasına, getirip bu kongrelerin üzerine oturtuyor. Böylece kendisine geçmişle ilgili geniş bir manevra alanı yaratmış oluyor. Hem de aradan geçen 51 yıllık, yani yarım asrı aşkın bir süreye rağmen! Pes doğrusu! Sahtekarlığın böylesi de görülmüş şey değil!!!

Bu tam da ardaman çatlamış T'K'P modern revizyonist karşı-devrimcilerine yakışan adi bir yalan, korkunç bir demogoji, alçakça bir tahrifattır.

Oysa onların bu iddiasının aksine, sahte T'K'P'nin bu kongresinin, ne M. Suphi önderliğindeki gerçek TKP'nin 1920 Bakü Kongresiyle; ne de Ş. Hüsnü'nün revizyonist-reformist TKP'sinin 1922, 1925 ve 1932 Kongreleriyle zerre kadar bir ilişkisi vardır. O kongrelerin yer, zaman ve şartları, sınıfsal kökleri, siyasetleri, ideolojileri bambaşkaydı; sahte T'K'P'nin bu kongresininki ise bambaşka!

Ağrı dağı ile Çukurova, ya da Everest tepesi ile Pamir yaylası arasında ne derece yakın bağ varsa, bugünkü RSE uşağı sahte T'K'P Kongresiyle, geçmişin gerçek TKP'si ile revizyonist-reformist TKP'si arasında da o derece yakın bir bağ vardır! Bu gerçeği ancak ve ancak sahte T'K'P'li hainler görmeyebilir!!!

Bu nedenle sahte T'K'P'nin sözkonusu kongresi, kelimenin gerçek anlamıyla onun 5. Kongresi değil, sadece 1. Kongresidir.

İ. Bilen, M. Bozışık gibi geçmişten miras kalan, posası çıkmış bir kaç kaşarlanmış modern revizyonist karşı devrimcinin varlığı-yokluğu da, bu somut gerçeği asla ve asla değiştirmez!

DEVAM EDECEK

parti kampanyası...

Başlarafı Syf: 24'de

dardır.

Devrimciler, Yoldaşlar....

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin canavarca dünyayı yeniden paylaşmak için harcadıkları milyarlar, ilişkimizi, hayatımızı tehdit ediyor. Onlar, bizim dağınıklığımız ve örgütsüzlüğümüz karşısında ellerini oğuşturarak, günlerini gün ediyorlar. Yeni ve muazzam fırtınaların yaratılması için UKH'nın zeminini sağlama oturmalıdır. Ülkemizde ise cellatlar partimizi yok etmek için tankları, panzerleri, helikopterleri seferber ediyor. Gerillalarımız üzerine yüzlerce ordu birlikleri seferber ediliyor. Onlar canlarını dişlerine takarak ölüme ferman okuyorlar. Onurumuzu koruyorlar. Yüce erdemlerimizi korumak için parti kampanyasıyla yürekten kucaklaşalım. O bütçeye her katkımızı az olarak değerlendirelim. Sorumluluk derecemizi bilince çıkaralım. Unutmayalım ki, bugün güvede olsa UKH'nın hattı tüm emperyalist keneleri çılgına çeviriyor. Nasıl çevirmesin ki, fırtınanın merkezi odağını pragmatizminden arınmış, her türlü kalleş sırt dayamayı uşaklık teorisini parçalıyor. O gücünü emperyalistleri çılgına çeviren Leninizmden alıyor. Ona neyimizi versek eksiktir. Evet çok çok eksiktir, bizler Avrupa'da izinli yürüyüşler yaparken (buradaki mücadeleyi küçümsemiyoruz) 12 Eylül'ün 3. yılında HALİL GÜNDOĞAN faşizmin mahkemelerinde Dimitrov usulü faşizmi yargılıyor. Diyaloğumuzu HALİL'lerle, TEKİN'lerle vs. yoldaşlarla sıkı sıkıya örmeliyiz. Önderimiz İBRAHİM ve SÜLEYMAN CİHAN'ın direniş ruhunu çizgimizle taçlandırarak, yoğun faaliyete girişip, parti kampanyasının kıvançla bitmesini sağlayalım. Onun mesajını dünya devrimci hareketine şimdiden iletelim. Böylesi çalışma tarzıyladır ki, kolektifliğin ruhu miskinliğin, tembelliğin mezarını kazacaktır.

KAMPANYAMIZI MİLİTAN ATILGANLIKLA SONUÇLANDIRMAK İÇİN İLERİ!

VAR OLSUN, ŞAN OLSUN UKH VE TKP/ML! YIKILSIN SESSİZLİK DUVARLARI!

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR!

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

GEÇEN SAYININ DEVAMIDIR

görevli askeri birliğin komutanı, çiçek bozuğu yüzlü, uzun iri-yarı yapılı uzman çavuşunda zaman zaman sorgulamalara katıldığını bizzat gördüm.

Zemin katın iç yapısı ise, kısaca şöyle idi: (bkz: kroki-3) Merdiven bitiminin hemen karşısında bir ara boşluk ve tuvalet, lavabo vardı. Üstten zemin direğindeki parmaklık bir-iki küçük pencereden hava ve ışık alıyordu. Bir metre eninde, on metre boyundaki koridorun solunda, tuvalete bitişik boş bir oda ile, onun yanında, hiçbir yerden ışık ve hava almayan küçük ve karanlık bir hücre onun yanında ise küçük bir koğuş yer alıyordu. Bu koğuşun tam karşısında benzer bir koğuş daha bulunuyordu. Koridorun sonundaki kapı ise, zemin katın en büyük koğuşuna açılıyordu. Zemin düzeyindeki bir kaç küçük pencereden ışık alan bu koğuş 40-45 metrekare genişliğindeydi. İçinde 15-16 tane kadar çift katlı ranza duruyordu. İçerdeki pis hava adeta insanı iğrendiriyordu. Ki, pas içindeki battaniye, pamuk döşeklerde bitler pireler cirit atıyordu. Sıkıştırdığında içine küçük su dökülen bir kova ise odanın bir köşesini süslüyordu..... Zemin katın denetimi jandarmalara aitti. Gözaltından önce buraya komular, buradan üste çıkarılır, sorgusu bitenler tekrar geri teslim alınırdı. Buranın işlerini, benim kaldığım sırada, Musa isimli bir çavuş bir kaç onbaşı ve nöbetçi jandarma erleri yürütüyorlardı. Uzman çavuş düzeyindeki sorumlular ise pek görünmüyorlardı. Buranın ve tüm binanın nöbet işlerini yürüten, tahminen 25-30 kadar jandarma eri ise, "sorgulama bürosu" binasının üst 3. katında kalıyorlardı. Yemeklerini burda yiyor, burdaki koğuşlarda yatıyorlardı. Erlerin en büyük sıkıntısı, anlattıklarına göre, günde 10-12 saati bulan nöbetleriydi. Tüm büronun ve bu erlerin yiyecek ve ekmeği, askeri bir araçla kolordu merkezinden getiriliyordu.

Sanırım buraya kadar anlatılanlardan, okuyucu, bu "sorgulama bürosu" hakkında az-çok bir bilgi sahibi olmuştur. Şimdi ise bu "yuva"da bana ve benim gibi daha nice yurtsever, devrimci, demokrata yapılan insanlık dışı baskı, işkence ve eziyetlerden bahsetmek istiyorum. O zaman okuyucunun bilgisi daha tam, yargısı daha kesin olacaktır.

Ben ve M. D , istisna olarak, doğrudan sorgulama timine teslim edildik. Burasının, benim ve buraya düşen herkes üzerinde yarattığı ağır psikolojik baskı ve etki, sanırım kelimelerle kolay kolay ifade edilemez, içinde yırtıcı aç hayvanların parçalamak için sizi beklediği bir kafesin içine, elleriniz, kollarınız bağlı bir biçimde atıldığınızı düşünün! İşte onun gibi birşey. Kesinlikle söyleyebilirim ki, buraya daha adımını atar atmaz sorgulama timinin tuzağına düşen kişilerin çoğunluğu bu psikolojik baskı altında ezilenlerdir. Daha içeriye adım atar atmaz, Fevzi ve MİT Osman bizi sevinç naralarıyla karşıladılar. MİT Osman benimle özel olarak ilgilendi. Bir kaç sorgudan sonra "hoş geldin" demek için, gözlerimi koridorda hazır bulundurulan boyun atkısıyla sıkıca bağlayıp, beni işkence odasına aldı. Anadan doğma çırılçıplak soyundurdu. Manyeto kablolarının birini penisime, diğerini ise koluma bağlayarak, manyeto kolunu hareketli bir biçimde çevirip, vücuduma şiddetli akım verdi. Tüm organlarımla birlikte şiddetle kasılıp-gevşemeye başladım. Keskin bir çığlık koparırak kendimi yere attım. Yeni yakılan bir sobayı alevlerin sarması gibi, bir anda tüm bedenimi alevler sarar gibi oldu. Şiddetli bir yanık kokusu hissediyordum. Bayılmıştım. Vücuduma inen birkaç sopa darbesini belli-belirsiz hatırlıyorum. Boynuma geçirilen otolastiğinin ağırlığı ve üzerime sıkılan buz gibi tazyikli suyun etkisiyle yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Tuvaletin içine atılmıştım. Gözlerimin önünde yıldızlar kırpışıyor, başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Vücudum sanki kavrulmuş, tüm suyu dev bir vampir tarafından adeta emilmişti. Susuzluğum dayanılacak gibi değildi. Bu arada M. D 'ye ait olduğunu sandığım bir çığlıkla irkildim. Dilim adeta bir metal tadını almıştı. Daha bir kaçkez tazyikli su sıkılmaya devam edildi. Kendime geldiğim görülünce MİT Osman tarafından yeniden işkence odasına götürüldüm. Tekrar vücu-

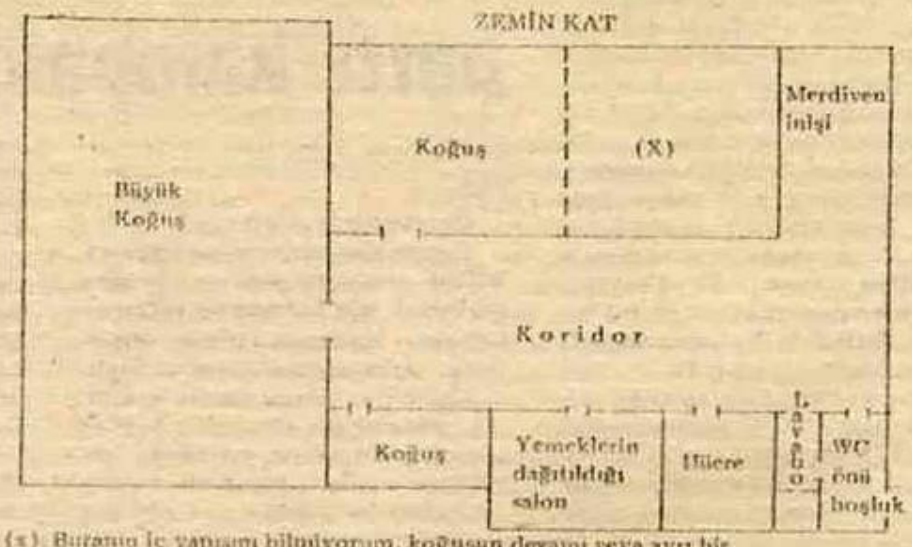

(x): Buranın iç yapısını bilmiyorum, koğuşun devamı veya ayrı bir bölüm olabilir, merdiven altından bir kapı açılabilir.

(KROKİ-3)

duma akım verildi. Şiddetli dalgalarla sarsılmaya başladım. Fakat bu kez kendimden geçmedim. Vücudum bağışıklık kazanmış olacaktı. Seans kısa kesildi, yeniden tuvalete götürüldüm. Gözlerim açılacak giyindirildim. Ellerim, kollarım adeta uyuşmuş durumdaydı. Bacaklarımda ve vücudumun çeşitli yerlerinde morarmalar başlamıştı. İfade odasına götürüldüm ve kimliğimle ilgili olara çeşitli sorular soruldu. Bu arada peşimden Elazığ'a gelen babamın, kapıdan Hazım vasıtasıyla bir kaç gömlek gönderdiğinin öğrenilmesi üzerine, peşinden koşulduysa yetişilemedi. Kimliğimden kuşku duymuş olacaklar ki, benim "tipi-tip" lakaplı aranan birisi olabileceğimi ileri sürdüler. Giriş kapısının solundaki küçük odada gizliden gösterildiğim iki kişiden olumlu cevap alamayınca, tekrardan ifade odasına alındım. Bu arada lavabodan biraz su içmeme müsade edilmişti. Lavabonun üstündeki aynadan kısa bir an için kendimi seyrettim. Sol gözümün altında büyükçe bir morarti halkası olmuştu. Fevzi, gelirken yandaki hurdalığı "görüp-görmediğimi" sordu. Bunun yaptığı çağrışımla, sorgulama bürosuna "kaporta" denildiğini söyledi. Benimde, eğer "konuşmamakta" ısrar edersem sonunda "kaporta"ya döneceğim tehdidini savurdu. Bu arada telefonla askeri savcılığı aradı "Yüzbaşım ..." dedi, "....'cu... Oradaysa biraz bekletebilirmisiniz ? Burada yüzleştireceğimiz birisi var da. ...." Olumlu cevap alması üzerine telefonu kapattı. Kelepçe bulunamadığından ellerim bir kayışla bağlanarak Fevzi, MİT Osman ve kıvırcık saçlı genç polis tarafından, kapıda bekleyen laciverd renkli, renault marka ve plakasının 06 ile başladığını hatırlayabildiğim bir otoya konuldum. Arabayı kıvırcık saçlı olanı kullandı. Elazığın içinden dolaştırılarak, sonraları ayrıntılarını az çok öğrendiğim askeri savcılık binasına (bu bina askeri mahkemenin bulunduğu büyük binanın bahçesi içinde, 50-60 metre mesafede bulunan iki katlı küçük bir binaydı) getirildim. Merdiven boşluğundaki bir aynaya baktırılarak, üst kat trabzanından sözkonusu kişiye getirildim. Yüzünü görmem imkansızdı. Ancak bu kişinin "kesinlikle bu değil" dediğini net bir şekilde ve bu sesi unutamayacağım bir biçimde duydum. Bunun üzerine, aynı arabaya konulup sorgulama bürosuna geri getirildiğimde, saat 17.00-17.30'u buluyordu.

Koridorun soldan ikinci koğuşuna konuldum. Koğuşta, daha sonra beraberce 7-8 gün geçireceğimiz F....C.... ..... isimli sanıklan başka kimse yoktu. Hakkındaki iddiaları kabul etmediği için diğer sanıklardan tecrit edilmiş, iki gün önce buraya konulmuştu. Sorgusu devam ediyordu. 1.80 boylarında, esmer ve çil yüzlü birisiydi. Oldukça zayıflamış, beli-benzi solmuştu. Yüzündeki ceryan yanıkları açıkca belli oluyordu. Tabanları şişmiş ve mosmor kesilmişti. Vücudunun çeşitli yerleri morartılar ve yara-bere içindeydi. Ayrıca iki günden beri kendisine yiyecek namına hiçbirşey verilmemişti. Buraya konulması üzerine, ranzalardaki tüm döşek ve battaniyeler de alınmıştı. Üzerinde bulunan kalınca bir motkomeri bile götürülmüştü. Bunlar da fiziki baskı yanındaki diğer psikolojik baskı yöntemleriydi. Beraber kaldığımız 7-8 gün içinde, kendisi gün aşırı sorgulamaya alındı. Bu seansların her seferinde de çeşitli işkence ve baskılara maruz kaldı. Vücuduna verilen akımların ve tabanlarına inen şiddetli cop darbelerinin etkisiyle koparttığı çığlıklar günlerce kulaklarımı tırmaladı. Bitkin ve eli-ayağı tutmaz bir biçimde getirilip koğuşa atıldığı her seferinde de giyinmesine ve yaralarını sarmasına elimden geldiğince yardımcı oldum. Bir keresinde vücudunda sigara söndürmüşlerdi. Bir keresinde hayalarındaki kılları gazete kağıdıyla yakmışlardı. Yine başka bir keresinde, falakada patlayan tabanı gidinceye kadar böyle kaldı. Zemin katta kalan B İsimli nişanlısı, sorgulama için defalarca yukarıya çıkarıldı ve çeşitli işkencelere uğratıldı. Bu kızcağızın, çeşitli organlarına akım verilirken kopartttığı çığlıklar, orda bulunan tüm sanıklar için her türlü işkenceden daha beterdi. F 'nin kendisine bir polisi öldüreceğini söylediğini ısrarla tekrarlıyor, böylece işkenceden kurtulmaya çabalıyordu. Hatta ikide bir zemin kattan alınması jandarma yetkilileriyle sorgu timi arasında yüksek dozajlı münakaşalara bile neden oldu.

Savcılık dönüşü konulduğum bu koğuştan, bir süre sonra, tahminen 18.00 civarında, gardiyan Hazım tarafından dışarı çıkarıldım. Gözlerim sıkıca bağlanarak sorgu odasına götürüldüm. Bir kaç dakika sonra işkenceciler odaya doluştular. Küfür ve hakaret dolu sözlerle, bilinen iddiaları tekrarladılar. Bir yandan da tekme-tokat yumruk, tartaklanarak, herşeyi olduğu gibi anlatmamı, aksi taktirde buradan sağ çıkmayacağım yolu tehditlere maruz bırakılıyordum. Kimliğimle ilgili bilgileri açıkca söylemem, ancak iddiaları kabul etmemem ve herhangi bir gizli örgütle ilişkinin olmadığını ısrarla savunmam üzerine, "sen bilirsin, iyice düşün, sana biraz süre tanıyoruz, geldiğimizde herşeyi birbir anlatmazsan, gerisini sen düşün, biz seni konuşturmasını biliriz, yazıktır sana, boşuna kendine eziyet ettirme..." vb. gibi sözler sarfederek ç.. arı çıktılar. Bu sözleri sarfedenlerin başında Fevzi geliyordu. Yanındakiler ise Mit Osman, Bülbül ve Kıvırcık saçlı genç polisti. Tabiiki gardiyan Hazım'da her zaman emirlerine amadeydi. Bir süre öylece, gözlerim bağlı olarak kaldıktan sonra, işkenceciler yeniden gürültü-patırtılı bir biçimde odaya hücum ettiler. Tekrarlanan belli sözlere karşılık, aynı şekilde iddiaları tekrar reddetmem üzerine, yeniden bir tekme-tokat-yumruk sağnağına tutuldum. Bir, iki defa sendeleyerek yere yıkıldım. İddiaları reddetmede ısrar etmem üzerine, bu kez çırılçıplak soyundurulduum. Penisime ve serçe parmağıma kablolar bağlandı. Vücuduma yeniden akım verildiğinde, tüm kaslarım adeta koparcasına gerilirken, bedenim akım verilirken zelzeleye uğramışçasına nasıl sarsıntılar geçirdiğini, çırpındığını, bir anda kendimi nasıl derin bir uçurumun kenarında bulduğunu; sonra nasıl bir anda, korkunç bir fırtınadan kurtulmuşçasına gevşediğini hele akımın dalgalar halinde vücuda ilk girişinde nasıl şiddetle kasılıp, zıpladığımı..... anlatmaya sanırım kelimeler yetmez.... Bir yandan en galiz küfür ve hakaretlerle karışık sorular sorulurkan, diğer yandan belirli-aralıklarla akım verilmeye devam ediliyordu. Bu korkunç acı içinde çırpınırken, bir ara M.... D....'nin odaya getirilerek, "görüyormusun", denildiğini ve M. D 'nin de "ben ifade vermeyi kabul etmiyorum", dediğini duyar gibi oldum. Bunun üzerine, beni öylece bırakıp, M.... D....'yi ifade odasına götürdüler. Daktilo takırtıları ve anlayamadığım konuşma sesleriyle dolu bir-iki saat geçti. Yeniden odaya doluştular. M..... D....'nin 2,5 sayfa ifade vererek herşeyi anlattığını, benim direnmekte daha fazla ısrar etmemin bir fayda sağlayamayacağını, yumuşak bir dille izah ettiler. Söylenilenlerin yalan olduğunu, bu kişiyi daha önce tanımadığımı söylemem üzerine, "gel kendi kulağımla duy" diyerek, beni alıp ifade odasına götürdüler. Hiç ses çıkarmamamı söyleyerek bir koltuğa oturttular. Gözlerim yine bağlıydı. Odaya getirilen M.... D....'yi sesinden tanıdım. Çeşitli sorularla, özellikle benimle ilgili olan noktaların üzerinde durarak ifadesini kısaca tekrarlattılar. İfadesinde özetle, kendisinin HK taraftarı olduğunu; kendisine bulunduğu çevrede HK gazetesi satıldığı; kendisini bu siyasete K. A....'nın kazandırdığını, bu siyasetten hazı kişileri tanıdığını, beni ilk kez 23 Nisan'da Tunceli merkezinde M A ..... isimli birisiyle gördüğünü, M. A....'nin benim için kendisine "bu arkadaş-

DEVAM EDECEK

Başlangıç Syf: 22'de

dönüşüm olanağını yadsıyarak değil, ama belli bir görüngüyü somut ortamı ve gelişimi içinde tahlil edecek nitelikte savaşmaktayız.

İlerici gelişmeyi temsil eden proletarya, bu gelişmeyi nesnel olarak burjuvaziye karşı bir iç savaşa dönüştürmeye çabaladığı için, şimdiki 1914-16 emperyalist savaşının ulusal bir savaşa dönüşmesi pek olası değildir. Ayrıca şu da var: İki koalisyonun güçleri arasında dikkate değer büyük bir farklılık yoktur ve uluslararası finans-kapital her yerde geniş bir burjuvazi yaratmıştır. Ama gene de emperyalist savaşın ulusal savaşa dönüşmesi olanaksızdır diye ilan edilmemelidir. Eğer Avrupa proletaryası örneğin yirmi yıl daha güçsüz kalırsa, eğer bugünkü savaş Napoleon'unki gibi zaferle ve yaşayabilir ulusal devletlerden bazısının boyuneğdirilmesiyle sona ererse, eğer Avrupa dışındaki emperyalizmin (hepsinden önce de Japon ve Amerikan emperyalizminin) sosyalizme dönüşmesi, örneğin bu iki ülke arasındaki bir savaş nedeniyle yirmi yıl daha önlenirse, o zaman Avrupa'da büyük bir ulusal savaş olanak içindedir. Böyle bir savaş Avrupa'yı onlarca yıl geri götürür. Böyle bir savaş olası değildir, ama olanaksız da değildir. Çünkü dünya tarihinin akışına büyük gerilemeler göstermeksizin her zaman ileriye doğru ve pürüzsüz olarak ilerlediğini düşünmek, bilimsel ve diyalektik değildir, teorik bakımdan yanlıştır.

Dahası var. Emperyalist çağda sömürgelerle yarı-sömürgelerin yürüttüğü ulusal savaşlar yalnızca olası değil, üstelik kaçınılmaz bir şey. Bir milyara yakın insan ya da başka deyişle dünya nüfusunun *yarıdan çoğu* sömürgelerle yarı-sömürgelerde yaşıyor (Çin, Türkiye, İran). Buralardaki ulusal kurtuluş hareketleri, ya şimdiden çok güçlü, ya da büyüyor ve olgunlaşıyor. Her savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir. Sömürgelerdeki ulusal özgürlük siyasetinin sürdürülmesi, *kaçınılmaz* olarak emperyalizme *karşı* ulusal savaşlar biçimine bürünecektir. Bu tür savaşlar, şimdiki "büyük" emperyalist devletlerin emperyalist savaşına *yolaçabilir* de, açmayabilir de. Bu, birçok ögeye bağlı olacaktır.

Örnek: Britanya'yla Fransa, sömürgelere sahip olabilmek için Yedi Yıl Savaşını vermişlerdir. Bir başka deyişle, emperyalist bir savaş yapmışlardır (ki böyle bir savaş; modern ve hayli gelişmiş kapitalizm temelinde olduğu kadar kölelik ve ilkel kapitalizm temelinde de olasıdır). Fransa yenilmiş, sömürgelerinden bazılarını yitirmiştir. Yıllar sonra, Kuzey Amerika devletlerinin yalnızca Britanya'ya karşı giriştikleri ulusal kurtuluş savaşı başlamıştır. O zamanlar, bugünkü Birleşik Devletlerin bazı bölgelerine sahip olan Fransa'yla İspanya, Britanya'ya karşı başkaldıran devletlerle bir dostluk antlaşması yapmışlardır. Bunu, Britanya'ya karşı duydukları düşmanlıktan ötürü, yani kendi emperyalist çıkarları uğruna yapmışlardır. Fransız askerleri, Amerikan kuvvetlerinin yanında Britanya'ya karşı çarpışmıştır. Burada gördüğümüz şey, ulusal bir kurtuluş savaşıdır. Bu savaşta emperyalist rekabet ikincil bir öğedir, eldeki bir örneği yoktur. Bu, 1914-16 savaşında gördüğümüzün tam tersidir (Avusturya-Sırbistan savaşındaki ulusallık öğesi, emperyalist rekabetin devamını belirleyici öğeleriyle karşılaştırıldığı zaman ciddi herhangi bir önem taşımamaktadır). Bu nedenle, emperyalizm kavramını aşırı yapmacıkla uygulamak ve ulusal savaşlar "olanaksızdır" sonucuna varmak saçma olur. Örneğin, İran, Hindistan ve Çin'in kuracağı bir ittifakın yöneteceği bir ulusal kurtuluş savaşı, böyle bir savaş, bu ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin sonucu olacağı için, hem olanak içindedir, hem olasıdır. Böyle bir savaşın, bugünkü emperyalist devletler arasında emperyalist bir savaşa dönüşmesi birçok somut öğenin varlığına dayalıdır, bu öğelerin kesinkes ortaya çıkacağını söylemek gülünç olur.

Üçüncüsü, emperyalist çağda Avrupa'da bile ulusal savaşlar çıkmasına olanaksız gözüyle bakılamaz. "Emperyalizm çağı", şimdiki savaşı emperyalist bir savaş haline getirmiştir ve bu çağ, (sosyalizmin üstün gelişine kadar) yeni emperyalist savaşlar doğuracaktır. Bu "çağ" şimdiki büyük devletlerin siyasetini sırasıyla emperyalist bir siyaset haline getirmiştir. Ama bu çağ, nasıl Doğu Avrupa'daki geniş çaplı ulusal hareketleri dışlamıyorsa, örneğin (ilhak edilmiş ya da ulus olarak ezilmiş) küçük ülkelerin emperyalist devletlere *karşı* ulusal savaşlar vermelerini de hiçbir biçimde dışlamaz. Junius, salt "iktisadi" öğelerle yetinmeyip, özellik taşıyan siyasal öğeleri de dikkate alarak, Avusturya'yı gayet uyanık bir değerlendirmeden geçiriyor; "Avusturya'nın içsel bir birlikten yoksun olduğunu" belirtiyor; "Hapsburg monarşisinin, burjuva bir devletin siyasal örgütü değil, ama birçok toplumsal asalaklar kliğinin gevşek bir birliği olduğunu", "Avusturya-Macaristan (İmparatorluğunun —ç.) tasfiyesinin, tarihsel açıdan, Türkiye'nin çözülmesinin devamı ve aynı zamanda tarihsel gelişme sürecinin bir gereği olduğunu" kabul ediyor. Bunların çoğu bazı Balkan ülkeleriyle Rusya için de doğrudur. Eğer şimdiki savaşta "büyük" devletlerin ilmik gücünü tüketirse ya da Rusya'da devrim kazanırsa, ulusal savaşlar, hatta başarı kazanan ulusal savaşlar, büyük ölçüde olanaklıdır. Emperyalist devletlerin pratikte müdahalesi her zaman elverişli *değildir*. Bu işin bir yanı. Bir başka yanı da şu: Küçük bir devletin bir deve karşı savaşı umutsuz bir çırpınıştır yolu yapay görüşe, umutsuz bir savaş gene de bir savaştır görüşüyle karşılık verilmelidir. Üstelik, "dev" ülkelerin içinde işleyen belli bazı ögeler —örneğin devrimin patlak vermesi— "umutsuz" bir savaşı "umut dolu" bir savaşa dönüştürebilir.

"Ulusal savaşlar artık olanaklı değildir" yolu görüş yalnızca teorik yönden açıkça hatalı olduğu için değil, ama üçüncü Enternasyonalin, hayalleştirilmemiş bir Marksizm temelinde kurulmasının olanak çerçevesinde olduğu bir sırada, "sol"un Marksist teoriye karşı hafifmeşrep bir davranış göstermesi ağlanası birşey olduğu için, bu hatalı görüş üzerinde ayrıntılarıyla durduk. Ne var ki bu hata, pratik siyaset yönünden de çok zararlıdır. Çünkü gerici savaşlar dışında artık hiçbir savaş olamaz iddiasında bulunulduğu için, bu görüş, saçma bir "silahsızlanma" propagandasına yolaçmaktadır. Bu görüş, ayrıca, ulusal hareketlere karşı, daha da gülünç ve

Devamı Syf: 31'de

İlerici gelişmeyi temsil eden proletarya, bu gelişmeyi nesnel olarak burjuvaziye karşı bir iç savaşa dönüştürmeye çabaladığı için, şimdiki 914-16 emperyalist savaşının ulusal bir savaşa dönüşmesi pek olası değildir.

Ulusal bir savaş emperyalist bir savaşa dönüşebileceği gibi, tersi de doğrudur.

Junius...

Başlarafı Syf: 32'de

tepeden tırnağa gerici bir vurdumduymazlığa da yolaçmaktadır. "Büyük" Avrupa uluslarının, yani küçük sömürge halklarını ezen ulusların üyeleri yarıbilimsel bir havayla "ulusal savaşlar artık olanaklı değildir" diye ilan ettikleri zaman, bu vurdumduymaz tutum şovenizme dönüşmektedir. Emperyalist devletlere *karşı* ulusal savaşlar, yalnızca olası ve olanaklı değildir, ama aynı zamanda *kaçınılmaz* bir şeydir, *ilericidir*; ve *başarılı* olması için *her ne kadar* ya ezilen ülkelerde çok sayıda insanın ortak, uyuşumlu çabasının (Hindistan ve Çin örneklerinde yüz milyonlarca insanı(, ya uluslararası koşulların *özellikle* lehte olduğu bir durumu (yani emperyalist devletlerin savaşla, kendi aralarındaki karşılıkta, vb. güçlerini tüketip müdahale edemeyecek bir duruma gelmeleri) ya da büyük devletlerden birinde proletaryanın burjuvaziye karşı *zamandaş olarak* başkaldırmasını (bu son durum en çok arzu edilen ve proletaryanın zafer kazanması için en lehte durum olduğu için ilk sırayı tutar) gerektiriyorsa da, ulusal savaşlar *devrimcidir*.

Ne var ki, Junius'u, ulusal hareketlere karşı vurdumduymazlıkla suçlamak haksızlık olur. Kamerunlu yerli bir önder hakkında, "ihanet" suçlamasıyla verilen ölüm cezasına karşı (anlaşılıyor ki bu yerli önder, savaşa karşı bir başkaldırı örgütlemiştir) sosyal-demokrat parlamento grubunun susmasını, hiç değilse, grubun günahlarından biri olarak belirtmiştir. Başka yerlerde de Junius, (Legien'ler, Lensch'ler ve hala "sosyal-demokrat" sayılan öteki alçaklar için) sömürge halklarının da ötekilerle birlikte ulus sayılması gerektiğini vurgulamıştır. Junius açıkça ve kesinlikle şöyle demiştir: "Sosyalizm, her ulusun bağımsızlık ve özgürlük hakkını, kendi kaderinin bağımsız efendisi olması hakkını tanımıştır"; "enternasyonal sosyalizm, özgür, bağımsız ve eşit ulus olma hakkını tanır, ancak böyle ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ancak sosyalizm gerçekleştirebilir. Ve bu sosyalist slogan" diyor Junius haklı olarak, "bütün öteki sosyalist sloganlar gibi, var olan düzeni haklı göstermek için değil, ileriye doğru giden yolu göstermek ve proletaryayı faal devrimci dönüşüm siyasetinde harekete geçirmek içindir." (Syf: 77 ve 78.) Gerçekten bütün Alman sol sosyal-demokratların, şimdi sosyalizmde bile ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olma haklarını yadsıyan bazı Hollanda ve Polonya sosyal-demokratlarınca benimsenen darkafalılığa ve Marksizmin karikatürüne yenik düştüklerini düşünmek büyük bir hata olur. Hollanda'lılarla Polonya'lıların *bu kendine özgü* hatasını başka bir yazıda tartışacağız.

Temmuz 1916'da yazıldı.
Sbornik Sotsial-Demokrata, No 1'de
Ekim 1916'da yayınlandı.
İmza: *N. Lenin*
Collected Works,
vol. 22, s. 308-313

(1) *Enternasyonal Grup*, emperyalist birinci dünya savaşının ilk günlerinde Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Franz Mehring, Clara Zetkin ve öteki Alman sol sosyal-demokratları tarafından kuruldu. Grup, devrimci girişimleri ve özellikle Alman emperyalizmine karşı kampanyası ve Alman hükümetine karşı kampanyası ve Alman hükümetinin yanında yer alan sosyal-demokrat önderleri gözler önüne sermesi gibi nedenlerle, çeşitli baskılar ve kovuşturmalarla yüzyüze geldi. Rosa Luxemburg ve grubun öteki üyeleri, bazı teorik ve siyasal sorunlarda yanlış bir tutum takındılar. Lenin, "Junius Broşürü", "Marksizmin Bir Karikatürü" başlıklı yazılarında ve daha başka yazılarında bu hataları eleştirdi. Ocak 1916'da grup *Spartaküs Grubu* adını aldı, daha sonra da adını *Spartakus Birliği*'ne çevirdi. Bu birlik, Aralık 1918'de kurulan Alman Komünist Partisi'nin öncüsüydü.

STALİN'İN...

Başlarafı Syf: 3'de

de onların Bolşeviklere yakın olduğu sanılıyordu. Öte yandan, Petrograd'daki askeri okulların öğrencileri isyan halinde şehirde dolanıyordu. Üstelik, Krenski de başkente doğru yürümekteydi. Dün gibi hatırlıyorum, telefon cihazının karşısında bir anlık sessizlikten sonra Lenin'in yüzü ışıldadı. Kuşkusuz, kesin bir karara varmıştı. Şöyle konuştu:

"Özel bir emirle general Dukonin'i görevinden alacağız ve baş kumandan mevkiine yoldaş Krilenko'yu getireceğiz. Sonra da askerlere şu haberi göndereceğiz: generallerden ayrılın, onları dinlemeyin, askeri harekete son verin, Avusturya ve Alman askerleriyle ilişki kurun ve kendi ellerinizle barış zeminini hazırlayın!"

Bu, bilinmeyene doğru bir hamle yapmaktı. Ve Lenin böyle bir hamle yapmaktan kaçınmıyordu. Aksine, işin üzerine yürüdü. Çünkü ordunun barış istediğinden emindi, ve bu ordu barışa engel olacak herşeye karşı çıkacaktı. Bu tür hareket Avusturyalı ve Alman askerlerini de etkileyecek ve tüm cephelerde barış sağlanmış olacaktı.

Bilindiği gibi, Lenin'in bu devrimci görüşlerinin ne denli gerçekçi olduğu kısa zaman içinde belli olmuştur.

Yürürlükteki olayların gidişini şaşılası bir kesinlikle sezmek Lenin'in en önemli özelliklerinden biriydi. Ve bu özellik ona, devrimci hareketin çalkantılı günlerinde ve kıvrımlarında son derece doğru ve gerçekçi bir yol izlemesine neden olmuştur.

Pravda, 12 Şubat 1924

emeğin sesi...

Başlarafı Syf: 10'da

Buradan anlaşılacağı gibi, gerçek bir barış burjuva hükümetlerin yönetimi altında sağlanamaz. Burjuva yönetimleri altındaki barış ancak olsa olsa burjuvazinin sömürüsüne ve zulmüne boyun eğme ve kadere razı olma olur ki; bununda Lenin'in hahsettiği demokratik barışla hiçbir alakası yoktur. İşte bundan dolayı gerçek anlamda barışı sağlamanın yolu ancak emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkıp, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratmak için mücadeleden geçer. Buda proletarya önderliğindeki devrimlerle mümkündür.

DEVAM EDECEK

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

Lenin'in "Junius* Broşürünün Eleştirisi" Makalesinden Bir Bölüm

JUNIUS'un yanlış önerilerinden ilki, *Enternasyonal* grubun (1) beşinci tezinde yer alıyor. "Genç azıya alınış şu emperyalizm çağında (çığırında) artık ulusal savaşlar olası değildir. Ulusal çıkarlar, işçi sınıfını, öldürücü düşmanı olan emperyalizmin emri altına sokmak için aldatıcı bir araç olarak iş görmekten başka şeye yaramamaktadır." Beşinci tezin, yukarıdaki sözlerle biten başlangıç bölümü, *bugünkü* savaşın, emperyalist bir savaş olarak yapısını tartışmaktadır. Ulusal savaşların böyle yadsınması, *bugünkü* savaşın ulusal bir savaş değil, emperyalist bir savaş olduğu konusundaki gerçekten doğru görüşün vurgulanması sırasında ya bir dikkatsizlik ya da bir abartma yapılması sonucudur. Bu, incelenmesi gereken bir yanlışlıktır. Çünkü birçok sosyal-demokrat, *şimdiki* savaşın ulusal bir savaş olduğu yolu yanlış savlar karşısında, aynı biçimde hatalı bir davranışa düşmüş ve herhangi bir ulusal savaş olasılığını yadsımıştır.

Junius, *şimdiki* savaşın "emperyalist havası"nın kesin etkisini vurgularken çok haklıdır; Sırbistan'ın ardında Rusya'nın, "Sırp ulusalcılığının gerisinde Rus emperyalizminin durduğu"nu söylerken çok haklıdır; savaşta, diyelim Hollanda'nın paylaşılmasının da *aynı biçimde* emperyalistçe olacağını, çünkü her şeyden önce Hollanda'nın sömürgelerini savunacağını, ikincisi de *emperyalist* koalisyonlardan biriyle ittifak kuracağını söylerken çok haklıdır. *Şimdiki* savaş dikkate alınırsa, bu yadsınamaz. Ayrıca Junius kendisi için en önemli şeyi, yani "bugün için sosyal-demokrat siyaset üzerinde etkisini sürdüren" (Syf: 81) "ulusal savaş hayali" ile savaşmayı vurgularken, itiraf etmek gerek, görüşleri doğru ve yerindedir.

Ne var ki, bu gerçeği abartmak, Marksist sonuçluk gereğinden uzaklaşmak, bu savaşa ilişkin değerlendirmeyi, emperyalizm altındaki bütün savaşlara uygulamak, emperyalizme *karşıt* ulusal hareketleri bilmezlikten gelmek hatadır. "Ulusal savaşlar artık olası değildir" tezi savunulurken öne sürülen tek iddia, dünyanın, küçük bir "büyük" emperyalist devletler grubu arasında bölüşüldüğü ve bu nedenle herhangi bir savaşın, ilkin ulusal bir savaş olarak başlasa bile, sonunda emperyalist devletlerden ya da koalisyonlardan birinin çıkarını ilgilendirdiği için emperyalist bir savaşa *dönüştürüldüğü* iddiasıdır (Junius, Syf: 81).

Bu iddianın yanlışlığı ortadadır. Doğada ve toplumda bütün sınıflayıcı sınırların geleneksel ve dinamik olduğu ve belli koşullar altında, *her* görüngünün (*Phenomenon*) kendi karşıtına dönüşebileceği, kuşkusuz, Marksist diyalektiğin temel önermelerinden biridir. Ulusal bir savaş emperyalist bir savaşa *dönüşebileceği* gibi, *tersi* de doğrudur. İşte bir örnek: Büyük Fransız Devriminin savaşları ulusal savaşlar olarak başlamıştır; gerçekten ulusal savaşlardı bunlar. Bu savaşlar devrimci savaşlardı; karşı-devrimci monarşiler koalisyonuna karşı büyük devrimin savunulması için verilen savaşlardı. Ne var ki, Napoleon, Fransız İmparatorluğunu kurduğu ve büyük, yaşayabilir ve kurulalı çok olmuş bazı ulusal Avrupa devletlerini kendisine boyunduğu zaman, Fransızların bu ulusal savaşları emperyalist savaşlar haline dönüştü ve *onlar da* Napoleon emperyalizmine *karşı* ulusal savaşlara yolaçtı.

Emperyalist bir savaşla ulusal savaş arasındaki farkı, biri ötekine *dönüşebilir* diye, önemsenemek, ancak bir safsatacıya yaraşır. Diyalektiğin safsataya köprülük etmesi seyrek görülen bir şey değildir. Yunan felsefesinin tarihi buna örnektir. Ama böyle olduğu halde, bizler, diyalektikçi olarak kalmakta ve genel olarak tüm

Devamı Syf: 30'da

Doğada ve toplumda bütün sınıflayıcı sınırların geleneksel ve dinamik olduğu ve belli koşullar altında, her görüngünün kendi karşıtına dönüşebileceği, kuşkusuz, Marksist diyalektiğin temel önermelerinden biridir.

(*) Junius - Rosa Luxemburg'un (1871-1919) takma adı.